

Tôi Không Làm Đại Ca Nhiều Năm Rồi!

Contents

Tôi Không Làm Đại Ca Nhiều Năm Rồi!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	43
13. Chương 13	47
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	66
20. Chương 20	69
21. Chương 21	72
22. Chương 22	76
23. Chương 23	80

Tôi Không Làm Đại Ca Nhiều Năm Rồi!

Giới thiệu

Thể loại: Kiêu ngạo công, cường thụ, cầu huyết, gương vỡ lại lành, đại ca vườn trường. Chỉ là một câu chuyện ngắn kể v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-lam-dai-ca-nhieu-nam-roi>

1. Chương 1

Lái xe một đêm, Triệu Vũ mệt mỏi dụi mắt. Những ngày mưa mùa đông luôn đặc biệt ảm thấp, trên cửa xe bám đầy hơi nước.

Lão Vương ngồi bên ghế phụ đã sớm ngủ đến quên trời quên đất, mãi khi xe qua trạm thu phí, Triệu Vũ quay cửa xe xuống, khiến không khí lạnh ùa vào mới đánh thức được ông ta. Sau khi nộp xong lộ phí, xe tải tiếp tục chậm chậm lăn bánh, lão Vương nốc một ngụm trà đặc lên tiếng hỏi “Sắp đến chưa?”

“Sắp đến rồi.” Triệu Vũ đáp “Lúc hơn bảy giờ có bị tắc đường nữa tiếng.”

“Mẹ kiếp, năm mới đến nơi rồi còn phải đi chạy hàng.” Lão Vương mang theo chất giọng địa phương đặc sệt “Chạy xong chuyến này là được nghỉ rồi, thôi cậu cứ lái trước đi, bao giờ về thì tôi thay.”

Triệu Vũ vâng một tiếng. Lão Vương đã quen việc anh ta kiếm lời, ngáp ngáp rồi thả phịch người lên lưng ghế, im lặng nghe tiếng bánh xe cùn đều.

Bình thường đi giao hàng chỉ cần một người là đủ. Thế nhưng lần này, hàng hóa tương đối quan trọng, công ty bị đối tác nài ép mãi, không còn cách nào khác đành phải phái hai người cùng đi. Gần đến cuối năm, cho dù là ai cũng chỉ mong sớm ngày được nghỉ, duy có mình Triệu Vũ bị Nhị Cửu gọi là hội trưởng hội “bị tiền vật” toàn quốc là nguyện ý chạy hàng thông ngày thông đêm, giống như xương cốt dẻo dai của tuổi trẻ chưa từng bị phơi phai.

Nửa tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, xe tải tiến vào một khu vực nhà máy. Lão Vương nhảy xuống xe ấn số gọi người phụ trách, còn Triệu Vũ thì ngồi trên xe lôi điện thoại ra nghịch, trên màn hình của anh ta tràn ngập tin nhắn oanh tạc của người bạn thân Nhị Cửu.

Nhị Cửu: Anh Vũ! Anh biết mấy hôm trước em gặp ai không? Ôi mẹ nó chứ! Em nói ra chắc chắn anh sẽ không dám tin cho mà xem!

Triệu Vũ cười khẽ một tiếng, trong mắt rớt cuộc dấy lên đôi chút thần thái. Anh ta giữ nút ghi âm, âm thanh trầm khàn của người phải thức đêm truyền vào “Ai? Mẹ kiếp, cái thằng nhóc nhà cậu chỉ giỏi úp úp mở mở thôi.”

Nhị Cửu giống như 24/24 ôm cái điện thoại, ngay lập tức trả lời: “Mấy hôm trước em đi công tác bên Đế Đô gặp phải! Anh, anh đoán xem là ai?”

Triệu Vũ im lặng đảo mắt, không muốn nói ra chuyện giờ mình cũng đang ở Đế Đô, cho nên khi nhìn Nhị Cửu gửi tới hơn mười cái tin “đoán đi, đoán đi, đoán đi”, anh ta chỉ trả lời bằng một biểu tượng “lạnh lùng.jpg”.

Nhị Cửu rất cuộc không nhịn nổi nữa, gửi tới một tin nhắn âm thanh, cái chất giọng đậm mùi dê tiện truyền qua hàng ngàn cây số lại càng thêm giòn “Gợi ý cuối cùng, người yêu cũ của anh nha ~ Bảo bối nhỏ ngày xưa của anh nha ~ Là ai...”

Triệu Vũ không nghe hết, bởi vì anh ta nhận ra bên ngoài giống như xảy ra vấn đề. Bình thường, khi anh ta đi giao hàng, công ty đối phương phải chờ người đến nhận hàng liền xong rất nhanh, không lí nào lần này lại lâu la như vậy. Đã thế, lão Vương còn đứng nói chuyện với người phụ trách bên kia cũng được một lúc rồi mà vẫn chưa thấy ai đến. Lúc đầu, Triệu Vũ còn tưởng hai người quen nhau, nhưng mà nhìn biểu hiện sắp nổi điên của lão Vương, anh ta liền vội vã quay cửa xe xuống nhìn.

Lão Vương nghe tiếng két két, ngẩng phắt đầu lên nhìn Triệu Vũ, cứ như người thanh niên trẻ tuổi này là cọng cỏ cứu mạng ông ta, hỏi “Tiểu Triệu, đơn hàng của công ty này cậu có nhận được không?”

Triệu Vũ gật đầu.

“Con mẹ nhà chúng nó chứ, giờ chúng nó lại nói là chúng nó không đặt, thế không phải toi cơm sao?” Lão Vương buồn bực nói. Nếu như đây là nhầm lẫn, bọn họ không chỉ không lấy được tiền phần trăm mà còn đi không công một chuyến, là ai thì cũng thích không nổi!

Triệu Vũ nhú mày, móc đơn hàng nhàu nhĩ từ trong túi áo ra, nường theo ánh mặt trời ngày đông mà nhìn hàng số có chút mờ “Không sai, đúng là hôm nay rồi.”

Lão Vương trờng mắt. Người phụ trách bên phía đối phương là một người trẻ hỏ gì cũng không biết, lúc này đưng tới loại người nóng tính như lão Vương, cả hai liền nhanh chóng xảy ra tranh chấp. Triệu Vũ không thể làm gì khác ngoài vội vã chen ngang trận chiến nước bọt của bọn họ “Cậu đi tìm quản lí của cậu tới hỏ, nếu như thật sự là chúng tôi nhầm lẫn, thì chúng tôi sẽ nhận.”

Người phụ trách nghe thấy có lí, liền quay đầu đi gọi ông chủ tới phân xử.

Triệu Vũ mệt mỏi rớt người lại. Nhị Cửu vẫn hô hào bên trong điện thoại đòi anh ta đoán đoán “người yêu cũ”. Sẵn đà đang bực bội vì có thể công toi một chuyến, Triệu Vũ cầm điện thoại nhập ngữ âm nói “Ông đây từng chơi cả vườn hoa, người yêu cũ nhiều vô số kể, cậu muốn nói ai? Nói Tưởng Diễm Diễm à?”

Anh ta nói xong, chờ một lúc lâu thì thấy người phụ trách kia dẫn theo một quản lí cấp cao đi ra khỏi tòa nhà văn phòng cao tầng phía xa xa. Lại nói, đàn ông văn phòng trong nước hầu như đều có những đặc tính giống hệt nhau: Người gầy thì mặt trắng như hít thuốc phiện, mà người béo phệ bụng bia thì mặt đầy dầu sáng bóng. Hình mẫu giám đốc bá đạo giống như trong tiểu thuyết miêu tả gần như không có. Đến loại người có thân hình khỏe mạnh, tóc tai đầy đủ thôi cũng đã là của hiếm vật lạ lắm rồi.

Lúc này, người mà người phụ trách kia dẫn tới, dáng người cao gầy tong teo, không khác gì một cái móc treo quần áo. Đối phương mặc tây trang, ngược ánh mặt trời đi tới cứ như nhân vật trong phim mang theo hiệu ứng ảnh nền, long lanh mù mắt người!

Triệu Vũ chống tay lên cửa xe, híp mắt nhìn. Người kia càng ngày càng tới gần, trái tim Triệu Vũ cũng không hiểu sao càng ngày càng nhảy lên đầy bất an. Âm thanh thành thị cuồng vọng, khiến ngón tay anh ta vô thức trượt qua màn hình điện thoại, âm thanh của Nhị Cửu oang oang cất lên, không khác gì tiếng chuông báo động “Tưởng Diễm Diễm cái đầu anh ý! Là người đó, người đó đó! Bạn trai cũ nhà anh đó! Bảo bối nhỏ nhà anh, chị dâu cũ của chúng em...”

“Lý An Sinh.”

Triệu Vũ thì thầm, gần như cùng lúc với tiếng của Nhị Cửu.

Lý An Sinh đứng ngược sáng, ngẩng đầu nhìn anh ta. Cái khuôn mặt Triệu Vũ từng yêu đến điên cuồng rồi lại hận đến điên cuồng vẫn tuần tú, lạnh lùng trước sau như một, khiến người không nhìn ra được là chủ nhân nó đang vui hay buồn.

Triệu Vũ ngồi trên xe tải, rõ ràng vị trí cao hơn đối phương rất nhiều, thế nhưng anh ta lại cảm thấy như bản thân mình bị chìm sâu dưới bùn đất.

Trước đây, Triệu Vũ hoàn toàn không hiểu tại sao Tưởng Diễm Diễm lại nói con gái rất sợ việc chưa thay đồ trang điểm mà đã gặp bạn trai cũ, nhưng giờ anh ta hiểu rồi! Giá như mà có ai đó nói cho anh ta biết, hôm nay anh ta sẽ vô tình trạm chán người yêu cũ từ sáu năm trước, thì cho dù không cần cuống cuống đi làm tóc xịt nước hoa, thì ít nhất anh ta cũng còn biết đường từ chối chạy hàng đêm cho cái sắc mặt nó đỡ thảm hại như cha chết mẹ chết! Bộ dạng này đứng trước Lý An Sinh thần thái hiên ngang quả là quá đối mắt mặt!

Triệu Vũ không thích loại cảm giác thất bại ấy, cho nên anh ta chủ động nở nụ cười “Ày.” Cổ họng có hơi nghẹn, Triệu Vũ âm thầm hắng giọng “Lâu rồi không gặp.”

Đôi mắt kiêu ngạo của Lý An Sinh giống như bố thí mà liếc qua, không khác nào nhìn thấy con chó con mèo ven đường, rồi lịch sự gạt đầu.

“Giám đốc Lý, hai người biết nhau sao?” Người phụ trách trẻ tuổi có chút căng thẳng.

“Bạn cùng lớp hồi cấp hai.” Lý An Sinh hời hợt đáp.

Người phụ trách thở phào một cái, đem hết đầu đuôi ngọn ngành kể ra “Là thế này, xưởng hàng của mấy người này từng hợp tác với bên mình mấy lần, bên mình cũng đúng là có đặt hàng của họ, thế nhưng hàng này phải qua Tết mới chuyển, giờ tự nhiên họ lại chuyển tới, công nhân thì nghỉ hết rồi, anh xem...”

Lý An Sinh lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn Triệu Vũ. Triệu Vũ cả người mất tự nhiên, mở cửa xe nhảy xuống. Vừa xuống, anh ta liền trần đầy hói hện – Thăng ranh này sao lại cao thế không biết!

Lúc hai người chia tay, Lý An Sinh mới cao hơn anh ta có nửa cái đầu con con, giờ thì cái chữ “con” này không biết đã bị ném đến tận đâu rồi. Lý An Sinh cao gầy, nhưng không yếu, từng tập qua thể hình tuy không khiến cậu ta có một hình thể dữ tợn, thế nhưng bóng dáng đã hoàn toàn không còn xanh rớt như trong trí nhớ nữa. Lý An Sinh im lặng, Triệu Vũ biết cậu ta cũng đang đánh giá mình. Hai người đã từng

vành tai tóc mai chạm nhau khiến anh vô cùng quen thuộc cái nhìn của đối phương. Triệu Vũ thầm nghĩ, mẹ kiếp, đều sáu năm rồi, bản thân thế mà vẫn chưa quên được!

Cả người anh ta cứng còng, thật hận không thể làm bộ như cái dáng lưng hùm vai gấu của mình không tồn tại. Lần đầu tiên, người sống vì tiền như Triệu Vũ lại mong mau mau đền tiền rồi vọt lên xe đạp ga quay đầu chạy về Ngô Thành.

Nhưng anh ta nguyện ý đền tiền, lão Vương lại không nguyện ý! Lão Vương ra sức đầu lí, mắt thấy hai người lại sắp sửa cãi nhau, Lý An Sinh rút cuộc lên tiếng cắt ngang “Mọi người để lại hàng đi.” Rồi nghiêng đầu hỏi cậu chàng người phụ trách “Người chịu trách nhiệm đặt đơn là ai?”

“Là một nhân viên vật tư, hôm nay anh ta xin nghỉ rồi.” Người phụ trách đáp. Lý An Sinh từ chối cho ý kiến, gật đầu. Đối phương lại do dự lên tiếng “Anh Lý, nhưng mà hôm nay công nhân đều về hết rồi, mấy thùng hàng này...”

“Để tôi chuyển cho.” Triệu Vũ đột ngột mở lời “Phiền cậu lấy cho tôi cái xe đẩy, tôi với ông ấy bốc hàng là đủ rồi.”

Lão Vương đứng cạnh gập đầu. Tài xế hỗ trợ dỡ hàng không hiếm, cho dù hôm nay chỉ có hai người bọn họ cũng không đáng là gì, chỉ cần không cần đền tiền đã là may lắm rồi, còn trách thì thôi đành trách phận mình xui xẻo.

Người phụ trách y lời làm theo, lại gọi thêm mấy người phải ở lại tăng ca đến giúp. Nhưng cái loại tri thức cả ngày ngồi trong phòng làm việc thì được mấy phần công dụng? Triệu Vũ giống như con ngựa đầu đàn, khi mà người ta mới đặt được cái thùng xuống, anh ta đã chuyển xong bốn năm thùng. Thanh niên huyết khí phương cương, cho dù đứng trong gió lạnh cũng lột phẳng áo khoác, để lộ lớp áo len mỏng manh phía trong.

Triệu Vũ làm việc như người không biết mệt, thậm chí nhìn mấy tên tri thức đứng cạnh thở dốc, anh ta còn lộ ra một chút ý cười giao hoạt. Chiếc răng nanh nho nhỏ lóe lên một cái rồi rất nhanh liền khôi phục về bộ dáng trầm ổn.

Lý An Sinh vốn nên rời đi từ lâu, lúc này lại đứng từ xa nhìn lại, giống như năm đó cậu ta nhìn người kia mặc áo ngắn tay chơi bóng rổ giữa trời đông.

Giống như bọn họ chưa từng rời xa nhau.

Mấy người đàn ông cùng làm, chưa bao lâu hàng đã được chuyển hết. Người phụ trách vì nhân viên bên mình gây ra nhầm lẫn mà ngại ngừng mua tới bao thuốc, đưa mời Triệu Vũ và lão Vương nói “Ngại quá... Tôi cũng không ngờ người bên mình lại báo sai ngày cho mọi người, năm mới đến nơi rồi...”

Tính tình lão Vương không tốt, không hề rảnh rỗi. Triệu Vũ ngược lại mỉm cười, nhận điều thuốc đáp “Không sao, chuyển sớm hay muộn thì cũng là chuyển.”

Đối phương cười theo “À, anh là bạn cấp hai với giám đốc Lý chỗ chúng tôi hả? Tôi còn tưởng anh ấy từ nhỏ đến lớn đều ở bên nước ngoài chứ!”

Lý An Sinh ra nước ngoài? Triệu Vũ hồ hững cúi đầu châm thuốc, giống như lơ đãng nói “Tôi còn không biết cậu ta từng ra nước ngoài. Hồi cấp hai... Cậu ta cũng không nổi tiếng lắm.”

“Không nổi tiếng á? Không thể nào! Giám đốc Lý chính là hình mẫu giám đốc bá đạo lí tưởng trong lòng các nhân viên nữ của công ty chúng tôi đấy.” Người phụ trách trẻ tuổi tán dóc “Lại nói, sang năm giám đốc Lý phải sang làm việc ở chi nhánh bên Ngô Thành rồi, xưởng của các anh cũng ở Ngô Thành đúng không?”

Bộ dạng hồ hững giả bộ của Triệu Vũ đông cứng cả lại, hỏi “Cái chỗ chim ăn đá gà ăn sỏi như Ngô Thành có gì hay mà tới?”

Người phụ trách ngây ra, thậm chí còn cảm thấy như lời của mình có chút mạo phạm.

“Đến giờ rồi.” Lão Vương bất ngờ lên tiếng “Tiểu Triệu, về thôi.”

Triệu Vũ lơ mơ đáp ứng, rồi nghe như lão Vương từ chối lời mời cơm của đối phương. Đợi khi anh ta kịp nhận ra, bản thân đã ngồi ngay ngắn trên ghế phụ.

Sau khi dỡ hết hàng, xe tải cũng không mềm mại đi tí nào. Bánh xe nghiền áp trên con đường xóc nảy, cũng đồng thời nghiền áp lên trái tim Triệu Vũ.

Triệu Vũ nhìn vào gương chiếu hậu, không một bóng người. Anh ta và bạn trai cũ đang cách xa nhau hàng ngàn kilomet, thế nhưng sang năm mới, cả hai sẽ cùng sống chung trong một thành phố...

“Không vui đúng không?” Lão Vương lên tiếng “Tôi mà thấy bạn bè trước đây sống tốt quá tôi cũng thấy không vui, đã thế còn phải giả bộ nữa chứ. Mẹ kiếp! Cơ mà đây cũng là điều bình thường, Tiểu Triệu, cậu liều mạng như vậy, tuổi lại còn trẻ, rồi cậu cũng sẽ có ngày phát tài thôi.”

Triệu Vũ im lặng mỉm cười, cũng không ừ hử giải thích.

Anh ta đã cho là cả đời này, Lý An Sinh sẽ không bao giờ quay về Ngô Thành nữa.

Triệu Vũ gần như không muốn nghĩ xem sáu năm này Lý An Sinh đã đi đâu, làm gì, sao còn trẻ như thế mà đã được lên làm giám đốc, rồi sao sau cuộc thi tốt nghiệp cấp ba sáu năm trước cậu ta lại biến mất, Lý An Sinh có còn nhớ mình hận anh ta... Tất cả những gì anh ta nghĩ tới chỉ là...

Trước một cánh cửa mù tối, bàn tay người kia lạnh cóng, trên cổ quàng chiếc khăn anh ta tặng. Đôi con người đen kịt lấp lánh dưới ánh đèn đường, giống như bầu trời đêm đầy sao, mặc cho ai nhìn vào cũng đều sẽ chết chìm trong đó. Người kia cúi đầu hôn môi anh ta, đôi môi mềm mại cùng khoang miệng áp áp, lời lẽ quần quýt, trái tim rung động, linh hồn giao hòa, tùy thời tùy chỗ khơi lên dục vọng niên thiếu. Bọn họ đứng ở nơi bí mật nhất, thời điểm tĩnh lặng nhất hôn nhau, đèn đường chiếu xuống khiến cả hai giống như đang đứng giữa vũ đài. Chính anh ta còn ghé vào bên tai người kia nhỏ giọng nói “Bảo bối, có sao cậu lại câu dẫn người ta như thế?”

...

Lão Vương “Ngủ đi, Tiểu Triệu, ngủ một lúc đi.”

Cả người Triệu Vũ run lên, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

2. Chương 2

Trung học Thập Tứ là một trường trung học cấp thấp nằm ở Ngô Thành cũng là một thành phố cấp thấp. Từ ngoài nhìn vào, trường vừa nhỏ vừa rách nát, nghe đâu còn là cứ điểm tụ tập của mọi loại thành phần trong xã hội. Chính tình trạng hỗn tạp này mà trung học Thập Tứ đã trở thành ác mộng của hết thảy các bậc phụ huynh. Cứ một đứa ngoan ngoãn thất khấn quàng đồ đi vào trường là một tên du côn mất dạy đi ra. Ở nơi liếc mắt đến đâu cũng thấy tội tàn này, chỉ một câu “cha nó làm quan” đầy bí ẩn cao sang đã biến Triệu Vũ thành hạc giữa bầy gà, thành đại ca cầm đầu cả ba khối học sinh. Người trong giang hồ, ai ai cũng phải kính cẩn gọi anh ta một tiếng anh Vũ.

Anh Vũ bắt chước giống hệt đại ca xã hội đen trong phim. Tức là bên người phải có hai cánh tay đắc lực. Cánh tay thứ nhất là Nhị Cầu, mồm mép tép nhảy, phụ trách mua vui chọc cười nịnh nọt mọi người. Cánh tay thứ hai là Gà Mái, người cũng như tên, là một thằng trói gà không chặt, học lên đến lớp chín mà thân vẫn chưa cao quá 1m6, phụ trách cung cấp đồ ăn vặt, nước uống, cũng như canh chừng thầy cô.

Mỗi ngày, Triệu Vũ đều tiết hai mới chậm rãi xuất hiện, sau đó, nhân dịp ra chơi mười phút dẫn theo hai tên đàn em đi tuần tra địa bàn – chính là một khu vực chưa cần tới mười phút đã tới điểm cuối là tường vây trường học.

Đương nhiên, không chỉ có đàn em, anh Vũ còn có cả người đẹp. Bạn gái nhỏ của Triệu Vũ chính là Tưởng Diễm Diễm, một cô nàng cùng khối lớp chín. Tưởng Diễm Diễm là nữ sinh đầu tiên trong trường làm tóc xoăn, riêng điều này thôi đã đủ để kiêu ngạo lắm rồi! Tưởng Diễm Diễm cũng khá xinh, tuy rằng hơi “hai lưng”, thế nhưng việc đó cũng không hề ảnh hưởng đến việc cô trở thành “chị Vũ”, cái tên này phải nói là cực kì thỏa mãn tâm tư thiếu nữ!

Tiếc là, chị Vũ không làm được lâu lắm.

Tướng Diễm Diễm đọc vô số tiểu thuyết ngôn tình, vẫn luôn cho là bản thân “bắt đắc dĩ mới phải hạ mình dưới trướng bức ép của đại ca trường học”, thế là sau một mùa hè, cô liền đem ánh mắt trong veo của mình chuyển dời từ Triệu Vũ phoir nặng đến đen sì sang đối tượng trong lòng. Cô cảm thấy mình đã đến lúc cần phải dừng cảm vì tình yêu. Do đó, vào một buổi sáng đẹp trời, Tướng Diễm Diễm ngồi ở bàn học, nhìn về phía Triệu Vũ vừa buông cặp sách xuống, trịnh trọng tuyên bố “Anh Vũ, chúng ta chia tay đi.”

Triệu Vũ chẳng hiểu ra làm sao hỏi “Đùa gì đấy?”

Tướng Diễm Diễm đáp “Em yêu người khác rồi, chính là Lý An Sinh cùng lớp với chúng ta.”

Triệu Vũ ba năm chưa từng tử tế ngồi nghe một buổi thầy cô lên lớp, cho nên ngoại trừ anh em kẻ địch, anh ta không hề biết bất kì ai trong lớp. Nghe được chuyện này, Triệu Vũ vừa tỉnh ngủ còn chưa kịp thẩm thấu, Nhị Cầu đã lớn tiếng gào khóc trước tiên “Anh! Anh bị cảm sùng rồi!”

Gà Mái ngồi một bên cũng thút thít, dang hiến mấy giọt lệ đồng tình “Anh Vũ, anh đừng giận.”

“Mẹ kiếp!” Học sinh trong lớp toàn bộ ngoảnh đầu nhìn chằm chằm Triệu Vũ. Triệu Vũ rút cuộc bất kịp nhịp độ, quay đầu nhìn quanh, thế nhưng nhìn mãi không biết là ai, liền thẳng thắn gầm lên “Thằng nào là Lý An Sinh? Lăn ra đây cho bố!”

Một thiếu niên vừa đẹp vừa u sầu giương mắt, lãnh đạm nhìn tới.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, ánh mắt của tất cả thầy người trong lớp đều xẹt xẹt chạy qua chạy lại hai người. Triệu Vũ hí mắt đánh giá: Trông thật thà, trắng trẻo gầy gò, cằm nhỏ môi cong, là loại hình thịnh hành lúc bấy giờ. Nhưng dường như trong đôi mắt vừa đen vừa sâu của cậu ta, anh Vũ được người người kính trọng ngưỡng mộ cũng chẳng khác gì một con kiến hôi.

Anh Vũ không biết kiến hôi viết như thế nào, nhưng anh ta biết cảm giác bị nhìn như thế thực không dễ chịu. Triệu Vũ nắm cổ áo Lý An Sinh xách lên “Thằng ẻo lả, để xem bố dạy dỗ mày như nào!”

Đại ca ra mặt, đàn em lập tức hô hào theo sau. Triệu Vũ kéo người đến nhà vệ sinh nam đánh một trận, đánh đến khi mặt tên kia triệt để biến thành gấu mèo, Tướng Diễm Diễm khóc như cha chết mẹ chết, thầy chủ nhiệm không nhận được đánh phải ra mặt, trường học rối loạn như một mớ bòng bong mới thôi.

Chỉ là không ngờ nghiệt duyên của Triệu Vũ và Lý An Sinh lại bắt đầu từ đó. Mở đầu dở khóc dở cười, trách sao lúc kết thúc, người cũng là không biết nên cười hay nên khóc.

Triệu Vũ mở mắt, Ngô Thành quen thuộc đã hiển hiện ngay phía trước. Cái nơi này chẳng biết xin được chính sách ở đâu, những tòa nhà cao tầng nhanh chóng mọc lên như nấm, cuộc sống phát triển hết sức phồn vinh. Triệu Vũ nghe lão Vương ngồi cạnh lái xe vui vẻ nói “Cuối cùng cũng chạy xong, về nhà đón năm mới thôi!”

Triệu Vũ buồn buồn mỉm cười. Đúng vậy, năm mới. Năm mới đối với người Trung Quốc giống như có một sức ảnh hưởng vô cùng khó tả. Kiểu như từ ngày hai mươi ba tháng mười hai cho đến hết ngày mười lăm tháng một, cho dù có xảy ra bất kì chuyện không vui gì, thì chỉ cần nói bốn chữ “tết nhất bỏ qua” là có thể xua tan ngay lập tức. Giống như một chiếc áo cũ, không cần biết rách nhiều hay rách ít, cứ đến Tết là cũng phải lôi ra giặt là thẳng tắp.

Cuộc sống không giống nhau, nhưng ai ai cũng vội vàng đón tết như nhau, ngoại trừ Triệu Vũ.

Triệu Vũ con người này, hứng thú duy nhất chính là “tài”. Thứ anh ta thích lần lượt là nhân dân tệ, rồi đến vàng thỏi (cho dù trước mắt anh ta chẳng có lấy một thỏi nào), sở thích ngoài lề là mua xổ số với mong muốn tăng thêm được một con số 0 vào tài khoản ngân hàng. Trong mắt Nhị Cầu, người đại ca từ nhỏ đến lớn đánh nhau rất giỏi, trên phương diện kiếm tiền cũng là giỏi không kém. Từ một thằng dán quảng cáo thuê cho đến tài xế xe tải, nghề nào Triệu Vũ cũng làm một cách điên cuồng, giống như người ta chỉ cần ăn hết thịt trên miếng xương là được, nhưng Triệu Vũ thì nhất định phải mút cả tủy!

Tết đến công ty vận tải cho nghỉ, nhưng Triệu Vũ vẫn không nghỉ. Anh ta nhờ vả quan hệ cũ, xuống xe tải lên xe điện, ngay lập tức biến thành anh chàng giao đồ ăn nhanh. Thừa dịp ngày lễ ai nấy đều lười biếng không muốn làm việc, anh ta đi khắp hang cùng ngõ hẻm để giao hàng, kiếm về một mối kha khá. Mãi cho

đến khi người người nhà nhà bắt đầu rục rịch đi làm, Nhị Cửu mới vất vả gọi được một cú điện thoại, cung thỉnh vị đại gia coi sự nghiệp là trên hết này ra ngoài họp mặt.

Buổi họp mặt có cả Tưởng Diễm Diễm – mối tình đầu trong truyền thuyết của Triệu Vũ. Cô nàng đang song ca một bài hát tình yêu cùng với Gà Mái. Đương nhiên, Gà Mái vẫn là một thanh niên yếu đuối văn nhược tay trái gà không chặt như xưa. Cậu ta theo đuổi Tưởng Diễm Diễm đã nhiều năm mà chưa thành, trong nhà có mở một cửa hàng thức ăn chín, đĩa cổ vịt nướng bày trên bàn lúc này cũng là của nhà cậu ta, thế nhưng, nó đã bị Nhị Cửu gặm gần hết.

Triệu Vũ vừa đẩy cửa phòng hát ra nhìn thấy ba người, đầu đau mắt nhức lập tức biến thành cả thân đau nhức! Anh ta đang tính quay đầu bỏ chạy, Tưởng Diễm Diễm đã nhanh chóng nhận ra, giơ mic lên hét “Anh Vũ! Chạy đâu cho thoát!”

Triệu Vũ nghiêng người tiến vào, đóng cửa nói “Hét hò cái gì đấy.”

Gà Mái lập tức kết thúc bài tình ca, trong không gian tĩnh lặng, ánh mắt ba người long lanh ngó nhìn Triệu Vũ giống như đang đợi người ra oai. Triệu Vũ cả người mất tự nhiên, ngồi xuống hỏi “Nhìn cái rắm gì mà nhìn?”

Tưởng Diễm Diễm cười ngượng hai tiếng, xoắn xoắn tay giả bộ nhu mì hỏi “Anh Vũ... Cái đó... Đạo này anh đã phát tài chưa?”

“Chưa.” Triệu Vũ mặt không đổi sắc đáp “Vẫn còn thiếu một số 0 nữa mới được sáu số.”

Gà Mái gian nan nói “Nhìn... Nhìn khí sắc anh Vũ đạo này có vẻ tốt...”

Tưởng Diễm Diễm nhanh chóng tiếp lời “Sự nghiệp không đo chứng tỏ tình trường rất đỏ, có phải gần đây anh đào hoa lắm không?”

Triệu Vũ nhú mày, nhìn về phía Nhị Cửu.

Nhị Cửu im như thóc, cúi gập cả đầu.

“Lại chuyện gặp Lý An Sinh chứ gì? Hai chúng tôi chả có gì hết, chào hỏi xong rồi thôi thôi.” Triệu Vũ buồn bực nói “Có cần phải thế không? Anh đây là kiểu người sẽ nặng lòng cái vụ yêu đương chắc? Hừ, đừng tưởng bỏ, anh đây phải tăng thêm mấy cái số 0 nữa vào tài khoản ngân hàng mới được nhé, còn yêu đương gì đó, cả đời này anh đây không yêu cũng chả sao.”

Tưởng Diễm Diễm câm nín.

Triệu Vũ “Nhưng mà nhìn thì có vẻ giờ cậu ta sống tốt lắm. Ông chủ lớn cơ mà. Cũng coi như nam thần thời thiếu nữ của cô còn chưa tan tành nhỉ?”

Tưởng Diễm Diễm mặt đều là không chịu nổi nói “Anh đừng nhắc đến chuyện đó nữa được không?! Đến hát một bài đi!!!” Nói xong cô liền mở ngay một bài hát sôi động, xua tan không ít bầu không khí xấu hổ. Vừa hát đủ loại tình ca, cô vừa len lén liếc nhìn sắc mặt Triệu Vũ, trong lòng thầm nghĩ: Hừ! Thế mà nói không có gì! Có trời mới biết Triệu Vũ đã tám trăm năm không đề cập tới việc cô từng thích Lý An Sinh, lần đề cập tới trước đó cũng là lần anh ta ghen bóng ghen gió tận hai tiếng đồng hồ!

Triệu Vũ mặc kệ Tưởng Diễm Diễm, quay đầu nói chuyện với Gà Mái mấy câu. Gà Mái là kiểu người khiến người người nhìn thấy đều không nở bắt nạt, rất hiểu chuyện, không bao giờ nói gì khiến anh Vũ của cậu ta buồn lòng, thế nhưng, Triệu Vũ lại cố tình trách cứ cậu ta “Năm mới năm me ăn trộm của nhà bao nhiêu cái cổ vịt rồi? Mang vào đây kiểu gì?”

Nhị Cửu vỗ vỗ cặp công văn của mình nói “Cái quán karaoke này bán một chai nước tận hai mươi đồng, như này không phải tiết kiệm hơn à?”

Triệu Vũ xì một tiếng “Coi kìa.”

Anh ta mặc dù là một kẻ yêu tiền, thế nhưng anh ta lại không phải một kẻ keo kiệt bủn xỉn, đi dạo phố, cho dù chỉ còn hai đồng trong túi thôi, anh ta cũng nhất định không mang theo không! Triệu Vũ cắn răng kiếm tiền, hai mắt trừng trừng tiêu tiền kẻ ra cũng là thói quen dưỡng thành từ ngày xưa. Lúc ấy, khi anh ta và Lý An Sinh còn yêu nhau, Triệu Vũ rất có khí thế của một tên đại ca “em cứ mỗi anh sẽ cho”, thứ gì

thích cũng mua rồi tổng cho Lý An Sinh, như kiểu ngàn vàng mua một nụ cười mỹ nhân. Cho đến bây giờ, khi mà bản thân đã nghèo rỗng túi, thẻ quẹt trắng tinh, lúc mua sắm, Triệu Vũ vẫn hoàn toàn có thể xuất ra một bộ anh đây sẵn sàng kí phiếu cả trăm triệu – thua người không thua trận, là câu cửa miệng của anh Vũ.

Mấy anh em gặp nhau, đương nhiên chưa đến một lúc đã ồn ào đến điên đảo. Sau khi hùa theo hò hét mấy bài, Triệu Vũ mượn cớ đi vệ sinh để lén nhanh ra ngoài.

Anh ta đứng đỉnh bước đến trước quầy tiếp tân nói “Tôi tính tiền phòng 1703.”

Cô gái đứng trước quầy cúi đầu nhìn thoáng qua rồi đáp “Vâng, của anh hết ba ngàn bảy.”

Bộ dáng thờ ơ của anh Vũ thoáng cái biến thành ho sặc sụa: Cái thằng ngốc Nhị Cầu kia đã gọi cái gì mà mất những ba ngàn bảy?! Mẹ nó, thế mà nó còn tính toán cái chai nước hai mươi đồng! Đúng là lỗ hà ra lỗ hồng!

Ba ngàn bảy, hơn nửa tháng tiền lương.

Thua người không thua trận, thua người không thua trận, thua người không thua trận... Triệu Vũ âm thầm mặc niệm châm ngôn sống, mặt không đổi sắc móc ví ra.

“Anh Vũ!” Âm thanh ngọt ngào từ sau lưng truyền tới, Triệu Vũ quay đầu nhìn, Tưởng Diễm Diễm nhanh chóng chạy tới tranh “Em biết ngay là anh đi thanh toán mà, khách sáo cái gì? Để em!”

Ờ em tới mà trả, ba ngàn bảy đấy! Triệu Vũ lặng lẽ đổi icon trong lòng thành “lạnh lùng.jpg”. Cơ mà làm gì có chuyện đàn ông con trai lại để đàn bà con gái trả tiền bao giờ? Triệu Vũ vừa rút được cái thẻ từ trong ví ra, Tưởng Diễm Diễm đã hô to “1708, tôi trả.”

Cô gái đứng trước quầy lễ tân lại cúi đầu nhìn hóa đơn lần nữa, rồi ngẩng lên nhìn hai người, có chút khó hiểu nói “1708... Có một anh họ Trần đã thanh toán từ khi đặt phòng rồi.”

Mẹ kiếp! Làm dơ hết cả mặt!

Triệu Vũ liên tục duy trì biểu cảm hờ hững, chuyện Trần Nhị Cầu dám to gan lớn mật lén lút thanh toán sau lưng anh ta không đáng là gì, nhưng bản thân sao lại có thể ngu đến mức đi nhầm số 8 với số 3 cơ chứ! Trách sao trước đây Lý An Sinh lúc nào cũng rât rạt bên tai anh ta rằng anh ta học số học quá dốt! Đây đâu phải dốt? Rõ ràng là mất có tật!

Triệu Vũ không còn cách nào khác, đành phải cùng Tưởng Diễm Diễm thu lại ví tiền, giả bộ lạnh lùng quay người nói “Đi thôi, đi tìm thằng ranh kia tính sổ.”

Tưởng Diễm Diễm ứng tiếng chạy theo.

Triệu Vũ vừa đi vừa nghĩ, cứ cho là anh ta nhìn nhầm đi, cơ mà cái phòng 1703 kia ăn tổ yến hay sao mà đắt thế? Xem ra Trường Giang sóng sau xô sóng trước, “con nhà giàu” đã không còn giống như anh ta năm đó vào trong quán ăn nhỏ ăn thùng uống vại nữa rồi.

Sau khi về phòng, Triệu Vũ cũng hồi phục được phần nào xấu hổ. Anh ta nhướn mày nhìn Nhị Cầu. Nhị Cầu một mặt em nhận sai nhưng chết em cũng không hối cải cười hề tiện “Anh Vũ, nếu như anh thật sự coi em là anh em, thì anh cũng phải cho em được nếm thử cái mùi mời khách chứ! Ăn sơn hào hải vị của anh nhiều năm như vậy, anh còn không cho em báo đáp anh nữa ư? Tôi nói thế có đúng không, hả Gà Mái? Diễm Diễm?”

Triệu Vũ nhìn nhìn, Tưởng Diễm Diễm lúc này rõ ràng còn đứng ở phe anh ta, lúc này đã nhanh chóng bật người chạy sang phe đối phương gật đầu vỗ tay mà tức đến bật cười, trong lòng lại ngổn ngang đủ loại cảm xúc giống như ông bố trăm tuổi được nhìn thấy “con cái trưởng thành” nói “Mẹ nhà cậu, ai cần cậu báo đáp... Chỗ này không rõ đúng không? Khai xem cuối năm đến đây mấy lần rồi?”

Nhị Cầu hắc hắc cười “Em quen quản lí ở đây, không phải giá thấp nhất, đừng hòng em tới.”

Triệu Vũ cười mắng mấy câu, ngồi xuống bắt đầu ăn cổ vịt mà Gà Mái mang tới. Tưởng Diễm Diễm len lén đập Nhị Cầu một cước, rồi tiếp tục cơn bão táp mưa sa mang tên “âm nữ cao”. Còn Gà Mái thì bị Nhị Cầu trắng trợn cười nhạo cái vụng vụng hát lệch tông.

Bên này mọi người vui vẻ, bên 1703 lại không vui tẹo nào.

Để nghênh đón giám đốc do bên Tổng bộ phái tới, nghe đâu là người vừa xuất ngoại trở về, tuổi nhỏ đã tài cao, có cha là giám đốc, Tiểu Trương đã phải dụng tâm khổ sở vạch lên hẳn một kế hoạch. Đầu tiên là mời cơm, sau đó dẫn người đến quán karaoke này. Thậm chí, cậu ta sợ người vừa về nước chưa quen phong thủy, còn mở hẳn rượu Tây chiêu đãi. Kết quả, giám đốc Lý từ đầu đến đuôi không uống một hớp, không nói một lời. Lúc đầu còn đỡ, còn có phong phạm của thanh niên hào hoa phong nhã. Ai ngờ vừa đi vệ sinh về liền cả người vây chặt áp suất thấp, chẳng biết có phải tại cái bồn cầu của quán hát này đã đắc tội gì hay không.

Lý An Sinh ngồi chính giữa sofa, bất ngờ lên tiếng hỏi Tiểu Trương “Bình thường nhân viên lái xe ở Ngô Thành kiếm được bao nhiêu một tháng?”

Tiểu Trương vẻ mặt mờ mịt “Hả? Cái này á... Chắc là ba bốn ngàn?”

Một đồng nghiệp ở bên phủ quyết “Năm sáu ngàn cũng có.”

“Nếu có kinh nghiệm thì hình như được nhiều lắm thì phải?”

“Gần đây kinh tế không được tốt, nhiều được bao nhiêu cơ chứ...”

Lý An Sinh yên lặng lắng nghe, không tỏ ra bất kì biểu cảm nào.

Lần gặp nhau hơn một tháng trước, cậu ta gần như không nhận ra được Triệu Vũ, không ngờ tiểu thiếu gia năm xưa từng tiền hô hậu ủng, áo lụa cơm vàng thế mà cũng có ngày ngã khỏi đám mây, rơi rụng trước mặt mình. Đã thế, tình cảm mà đối phương dành cho mình, trong sáu năm qua còn đã sớm ngày tiêu tán...

Lý An Sinh nghĩ đến việc Triệu Vũ sa cơ lỡ vận, chạy khắp nơi tìm hiểu tin tức về anh ta, đồng thời, vừa qua năm mới, bản thân đã vội vã chạy từ Đế Đô về Ngô Thành. Thế nhưng, hóa ra vị đại thiếu gia kia chỉ là nhất thời muốn ném trái bom khói bụi nhân gian, cuộc sống phóng túng vẫn cứ là cuộc sống phóng túng.

Còn dẫn theo cả Tướng Diễm Diễm!

Lý An Sinh thầm nghĩ, chứng ham muốn chiếm giữ điên cuồng của cậu ta, đè nén sáu năm, hiện giờ không ngờ lại có xu thế ngóc đầu tỉnh dậy. Cho dù cả hai đã thiết lập lại mối quan hệ xa cách như người dưng, thế mà ngay cả tiến tới chào hỏi một tiếng cậu ta cũng không dám...

Chẳng biết đời trước thiếu nợ gì tên họ Triệu kia...

3. Chương 3

Tụ tập hát hò mấy tiếng đồng hồ, vừa hát vừa chơi vừa tám chuyện trên trời dưới biển, lỡ tai Triệu Vũ đã sớm ong ong kêu vang. Thế nhưng, phải mãi đến tận khuya, mấy người kia mới quyến luyến chia tay như kiểu ngư lang với chức nữ. Gà Mái thầm mến Tướng Diễm Diễm nhiều năm, Triệu Vũ đương nhiên không thể đi cướp cơ hội của cậu ta, vung tay phê chuẩn cho đàn em đưa nữ thần về trước, còn bản thân thì nương nhờ Nhị Cửu.

Nhị Cửu đi làm chưa lâu, xe là ba mẹ mua cho, trước xe có treo một cái kết Trung Hoa viết chữ “Thượng lộ bình an”. Triệu Vũ ngồi phịch trên ghế, nhìn chăm chăm cái kết kia lung la lung lay, không bao lâu sau, anh ta đã mệt đến mắt đít vào nhau, không khác gì ngày xưa đi học toán.

Nhị Cửu liếc mắt nhìn đại ca nhà mình hỏi “Anh, bao lâu rồi anh chưa ngủ một giấc tử tế?”

Triệu Vũ vốn đang mê ngủ, nghe thế thì trợn to hai mắt “Gì?”

“Anh nhìn mắt anh xem, sắp thành gấu trúc đến nơi rồi, hai cái quầng thâm kia xem chừng cũng sắp lan xuống đến tận cằm luôn ý nhỉ.”

Triệu Vũ dụi dụi mắt, còn chưa ngắm được tí phong cảnh nào ngoài cửa xe, đã thấy Nhị Cửu mở miệng lải nhải “Không phải em nói anh đâu, nhưng anh chăm chăm kiểm tiền như thế để làm cái gì? Lại chả mang được đồng nào theo vào quan tài. Anh thử tính xem cái năm vừa rồi anh chạy bao nhiêu chuyến thông đêm? Người đã héo hon thành cái cây cải úa chưa? Hiếm lắm mới được dịp năm mới, anh lại còn chạy đi làm nhân viên giao hàng... Thế giới này nhiều nhân dân tệ như vậy, anh kiếm hết được không...”

“Câm.” Triệu Vũ cắt ngang “Nói nữa tao đánh mày đấy.”

Nhị Cửu hắc hắc cười “Đã lâu chưa nghe anh Vũ nói vậy, quả nhiên có chút nhớ.”

Triệu Vũ “Hừ.”

“Thôi, chúng ta không bàn chuyện sự nghiệp của anh nữa.” Nhị Cửu chuyển đề tài “Chúng ta tâm sự chuyện Lý An Sinh đi.”

Triệu Vũ im lặng một lúc lâu mới lên tiếng “Vừa nãy không phải tôi nói rồi sao? Không có gì thì tâm sự cái mông à!”

“Giờ chỉ có hai anh em mình, anh, anh nói em nghe tí đi.” Nhị Cửu bày ra vẻ mặt nghiêm túc “Năm đó rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Em đây đại diện cho cung song tử tò mò mà phải nhẫn nhịn tận sáu năm, anh nghĩ em sống dễ dàng lắm chắc?”

Triệu Vũ im lặng.

Năm đó anh ta và Lý An Sinh chia tay thực sự rất không vui. Nhưng hôm nay quay đầu nhìn lại, thực ra cũng không có yêu hận nhiều như vậy, chẳng qua là tại năm đó còn quá trẻ con, cả hai đều bị lòng tự trọng cùng cảm giác nghi ngờ quấy phá. Đơn giản là tôi yêu anh nhưng anh lại không thương tôi, cậu nói thương tôi nhưng cậu lại không hiểu mấy cái tình huống “lãng mạn” mà tôi tạo ra. Hai tên nhóc đầu để chồm lần đầu tiên biết yêu, nhiệt huyết bừng bừng như hận không thể san bằng thiên địa, nhưng trên thực tế lại chính là đang khiến bản thân mình tràn đầy thương tích.

Yêu phải là âm ỉ nhưng vĩnh cửu, còn quá mức bùng cháy thì lại tiêu tán rất nhanh...

Có điều năm đó, Triệu Vũ cũng không chịu nói gì với anh em, ai hỏi anh ta cũng chỉ nói một câu “Yêu được thì bỏ được”. Vốn tưởng bản thân có thể giống như quá khứ, rất nhanh liền hòa hảo với Lý An Sinh. Mà đâu ai ngờ, biến cố dồn dập kéo đến, ma xui quỷ khiến, anh ta cùng Lý An Sinh lại từ đó mỗi người một ngã, mãi cho đến tận sáu năm sau mới gặp lại nhau.

Triệu Vũ cảm thấy, mình sống hai mươi mấy năm qua, không tốt cũng không xấu, nhưng mỗi một bước đi đều là do chính anh ta lựa chọn, anh ta không có gì để mà trách trời trách đất. Duy có Lý An Sinh là một chấm tròn trong hồi ức của anh ta, vừa kiêu ngạo lại vừa khó chịu, khiến anh ta không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Cho nên, Triệu Vũ vẫn như cũ nói “Có gì để mà nói? Yêu được thì bỏ được thôi. Nhiều năm như vậy rồi, cậu còn muốn tôi nói cái lòng gì nữa?”

“Anh, em không có tình tế được như Tưởng Diễm Diễm đâu, khả năng ngữ văn của em anh cũng biết rồi đấy, em chỉ muốn nói với anh là...” Nhị Cửu nhìn nhìn đèn đỏ trước mặt “Cái bộ dáng sau khi anh chia tay Lý An Sinh năm đó, ai nhìn thấy cũng hận không thể đánh cậu ta thay anh. Tiếc là thi tốt nghiệp cấp ba xong cậu ta mất tăm mất tích, hại em tìm phí công vô ích. Anh, nếu như năm đó Lý An Sinh có làm chuyện gì có lỗi với anh, giờ anh em vẫn có thể đi đánh cậu ta thay anh! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Còn nếu như anh vẫn còn ý gì với cậu ta, vậy thì anh em sẽ lại giúp anh theo đuổi cậu ta...”

“Có có cái đầu cậu ấy!” Triệu Vũ liếc mắt “Thằng ranh nhà cậu thật sự thèm đòn đúng không? Dừng xe, ông đây tự về!”

Nhị Cửu “... Thế nếu như anh đã không hận cũng không thích cậu ta nữa, vậy thì anh mau tìm bạn tình đi, nam nữ gì cũng được hết. Nhiều năm như vậy, anh tự mình làm có mệt không?”

Triệu Vũ thiếu chút nữa thì sặc “Cậu quan tâm cái này làm gì?”

Nhị Cầu như con gà mẹ lo lắng nói “Anh Vũ à, qua năm nay, tính cả tuổi mẹ là anh đã hai mươi sáu tuổi rồi đấy.”

Triệu Vũ sợ hãi nhìn cậu ta, không dám tin thằng bạn thân nhà mình lại bắt đầu có xu hướng giống mẹ mình đến thế! Đã biết lỗi nhãi đến chuyện hôn nhân đại sự của anh rồi! Lại nói, có ai tính tuổi mẹ mà lại tính đôi tặn hai tuổi không hả? Có còn là người không? Triệu Vũ nghiêng rằng “Mẹ kiếp, tôi rõ ràng vẫn còn là trai tơ nhé!” Anh ta ngừng một chút, thầm nghĩ lực sát thương chưa đủ, liền chai mặt nói “Tôi nỗ lực kiếm tiền còn không phải để cưới vợ đấy ư? Ai như cậu, cả ngày chỉ toàn ý nghĩ dâm dục.”

Nhị Cầu làm mặt quỷ đáp lại anh ta.

Lúc xe lên đến cầu vượt, phía trước lại bị tắc đường. Nhị Cầu mở điều hòa lên mức cao nhất nói “Anh ngủ một lúc đi, bao giờ đến nhà anh em gọi.”

Thế nhưng, trên thực tế, chưa cần cậu ta giục, Triệu Vũ đã sớm ngủ say. Quanh năm chạy hàng đã luyện cho anh ta kĩ năng chớp mắt ở bất kì đâu vào bất kì thời điểm nào. Trên xe vận tải còn có thể, thì nói chi đến ghế xe con êm ái? Không biết có phải do vừa nói chuyện với Nhị Cầu hay không mà Triệu Vũ lại mơ thấy Lý An Sinh.

Cấp hai Thập Tứ.

Từ khi Triệu Vũ biết Tường Điềm Điềm thích thầm Lý An Sinh, anh ta liền nổi lên hứng thú với thằng nhóc này. Lúc đầu chỉ đơn giản là muốn coi xem cái thằng dám cầm sừng mình trông như thế nào. Nhưng không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Lý An Sinh này á, quả nhiên là khô không khốc! Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Lý An Sinh đúng là đẹp trai hơn Triệu Vũ một chút. Các thầy cô giáo đều rất thích cậu ta, thậm chí đến cả bà cô chủ nhiệm “Mẫu Dạ Xoa” khi nói chuyện với cậu ta còn hạ giọng xuống tám độ. Đáng tiếc, mấy thằng mà trông “đàn bà” (nguyên văn lời Triệu Vũ nói), thì tính cách cũng rất “đàn bà”. Lý An Sinh chưa bao giờ chơi bóng rổ, cũng chưa bao giờ ra net, ngày ngày đến lớp trước nửa tiếng, tan lớp lại ngoan ngoãn về nhà. Cậu ta không có lấy nổi một người bạn, lúc nào cũng thui thủi một mình, quần áo thì cũ rích nghèo nàn, quả là lãng phí cả cái bản mặt! Cậu ta luôn luôn lặng lẽ nghe giảng, rồi làm bài. Cho dù có phải ngồi nhai đồ ăn dở như nước vo gạo trong căng tin trường, cậu ta cũng không bước chân đến cửa quầy hàng bán quà ăn vặt nửa bước.

Sau khi tỉ mỉ quan sát, Triệu Vũ dùng trình độ ngữ văn 50/150 điểm của mình tổng kết: Ngốc chết đi được!

Hôm đó, Triệu Vũ lại trốn học từ sớm. Anh ta mời đám Nhị Cầu và Gà Mái đi ăn. Lúc xoa bụng quay về, cả trường còn đang trong giờ nghỉ, thầy cô vẫn chưa lên lớp. Trong phòng học, học sinh túm năm tùm ba lại nói chuyện phiếm.

Triệu Vũ từ cửa đi vào, liếc mắt liền thấy Lý An Sinh đang ngồi làm bài tập cuối lớp. Lúc đi ngang qua cậu ta, Triệu Vũ đập mạnh vào chân ghế đối phương một cái, làm Lý An Sinh gãy tong teo suýt thì ngã lăn ra đất.

Lý An Sinh giương mắt lên nhìn anh ta. Đó là một đôi mắt hai mí hẹp dài, đuôi mắt hơi nhếch lên, thế nhưng con ngươi lại đen kịt, đẹp đẽ mà u ám, khiến cho ai bị nhìn cũng thấy lạnh cả người.

“Nhìn cái mẹ gì?” Triệu Vũ liếc mắt “Muốn ăn đòn à?”

Lý An Sinh im lặng không lên tiếng, cúi đầu lật sang trang mới, ngón tay thon dài trắng muốt cầm bút lên, bình tĩnh giải tiếp một đề toán. Còn chưa viết xong, bút đã bị người giật mất. Nếu như Lý An Sinh tỏ ra sợ hãi một chút thôi, thì có lẽ, chẳng bao lâu, Triệu Vũ sẽ chẳng còn nhớ cậu ta là ai. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, cái bộ dạng nhìn thì rõ là nhu nhược dễ bắt nạt, nhưng thái độ thì lại đĩnh đạc như không khiến lòng tự trọng của anh Vũ bị tổn thương nặng nề: Mày đừng cho là tao không biết, ngoài mặt thì mày ngoan ngoãn, trong lòng lại đang mắng chửi tao!

Triệu Vũ sầm mặt xách cổ áo Lý An Sinh “Đi theo tao.”

Lý An Sinh đến giây cũng không giây, dễ dàng bị Triệu Vũ tha ra khỏi phòng học. Mấy cậu nam sinh đang chụm đầu nói chuyện ngẩng đầu thấy thế thì cười hỏi “Anh Vũ, có cần bọn em giúp không?”

Triệu Vũ từ đầu đến cuối không thêm để ý bọn họ.

Rầm!

Triệu Vũ chốt chặt cửa nhà vệ sinh, giơ chân còn chưa kịp đạp, Lý An Sinh đã nép chặt vào tường tìm kiếm cảm giác an toàn. Nếu như không phải còn cặp mắt đen kịt của cậu ta, người ta còn tưởng cậu ta là cô vợ nhỏ đang bị bắt nạt.

Triệu Vũ nhìn vậy thì có chút buồn cười. Anh ta hắng hắng giọng nói “Bình thường tao cũng không hay bắt nạt mấy đứa trong lớp.”

Lý An Sinh không đáp.

Triệu Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước mấy thằng đàn em nhà mình chặn đường đánh thằng nhỏ này tím đen cả mặt, lòng không khỏi hơi hơi chột dạ, đánh trống lảng nói “Nhưng mà mày cướp bạn gái tao thì chuyện nó lại khác.”

“Tôi không có!” Lý An Sinh rớt cuộc lên tiếng, âm thanh trong trẻo mà lãnh đạm, tiết tấu lại chậm rãi “Tôi không dính dáng gì đến Tưởng Diễm Diễm hết.”

Triệu Vũ trầm nghĩ, anh ta đương nhiên biết Lý An Sinh và Tưởng Diễm Diễm không có gì. Cái hôm mà anh ta đánh Lý An Sinh tơi bời, chính Tưởng Diễm Diễm đã đến tìm anh ta, nước mắt nước mũi tèm nhem nói chỉ có mình cô thích người ta, cho nên nếu như Triệu Vũ muốn gì thì đến tìm cô, chứ đừng gây rối cho Lý An Sinh nữa. Điều này khiến anh Vũ vô cùng xấu hổ. Thực ra, anh Vũ với “chị Vũ” hẹn hò hơn một năm tính cả nghỉ hè, quan hệ cũng mới dừng lại ở mức nắm tay. Chủ yếu là do Triệu Vũ ghét việc con gái cứ lú lú làm anh ta phiền lòng, thực sự không thấy yêu đương có gì hay ho. Chỉ là thấy người ta có bạn gái mà mình lại không có thì hơi bị mất mặt, thế nên mới cứ ở cạnh nhau như thế. Ai ngờ, mới qua một cái nghỉ hè, Tưởng Diễm Diễm đã thay lòng đổi dạ, căm sừng anh ta. Bọn Nhị Cầu Gà Mái Triệu Vũ còn dùng vũ lực trấn áp được, chứ bạn bè anh em thì... Ai ai gặp cũng dăm câu chế nhạo khiến Triệu Vũ cực độ khó chịu.

Mà Triệu Vũ đã khó chịu, thì cả thế giới giống như đều phải khó chịu theo. Vừa hay lúc này, Lý An Sinh lại chính là sinh ra để làm đại biểu cho cả thế giới!

“Thế nhưng mày đã quyến rũ bạn gái tao, làm tao mất mặt, đúng không?” Triệu Vũ nhướn mày.

“Vậy giờ cậu muốn gì?” Lý An Sinh mặt không đổi sắc cụp mắt xuống.

Triệu Vũ cười cười, khoe miệng cong cong khoe chiếc răng nanh. Bình thường anh ta rất ghét việc này vì nó khiến anh ta trông có vẻ ngu ngu, cho nên lúc nào cũng cố gắng nín cười, lộ ra vẻ mặt hằm hằm nghiêm túc. Nhưng không biết có phải do bộ dạng Lý An Sinh lúc này trông quá mức đáng thương hay không mà anh ta lại phá lệ cười lên một cách vui vẻ “Tao cũng không phải loại người thích làm khó người khác. Chỉ cần mày làm tao hết giận là xong.”

Lý An Sinh lộ ra dáng vẻ nhát cáy, nhỏ giọng hỏi “Một tuần có đủ không?”

“Một tuần á?” Triệu Vũ hừ một tiếng “Một tháng còn chưa hết đâu. Nhưng mà thôi, cứ xem biểu hiện của mày như thế nào đã.”

Dứt lời, anh ta xoay người, đạp cửa, bộ dáng ngông nghênh rời đi.

Triệu Vũ lúc này hoàn toàn không biết là, ngay sau khi mình rời đi, Lý An Sinh liền đứng phắt dậy, ghét bỏ mà nhìn bức tường men gạch phía sau lưng.

“Còn tưởng phải mất nửa năm chứ.” Cậu ta lẩm bẩm, cười nhạt hai tiếng rồi khôi phục lại sắc mặt vô cảm mà trầm tĩnh.

Thế nhưng, Lý An Sinh lúc này cũng hoàn toàn không biết là, nhiều năm sau, Triệu Vũ sẽ ngồi giữa dòng xe cộ đông đúc, nghĩ lại một chuyện nhỏ không đáng kể như thế. Anh ta giật mình tỉnh giấc, nhưng rất lâu vẫn không nói gì.

Thứ mình hoài niệm... Đều đã qua hết rồi.

4. Chương 4

Lại nói, hôm đó, sau khi về đến nhà, không biết có phải do nhớ đến bạn trai cũ hay không mà Triệu Vũ ngủ ngon vô cùng. Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, anh ta mới dậy tắm rửa, rồi mang theo tâm trạng hưng phấn đi làm.

Mẹ Triệu hâm nóng cháo cho con trai, bánh mì cắt lát mua từ siêu thị cũng phết sẵn một lớp mứt hoa quả bày ra đĩa. Mặc dù bà có một tài năng thiên phú khiến người người giận sôi là nấu ăn cực kì dở thì Triệu Vũ vẫn húp sùm sụp như lang như hổ, thậm chí còn گیر ngón tay cái cổ vũ mẹ mình.

Mẹ Triệu vớt tiếp hai quả trứng luộc trà, ép con trai “Ăn nhiều một chút, không ăn làm sao mà có sức khỏe được.”

Triệu Vũ dở khóc dở cười chọc chọc quả trứng “Con cũng đâu phải đứa trẻ lên năm... Thôi được rồi, con ăn con ăn, đồ mẹ nấu ngon như vậy, không ăn nào xứng danh là người Trung Quốc chứ, đúng không mẹ?”

“Đồ dẻo mỗ!” Trong mắt mẹ Triệu tràn đầy sự vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra trách cứ. Mặc dù đã xấp xỉ năm mươi tuổi, nhưng nhìn bà, người ta vẫn có thể nhận ra nét đẹp từ những ngày còn xuân “Đêm qua ba con trực đêm, vừa mới về thôi. Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của năm mới, biểu hiện cho tốt vào nhé.”

Triệu Vũ đối với việc mẹ luôn con mình như trẻ con đã là bất lực hết thuốc chữa, cho nên bà nói gì anh ta cũng đều vâng vâng dạ dạ nghe hết.

Trước khi ra cửa xỏ giày, anh ta nhét một quả trứng vào miệng, ồm ồm nói “Mẹ, con đi đây, mẹ nghỉ chút đi, đừng vất vả quá nhé.”

Triệu Vũ đi rồi, mẹ Triệu vẫn hô vọng ra dặn người lái xe cẩn thận, rồi thì cầm theo mấy lát bánh mì, đứng chạy, bla bla... Công ty cách nhà không xa, Triệu Vũ quyết định đi bộ đi làm. Lúc đến nơi, thời gian hãy còn cách giờ làm việc tận nửa tiếng.

Thật ra, đối với lái xe mà nói, công ty cũng không quá khắt khe trong việc giờ giấc. Nhất là lái xe chạy hàng thì lại càng không cần ngồi trong phòng làm việc, bởi vì cứ khi nào có đơn thì mới phải đi. Chỉ riêng Triệu Vũ là khác. Trước đây, anh theo bạn bè tự mình chạy hàng, cuộc sống chỉ bữa có bữa không, có thể vào công ty, lấy được thu nhập ổn định đã là may mắn lắm rồi. Cơ mà, nhìn xa hơn, thì Triệu Vũ không chỉ muốn dừng lại ở thế. Chạy hàng thường không phân ngày đêm dài ngắn, một năm có hơn nửa số thời gian là bốn ba trên đường, mấy người lớn tuổi như lão Vương hầu như ai cũng mắc mấy bệnh liên quan đến nghề nghiệp. Giờ Triệu Vũ còn trẻ, sức khỏe còn trụ được, thế nhưng vài tuổi nữa thì sao đây? Anh ta bằng cấp không cao, lại thêm không có sở trường gì đặc biệt, cho nên muốn dùng bản chất chăm chỉ cần cù của chính mình hồng tranh thủ sự quen mặt của các sếp, biết đâu lại được vào văn phòng ngồi, không cần mưa gió nóng lạnh đều mài mặt ngoài đường nữa.

Chẳng ngờ, kế hoạch mà Triệu Vũ vẫn luôn âm thầm tính toán, lại gặp trắc trở ngay ngày đầu tiên đi làm sau Tết!

“Cách chức tạm thời á?” Triệu Vũ trấn áp giọng nói hỏi “Vì sao?”

Quản lí vẻ mặt lúng túng đáp “Tiểu Triệu, cậu biết đấy, tôi thì tôi lúc nào cũng coi trọng cậu cả... Cơ mà lần này không phải ý của tôi, haiz, thôi, cậu cứ uống trà trước đi đã.”

Triệu Vũ hít một hơi thật sâu, cầm chén trà lên. Nước trà đắng chát đọng lại chỗ cổ họng vài giây rồi nhanh chóng tan mất. Anh ta hỏi tiếp “Tôi có chỗ nào làm không tốt sao?”

Quản lí “Thì là cái đơn hàng của công ty bên Đế Đô đó, việc cậu nhầm lẫn thời gian giao hàng...”

“Cái đó là lỗi bên họ mà.” Triệu Vũ cố gắng kiềm giọng “Lần trước tôi đã giải thích hết rồi thầy.”

“Tôi biết, tôi biết. Nhưng mà đây là do cấp trên chỉ đích danh cậu, tôi cũng nói giúp cậu trước mặt ông chủ không ít...” Quản lí do dự nói, nhìn cậu trai trẻ ổn trọng ít lời, chăm chỉ chịu khó chịu khổ trước mặt, ông

chung quy vẫn là có chút không đành lòng “Haiz, tôi nói thật nhé, Tiểu Triệu, cậu đắc tội với người bên công ty kia rồi.”

Triệu Vũ nhìn ông ta.

“Cậu biết đấy, công ty bên Đê Đô là một khách hàng quan trọng của chúng ta. Tôi e là cậu vô tình làm phật ý ông chủ bên kia, khiến cho cậu ta lúc đi ăn với giám đốc Tôn bên mình, có nói gì đó...”

Lý An Sinh.

Triệu Vũ nhắm hai mắt lại. Anh ta không ngờ Lý An Sinh lại hận mình đến thế. Anh ta cứ cho là một lần gặp gỡ ngẫu nhiên, đôi bên coi nhau như người xa lạ đã là một cái kết đủ bad ending lắm rồi, không nghĩ tới, mọi thứ còn có thể tàn bạo hơn gấp trăm vạn lần. Triệu Vũ nhin không được nhớ lại ngày gặp Lý An Sinh, người thanh niên kia tuy bên ngoài mặt không đổi sắc, tác phong nhanh nhẹn, ngoại hình tuấn tú, thế nhưng hóa ra trong lòng cậu ta lại hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi. Triệu Vũ tức đến bật cười.

Việc này, đổi lại là Triệu Vũ của bảy tám năm trước, anh ta chắc chắn sẽ không hề do dự mà làm chết đối phương. Hay nếu như lần này, đối tượng là bất kì ai khác ngoài Lý An Sinh, Triệu Vũ cũng không ngần ngại ác khẩu một phen. Thế nhưng chuyện này, lúc này, lại cứ nhất định phải là Lý An Sinh. Trong lòng Triệu Vũ giống như trút được gánh nặng mà nghĩ “quả nhiên là thế”. Lửa giận ngàn ngút lúc mới đến cứ vậy bị dập tắt trong im lặng.

“Tiểu Triệu à, chỉ là cách chức tạm thời thôi. Có lẽ dăm ba ngày sau, không thì nửa tháng, hoặc một ngày nào đó, sếp tổng lại cho gọi cậu về... Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ nói tốt mấy câu giúp cậu trước mặt giám đốc Tôn.”

Triệu Vũ đáp “Cảm ơn anh, quản lí Tạ.”

Quản lí lại an ủi thêm mấy câu, nhưng Triệu Vũ chẳng buồn nghe nữa. Anh ta mượn cớ rồi nhanh chóng rời đi.

Ngô Thành những ngày tháng hai tháng ba, không khí ẩm ướt, mờ mịt, hệt như người vừa giã dũa đi ra khỏi mùa đông giá rét. Triệu Vũ đứng bên lề đường, nhìn xe cộ qua lại như mắc cửi mà chậm rãi hồi phục tinh thần. Thực ra, anh ta cũng biết, công ty này hầu như không có chế độ gì đáng nói, mọi thứ đều là ông chủ nói sao nghe vậy. Mà cái vị ông chủ họ Tôn kia lại là một người suy nghĩ nhất thời, biết đâu ngày nào đó thiếu người, ông ta lại gọi anh về. Lại nói, việc tay chân cũng không khó tìm, coi như tháng này không có lương dăm ba ngày vậy...

Triệu Vũ tự tìm đủ loại lí do, nhưng rốt cuộc anh ta vẫn không dẹp được nỗi ám ức trong lòng.

Nếu như cậu thật sự hận tôi, cậu mắng tôi đánh tôi thế nào tôi cũng chịu, có gì phải trước mặt thì tỏ vẻ không sao, sau lưng lại âm thầm đi ngáng chân tôi?

Triệu Vũ đã sắp không còn phân rõ bản thân mình đến cùng là giận Lý An Sinh hại mình bị cách chức tạm thời, hay là giận Lý An Sinh coi mình như người xa lạ. Anh ta chỉ biết, sự nhẫn nại mà anh ta phải khổ sở nuôi dưỡng suốt bao năm qua, lúc này đang mọc ra đôi cánh nhỏ, bay xa khỏi anh ta, đến tận trước cổng công ty chỗ Lý An Sinh.

Trước đây, Triệu Vũ từng đến đây đưa hàng rất nhiều lần, cũng coi như là quen đường quen lối. Anh ta nói với bảo vệ mình muốn tìm Lý An Sinh, bảo vệ liền dẫn anh ta vào quầy tiếp tân. Cô nàng đứng sau quầy vừa tra thông tin lịch hẹn vừa gọi điện thoại. Sau mấy lần nhắc máy lên thả máy xuống, Triệu Vũ mới được người đưa tới chỗ thang máy. Đến lúc này thì cơn giận của anh ta đã gần như tiêu hết. Lúc ngồi trên chiếc sofa bằng da thật, Triệu Vũ có chút không biết nên khóc hay nên cười. Anh ta như này là sao chứ? Tùy tiện đến tìm, ai biết cái tên người yêu cũ thù vặt kia có hay không sẽ càng tạo thêm cho anh ta nhiều phiền phức? Lần này anh ta xác định khỏi về công ty đi làm luôn rồi!

Cơ mà mặc kệ, thua người không thua trận, cùng lắm thì thất nghiệp ngồi nhà. Triệu Vũ mặt không đổi sắc ngồi trên sofa, trên người là bộ đồ đã cũ được mua từ ứng dụng mua bán trực tuyến taobao, ngón tay thon dài khê khằng gõ nhịp trên đùi. Mặc dù cuộc sống tạm bợ lâu ngày khiến khí chất của Triệu Vũ tan đi không ít, thế nhưng vào giờ này phút này, anh ta vẫn có thể lộ ra một bộ không sợ trời không sợ đất như xưa.

Lý An Sinh đến muộn. Lúc đẩy cửa ra, nhìn thấy Triệu Vũ như thế, hầu kết cậu ta vô thức cuộn cuộn. Nhưng rất nhanh, cậu ta đã thông thả đi đến sofa đối diện ngồi xuống.

Triệu Vũ “Chào giám đốc Lý.”

Mí mắt Lý An Sinh giật giật “Anh cứ gọi tôi như trước là được.”

Triệu Vũ hé miệng, lại không khỏi buồn cười nghĩ, gọi như trước là được? Gọi thế nào? Lúc còn chưa thân thiết với Lý An Sinh, anh ta từng gọi cậu ta là “Ê”, là “Thằng ẻo lả”, rồi thì “Thằng ngốc”. Sau khi thân rồi thì đủ loại xưng hô buồn nôn như “Bảo bối”, “Vợ”, “Em yêu”... Lúc trên giường thì lại càng thêm đa dạng, có khi cả hai còn không e ngại mà hô to “anh hai”. Trong tình huống này, Lý An Sinh bảo anh ta phải gọi cái nào cho hợp? Triệu Vũ nghiêm túc suy nghĩ mấy giây, cuối cùng quyết định bỏ qua vấn đề này. Anh ta hắng hắng cổ họng “Ồm, tôi đến là để xin lỗi cậu.”

Lý An Sinh bình tĩnh hỏi “Xin lỗi vì cái gì?”

Triệu Vũ nhìn thẳng cậu ta, phát hiện đôi mắt đen tuyền của đối phương vẫn y hệt như xưa, không lộ ra một chút tâm tư nào. Anh ta cười cười, chiếc răng nanh lấp lóe “Hồi cấp hai cấp ba, tôi còn trẻ, không hiểu chuyện... Haiz, cũng không phải tôi muốn trốn tránh trách nhiệm, chính là lúc đó làm rất nhiều chuyện không tốt, thường xuyên bắt nạt cậu, cho nên hôm nay đặc biệt tới xin lỗi.”

Lý An Sinh không đáp.

Tình huống này thực con mẹ nó xấu hổ! Triệu Vũ bị cậu ta nhìn đến cả người tê dại, giả bộ trấn định hỏi “Thế nào?”

“Hắn là tôi xin lỗi anh mới đúng.” Lý An Sinh mở miệng “Tôi còn sai nhiều hơn anh.” Ngừng một chút, lại tiếp “Thời gian qua anh sống có tốt không?”

Triệu Vũ vốn không muốn tranh luận với người yêu cũ xem ai mới là người nên nói xin lỗi, cho nên vừa nghe vậy liền cười đáp “Tốt lắm, nếu như có thể tiếp tục đi làm thì càng tốt.”

Lông mi Lý An Sinh giật giật. Cậu ta hầu như có thể hiểu được điều mà Triệu Vũ đang ám chỉ. Bởi vì, tối qua, Lý An Sinh ở quán karaoke không lâu đã phải chạy vội đến tham gia một bữa tiệc. Trong bữa tiệc đó, vừa hay có ông chủ của công ty chỗ Triệu Vũ làm việc. Chuyện liên quan đến Triệu Vũ, cậu ta vẫn luôn lưu tâm. Không nghĩ tới, cái vị ông chủ kia tuy lòng dạ không sâu nhưng lại thích a dua nịnh hót, cậu ta chẳng qua mới nói dăm ba câu hồ ngôn loạn ngữ, đối phương đã hung hăng vỗ ngực biểu thị chắc chắn sẽ cho cậu ta một câu trả lời hợp ý. Không ngờ mới cách có một ngày, câu trả lời đã được đưa đến tận cửa, đã vậy... Lý An Sinh hết sức ngạc nhiên thốt lên “Anh làm ở công ty đó thật à?”

Triệu Vũ suýt thì chết sặc! Cậu bị mù hay là bị làm sao thế hả? Lần trước tôi vất vả chạy hàng cả đêm đến giao cho cái công ty ngu ngốc nhà cậu, bị tên nhân viên ngu ngốc ép trả kèo lăm ngày, hại tôi bây giờ bị cách chức tạm thời, mà cái thằng người yêu cũ ngu ngốc là cậu hãy còn tròn mắt nhìn tôi? Cái gì gọi là “anh làm ở công ty đó thật à”? Triệu Vũ tức giận hỏi ngược lại “Tôi không làm ở đó thì ở đâu, cậu nói gì với ông chủ chúng tôi?”

Lý An Sinh hơi mím môi “Tôi cho là...” Cậu ta nói được một nửa liền ngừng lại, chuyển ngoắt sang vấn đề khác “Anh Vũ đổi tính rồi sao?”

“Không đổi tính, cũng không đổi giới.” Giọng Triệu Vũ lạnh như thời tiết Bắc Cực “Cậu đừng gọi tôi là anh Vũ nữa. Nói thật nhé, giám đốc Lý, giờ tôi chỉ sống nhờ chút tiền lương ít ỏi này, có gì thì cậu giơ cao đánh khẽ... Quen nhau lâu vậy rồi, ít nhiều cũng coi như là bạn bè đúng không?”

Giám đốc Lý vốn dĩ vẫn luôn không muốn dừng lại ở mức bạn bè. Bản tính nhạy cảm khiến cậu ta như bắt được cái gì đó trong lời của Triệu Vũ, vì thế cậu ta vẫn tỉnh bơ hỏi “Bác trai có khỏe không?”

Triệu Vũ chẳng hiểu ra làm sao “Khỏe lắm, ăn ngon uống ngọt.”

Suy nghĩ trong lòng Lý An Sinh trăm ngàn vạn chuyển. Nếu đã không phải cậu chủ muốn ném thử khói bụi nhân gian, vậy chắc chắn là trong nhà Triệu Vũ đã xảy ra chuyện! Mà cha Triệu Vũ đã khỏe mạnh, vậy thì không lý nào là chuyện phân chia tài sản. Có lẽ là do Triệu Vũ xảy ra mâu thuẫn với gia đình, cho nên mới bỏ nhà ra đi? Nghĩ nghĩ, Lý An Sinh lại thấy ý tưởng này có khả năng là thật. Vì cha mẹ Triệu Vũ chính là

mẫu hình cha hiền mẹ đảm dễ bị bắt nạt, cộng thêm việc hai người chỉ có mỗi một thằng con trai, cho nên lúc nào cũng hận không thể cứng như cứng ông trời. Hồi còn học cấp 2, Tiểu Triệu được “chiều quá hóa hư” đã từng không ít lần cãi nhau với cha mẹ đến long trời nổi đất. Lý An Sinh không hiểu sao lại thấy có phần may mắn, thậm chí may cái gì đến bản thân cậu ta cũng không rõ.

Cậu ta bất ngờ hỏi “Anh có muốn đến công ty chúng tôi làm không?”

5. Chương 5

Lý An Sinh “Anh có muốn đến công ty chúng tôi làm không?”

Triệu Vũ “...”

Lý An Sinh “...”

Đại ca cùng chị dâu “cũ” hai mặt nhìn nhau.

Cả người Triệu Vũ cứng nhắc. Anh ta có cảm giác như đầu óc mình đang quay tròn với vận tốc ba ngàn sáu trăm vòng trên phút, tim thì thùm thụp đập loạn. Mẹ kiếp, thế là có ý gì? Thương hại ông đây không có lương? Hờ, cứ như việc của ông còn không phải do cậu ta đập đổ? Giờ lại muốn làm sếp lớn đi giúp dân nghèo cải thiện chất lượng cuộc sống? Hay là cậu ta tình cũ chưa dứt? Nếu như là tình cũ chưa dứt, vậy tên nhóc này còn bày ra cái bộ dạng cao ngạo hờ hững như cái thời đi học làm cái rắm gì?... Triệu Vũ nhớ lại việc Lý An Sinh vừa hỏi tình hình cha mẹ mình, lơ mờ giống như hiểu ra cái gì.

Hóa ra cậu ta vẫn nghĩ anh là tên công tử nhà giàu ăn không cần lo mặc không cần nghĩ như xưa.

Mấy năm trước, gia đình Triệu Vũ gặp phải biến cố, một bước rơi từ mây cao xuống đất bùn. Cậu ấm đã quen tiêu tiền như rác làm sao có thể vứt hết mặt mũi đi nói với người mình yêu rằng từ nay về sau anh chỉ là một thằng khố rách áo ôm? Thế là cái gì giấu được liền tận lực giấu đi. Giấu mãi giấu mãi, cuối cùng biến thành đôi bên cãi vã long trời nổi đất, đôi ngả chia ly. Xem ra, cho đến tận ngày hôm nay, Lý An Sinh cũng chưa từng hoài nghi màn diễn kịch của Triệu Vũ năm đó. Thực xứng đáng đi nhận một cái tượng người vàng nho nhỏ dành cho danh hiệu ảnh đế mà.

Tuy vậy, Triệu Vũ cũng không có ý định làm rõ. mấy năm nay, đám Nhị Cầu đều tránh né đề tài này, bạn bè biết chuyện Triệu Vũ lại đã lâu không còn qua lại, cho nên bản thân anh ta gần như đã sớm quên hết quá khứ, cũng như hiểu ra cái thái độ bưng bình ngông nghênh của mình lúc còn trẻ buồn cười đến cỡ nào. Giờ kiểm ăn bằng hai bàn tay trắng, tuy cuộc sống bình bình đạm đạm, nhưng Triệu Vũ tuyệt không thấy hổ thẹn. Chỉ là... Chuyện này mà để Lý An Sinh biết, thì nó lại khác... Lý An Sinh, con người này à, mặt lạnh nhưng tim ấm, chỉ cần người khác đối tốt với cậu ta nửa phần, cậu ta liền trả lại cả mười phần, tính toán rạch ròi vô cùng. Nếu như để cậu ta biết chuyện năm xưa chỉ là hiểu nhầm, chẳng biết cậu ta sẽ tưởng tượng ra thành cái gì...

Lý An Sinh bây giờ tương lai sáng lạn, cậu ta việc gì phải gánh trên lưng cái sự hổ thẹn của thời niên thiếu chưa hiểu chuyện cơ chứ?

Triệu Vũ lảng tránh nói “Tôi làm ở đó quen rồi.”

“...Thế thì tốt.” Lý An Sinh đáp “Tôi nay tôi sẽ nói rõ với giám đốc Tôn, xin lỗi anh.”

Triệu Vũ không dám hỏi nhiều, khô khốc cất tiếng “Vậy thì cảm ơn cậu trước... Làm phiền cậu rồi, cái đó, tôi đi đây.”

Lý An Sinh đứng lên theo Triệu Vũ, nhỏ giọng nói “Tôi tiễn anh.”

Triệu Vũ cứng nhắc rời đi. Lý An Sinh một mực im lặng đi sau anh ta, duy trì khoảng cách một bước chân. Triệu Vũ nhìn không được nhớ lại ngày còn học cấp hai, khi ấy, anh ta cũng đi trước, còn Lý An Sinh theo sau thế này. Chỉ là so với khi ấy, cái dáng đi ngông nghênh như con cua bò ngang của anh ta đã trở nên

quy củ hơn rất nhiều. Còn Lý An Sinh, từ bộ dạng của cô vợ nhỏ, nay chậm chậm mà vững vàng nện bước. Đôi giày da của cậu ta dậm xuống nền đá hoa, vang lên âm thanh cộp cộp khe khẽ, nhịp nhàng gõ vào lòng Triệu Vũ.

Lý An Sinh giúp Triệu Vũ ấn thang máy, cửa thang máy chậm chậm khép lại. Hai người chen nhau trong một không gian nhỏ hẹp, tưởng như có thể nghe rõ tiếng hít thở của đối phương.

Triệu Vũ trước đây chưa từng biết ngại là gì, nhưng lúc này, biểu tình của anh ta thật sự như muốn nổ tung. Anh ta do dự mở miệng “Dì có khỏe không?”

Lý An Sinh vẽ mặt thản nhiên đáp “Bà ấy mất mấy năm trước rồi.”

Tim Triệu Vũ đập hụt mất một nhịp, ấp ứ nói “Xin lỗi.”

Lý An Sinh khẽ lắc đầu. Triệu Vũ ngửi thấy mùi nước hoa nam nhàn nhạt, cảm giác thành thực mà ôn hòa. Anh ta ngẫm một lúc rồi hỏi “Đợt trước tôi nghe cái cậu phụ trách bên phía công ty cậu nói, cậu từng ra nước ngoài?” Hơi dừng một chút “Là chương trình học bổng du học của đại học N sao?”

“Tôi đi Canada.” Âm thanh của Lý An Sinh không một tia gợn sóng. Nhưng cậu ta không trả lời hết mà hỏi ngược lại Triệu Vũ “Tôi nhớ hình như hồi lớp mười một, cha anh có ý định cho anh đi du học cơ mà, sao cuối cùng lại không đi nữa?”

Triệu Vũ nghẹn lời. Đúng là năm lớp mười một, cha anh ta có nhiều lần khuyên anh ta xuất ngoại, địa điểm thậm chí còn con mẹ nó là Canada không sai. Nhưng khi ấy, anh ta với Lý An Sinh đang đúng thời kì quán quýt ngọt ngào, cho nên tất nhiên là anh ta kiên quyết từ chối. Chẳng ngờ Lý An Sinh lại nhớ kĩ như vậy.

Đang lúc Triệu Vũ không biết phải trả lời ra sao cho phải, Lý An Sinh đã chuyển đề hỏi “Anh lái xe tải có vất vả không?”

Triệu Vũ “Cũng được, nếu là chạy hàng xa thì có hai người đổi ca, ngắn thì tiện hơn, nói chung cũng không quá mệt.”

Lý An Sinh mấp máy môi, nhưng cuối cùng lại biến thành mím mím môi. Cậu ta khẽ rũ mắt nhìn người thanh niên trước mặt, nhìn thấy tóc đối phương hơi dài, từng lọn từng lọn tua tủa rơi xuống cằm cổ.

Triệu Vũ có một mái tóc mềm mại, trái ngược hoàn toàn với cái tính bướng bỉnh của anh ta. Trước đây, Lý An Sinh thích nhất là nhẹ nhàng xoa tóc Triệu Vũ, không mang theo tình sắc, cũng không mang theo bất cứ tâm tư gì, chỉ đơn thuần xoa, cảm nhận những lọn tóc ngắn ngủi xuyên qua từng kẽ ngón tay, tựa như bản thân đang được chạm vào trái tim tuổi trẻ.

Trong lòng Lý An Sinh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cậu ta lại không biết làm sao để mở lời. Lý An Sinh thầm nghĩ, một Triệu Vũ đã từng là lá ngọc cành vàng, ăn ngon mặc đẹp, mới tí tuổi đầu đã biết ngại đồ ăn trong trường ăn dở, ngày ngày chạy ra ngoài ăn hàng, tiền có tiêu như nước cũng không buồn chớp mắt, làm sao có thể chịu được nổi vất vả khi chạy hàng đường trường? Cậu ta vừa muốn khuyên anh hà có gì phải chịu khổ như thế, vừa muốn biết xem bao nhiêu năm qua, anh rốt cuộc đã phải trải qua những gì. Thế nhưng, cậu ta lấy thân phận gì, lập trường gì để lên tiếng? Lấy tư cách gì để lên tiếng bây giờ?

Xa cách bao năm, biết bao gấn bó thân thiết đã từng có giữa hai người bỗng chốc biến thành chẳng biết nói gì. Điều này thực khiến con người ta vừa sợ hãi lại vừa bất lực.

Thang máy xuống đến tầng trệt, cửa mở ra.

Lý An Sinh dùng tay giữ cửa nói “Tôi cho anh số của tôi, đợi khi nào nói chuyện ổn thỏa với giám đốc Tôn xong, tôi sẽ báo cho anh.”

Triệu Vũ ồ một tiếng, cúi đầu tìm điện thoại, đang sờ khắp các túi thì nghe Lý An Sinh cắt ngang “Thôi, anh cứ lưu thẳng số của anh vào máy tôi luôn đi.”

Triệu Vũ ấn mở khóa, không ngờ Lý An Sinh lại vô tư đến mặt mã cũng không cài. Màn hình là hình ảnh một cái cây, còn các ứng dụng thì được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề. Rất hợp với chứng ép buộc của chủ nhân nó!

Triệu Vũ không dám nhìn nhiều, lưu số xong liền trả ngay máy cho đối phương. Lý An Sinh nhận máy, cụp mắt nhìn anh. Con người cậu ta đen kịt, giống như đang ẩn giấu một cảm xúc không nói lên lời.

Triệu Vũ gần như là chạy trốn chết rồi đi.

Ra đến cửa lớn, anh ta mới đột nhiên nhớ ra, cái cây trên màn hình điện thoại Lý An Sinh hình như có chút giống với cái cây được trồng trong khuôn viên trường cấp hai Thập Tứ?

Cấp hai Thập Tứ.

Ưu điểm duy nhất của cái trường cấp hai tồi tàn đó chính là môi trường xanh hóa. Hiệu trưởng giống như có một sự truy cầu mạnh mẽ với mỹ quan trường học, trong trường đâu đâu cũng là hoa hoa cỏ cỏ, quanh năm suốt tháng cứ hoa này tàn là hoa kia lại nở, không bao giờ ngừng nghỉ. Từ trên cao nhìn xuống, mấy tòa phòng học cùng sân thể dục tựa như đang giấu mình trong khoảng rừng rộng lớn. Thế nhưng Triệu Vũ hoàn toàn không có hứng thú với đám hoa hồng hoa quế linh tinh mà chỉ vừa ý mỗi cái cây to lớn kia. Cái cây kia được trồng ở một vị trí vô cùng đẹp, trước có phòng học, sau có quán ăn, dưới cây thậm chí còn bố trí một băng ghế dài. Nhiều năm sau, Lý An Sinh từng đánh giá việc Triệu Vũ bữa nào cũng ra ngoài ăn là một việc hết sức bất hợp lý. Dù cho tiền tiêu vặt của Triệu Vũ rất nhiều, nhưng thế thì nó cũng chỉ có hạn, mà đám anh em bạn bè xung quanh anh ta thì chẳng khác nào một đám đĩa hút máu, hút hút chỉ hận không thể hút khô Triệu Vũ. Có đôi khi, Triệu Vũ mời khách quá tay, hoặc là đem tiền cho người khác mượn, bản thân còn phải đi ăn mì ăn liền cầm hơi – không sai, Triệu Vũ thà ăn mì ăn liền cũng nhất định không nguyện động đũa với đồ ăn trong căng tin trường. Quay lại vấn đề, cho dù là ăn mì ăn liền, người trả tiền không cần nghi ngờ vẫn cứ là Triệu Vũ. Nhị Cầu, Gà Mái khách quen không nói, có đôi khi Tưởng Diễm Diễm cũng đến góp vui, cộng thêm một đám anh em thường xuyên chặm mặt, linh tinh lang tang cũng cơ chừng mười người không ít.

Anh Vũ dạo quanh trường một vòng, dứt khoát hoạch định lãnh địa – cái cây này, là của tao! Đến trưa, anh ta ngồi chống chân trên ghế, chờ Gà Mái pha mì tôm bùng đến.

Hôm nay không có Tưởng Diễm Diễm mà chỉ có mấy tên bạn cùng lớp.

Một tên mặt đầy trứng cá ngồi đối diện Triệu Vũ đang xì xụp ăn mì thì bất ngờ a lên một tiếng “Anh Vũ, thằng eo lả kia anh dạy dỗ thế nào rồi?”

Triệu Vũ tức giận “Cái thằng đó đích thị là một thằng đầu gỗ, dạy cái mẹ gì mà dạy!”

“Đánh nó nó không đánh trả, chửi nó nó không chửi trả.” Nhị Cầu ở bên bổ sung “Xé sách nó, một tiếng ừ hử nó cũng không rên, chả có vẻ gì là sợ hãi chán kinh cả!”

Thật đúng là như vậy. Nếu như không phải nghe mọi người nói thành tích của Lý An Sinh rất tốt, Triệu Vũ còn cho là cậu ta bị nhục não. Vốn dĩ “giao hẹn” thời hạn xả giận một tháng, thế nhưng thời gian còn chưa đến một tuần lễ, anh ta đã tức đến không thốt lên nổi thành lời! Đánh cậu ta cậu ta không rên, mắng cậu ta cậu ta không đáp, bảo cậu ta đi theo cậu ta liền ngoan ngoãn đi theo... Tuy thế, từ đầu đến đuôi, biểu tình của Lý An Sinh lại chưa từng thay đổi lấy một lần, việc này thực... Mẹ nó, một chút cũng không câu lên được cảm giác thỏa mãn trong lòng anh Vũ! Hay nói nôm na hơn một chút thì chính là “tẻ nhạt”. Triệu Vũ thậm chí đã từng nghĩ, hay là cứ dứt khoát kẹ mẹ cậu ta, dù sao anh ta cũng không phải thiếu người để bắt nạt, cần chi cứ khúc mắc mãi với một tên eo lả?

Mặt trứng cá cười cười “Anh, giờ đang chán, hay là gọi nó đến đùa tí cho vui?”

Triệu Vũ mắt cũng không thèm nhắc “Mày muốn gọi thì gọi đi.”

Mặt trứng cá giống như nhận được lệnh, cùng với một tên béo khác ném bát đi tìm Lý An Sinh. Thực ra cũng chẳng cần tìm, vì Lý An Sinh vốn dĩ luôn ngồi ăn trưa quy củ trong căng tin trường. Lúc bị hai người xô xô đẩy đẩy ra ngoài, cả mặt cậu ta còn khó kìm chế được mà lộ ra đôi vẻ mờ mịt – dù sao ngoại trừ Triệu Vũ, Lý An Sinh không hề đặc tội với bất kì người nào khác. Phải mãi cho đến tận khi nhìn thấy Triệu Vũ, cậu ta mới khôi phục lại được bình tĩnh.

Triệu Vũ bị cặp mắt đen láy của đối phương đảo qua, lông gà lông vịt toàn thân liền như dựng ngược hết cả lên.

Anh ta nhìn mặt trứng cá trắng tay ấn Lý An Sinh xuống đất, không hiểu sao lại thấy lòng khó chịu. Nhưng Triệu Vũ không phải kẻ hẹp hòi, đã là anh em, kể cả anh em sơ giao như mặt trứng cá, thì cho dù có mắc lỗi tày trời, anh ta cũng sẽ không làm cậu ta mất mặt trước đám đông. Lại nói, nếu như Triệu Vũ lên tiếng, vậy còn không khiến thiên hạ cười rớt răng? Anh ta mới đánh người có vài ngày không lẽ đã đánh ra tình cảm?

Mặt trứng cá đá bát mì dưới chân “Thằng ngu, mau uống hết cho ông.”

Triệu Vũ nhú mày.

Anh ta cảm thấy hành vi này có chút sỉ nhục người quá đáng. Tuy rằng bản thân cũng mắng người chửi người thật đấy, nhưng anh ta chưa từng làm ra chuyện gây tổn hại đến tôn nghiêm của người khác như thế này. Đối với mấy thằng thanh niên dăm ba tuổi đầu, “tôn nghiêm” chính là thứ quan trọng nhất. Cha Triệu Vũ từng nói, có bản lĩnh đánh người thì hãy đánh đến khi đối phương chịu phục, còn đã không có bản lĩnh, thì đừng ý thể bắt họ cời đồ quỳ gối, bởi vì chỉ có đám đàn bà con gái mới thích làm mấy chuyện đó.

Nhị Cửu giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, nhanh nhẹn cao giọng nói “Ày, ăn mì thừa là có ý gì? Thằng ẻo lả kia, qua đây!”

Lý An Sinh từ dưới đất lảo đảo đứng lên, bước thấp bước cao cúi đầu đi về phía Triệu Vũ.

Mặt trứng cá có chút tái mặt, Gà Mái đứng cạnh thấy vậy nhỏ giọng khuyên “Anh, anh đừng lo, anh Vũ kiểu gì cũng hành thằng này đến nơi đến chốn...”

Triệu Vũ quả nhiên không phụ sự kì vọng của mọi người, quăng năm mười đồng lên khuôn mặt tái nhợt của Lý An Sinh nói “Đi mua thêm cho tao bát mì.”

Mặt trứng cá lúc này mới hơi hơi hồi phục lại tâm lí, cả mặt tràn đầy hào hứng muốn nhìn xem Triệu Vũ sẽ hành cái tên trâu bò lúc nào cũng đứng đầu này thế nào.

Lý An Sinh không nói không rằng, chen vào quầy bán hàng ăn vặt mua mì. Sau khi pha xong, cậu ta bưng bát đến chỗ Triệu Vũ, những ngón tay thon dài đỡ chặt thành bát, đến nỗi các khớp xương, khớp nào khớp nấy trắng đều bệch hết cả ra.

Triệu Vũ ném thử một miếng liền phì phì nhổ ra, giận tím mặt quát “Mày pha cái mẹ gì đấy? Tự mình ném thử xem!”

Lý An Sinh nhắm hai mắt lại, giơ bát lên húp một hơi.

Nước ra nước, mì ra mì, vị cay của súp bột từ yết hầu chảy xuống, không có gì là bất ổn.

Lý An Sinh sững sốt. Các khớp ngón tay bấu chặt thành bát bắt giác buông lỏng.

Nhị Cửu đứng cạnh trợ giúp đại ca mình ra oai “Thằng ẻo lả này chắc chắn không pha mì cần thận! Mày lén cho cái gì vào hả? Tự mình ăn hết đi!”

Lý An Sinh cúi đầu nhìn Triệu Vũ. Triệu Vũ ngồi trên ghế dài cũng giương mắt nhìn Lý An Sinh. Ánh mắt hai người giao nhau, trong con ngươi trong trẻo của Triệu Vũ ánh lên tia giảo hoạt “Nhìn cái mẹ gì mà nhìn? Ăn!”

Trưa hôm đó, Lý An Sinh cứ thế đứng ăn hết một bát mì không có vấn đề gì. Trước đây, cậu ta chưa từng ăn qua mấy thứ vớ vẩn này, giờ bỗng dưng được ăn, không khỏi cảm thấy mới mẻ. Đợi khi một bát mì ăn xong, bờ môi mỏng vốn nhợt nhạt đã đỏ ửng. Mấy người ăn kẻ như kiểu mặt trứng cá đã sớm bị Triệu Vũ kiếm cớ đuổi đi, cho nên đến cuối cùng chỉ còn có mỗi Triệu Vũ, Nhị Cửu và Gà Mái ba người ngồi đợi Lý An Sinh ăn xong.

Lý An Sinh ăn xong, cúi người dọn sạch từng bát mì bỏ vào thùng rác rồi đi đến trước mặt Triệu Vũ. Cậu ta im lặng nửa ngày mới lên tiếng “Cảm ơn.”

Gà Mái đỡ lời nói “... Phải kêu là anh Vũ.”

Lý An Sinh rất biết nghe lời “Cảm ơn anh Vũ.”

Anh Vũ thấy vậy, bỗng dưng lại thấy có phần thú vị.

Từ đó về sau, Lý An Sinh cứ thế mà bị tước đi quyền lợi được ngồi ăn trưa trong căng tin trường. Nếu như anh Vũ có tiền, sẽ giống như bình thường dắt theo Nhị Cầu Gà Mái ra ngoài ăn cơm, thậm chí còn cưỡng chế bắt theo cả Lý An Sinh. Không ngờ Lý An Sinh vóc người gầy yếu, nhưng lượng ăn lại không nhỏ, đã thế còn biết phân đồ ngon dở. Triệu Vũ an tâm nghĩ, hóa ra tên ẻo lả này không phải là không có vị giác, mà chỉ là do quá nghèo nên mới chịu ăn đồ ăn căng tin. Còn nếu như anh Vũ hết tiền, vậy một đám chỉ đành ăn mì ăn liền mua ở quán ăn vặt. Cả đám đông người, mỗi lần ăn, Lý An Sinh đều phải đứng gọn ở một góc ăn như bị bắt nạt. Mấy ngày đi qua, Triệu Vũ liền mất vui. Một là thấy đám anh em cứ chỉ chỉ trỏ trỏ ẻo lả khiến lòng anh ta không thích, hai là Lý An Sinh chuộng đồ thanh đạm, một đôi lần ăn mì còn thấy ngon, chứ ăn nhiều thì có vẻ không ổn, dù thế cậu ta cũng chỉ im lặng khẽ nhú mồm. Người khác đương nhiên không để ý, chỉ có mỗi mình Triệu Vũ là mỗi lần nhìn thấy đối phương nhú mồm liền khó chịu, sau đó số lần ăn mì ngay lập tức ít đi rất nhiều.

Lại đến sau đó, Triệu Vũ làm gì có chuyện bắt nạt Lý An Sinh một tháng liền nguôi giận? Thời hạn rõ ràng đã bị kéo dài ra thành vô cực!

Lại lại đến sau đó, Lý An Sinh bắt đầu bị người ta gọi là “chị dâu”. Triệu Vũ dứt khoát không bao giờ ăn mì ăn liền nữa, lãnh địa dưới tàng cây kia cũng dần dần không người hỏi thăm, bị phá đi.

Nhưng nó thực sự bị phá đi ư?

Nó, không phải vẫn còn trên màn hình điện thoại của Lý An Sinh đó sao?

6. Chương 6

Lý An Sinh để màn hình điện thoại là ảnh chụp cái cây trong trường cấp hai Thập Tứ khiến Triệu Vũ kinh ngạc không thôi.

Trên đời này có nhiều cây như vậy, to bé cao thấp, mảy dựa vào cái gì mà cho rằng nó chính là cái cây kia? – Triệu Vũ tự nhủ – Đã vậy, mảy lại mới chỉ nhìn thoáng qua, chưa thấy rõ ràng đã đem nó tô tô vẽ vẽ phóng đại hàng trăm lần để trở thành cái cây năm xưa. Thực quá đối tự mình đa tình! Mà cho dù cái cây kia đúng là cái cây được trồng trong trường cấp hai Thập Tứ thì đã sao? Chẳng nhẽ mảy có thể cấm không cho người ta được hoài niệm năm tháng tuổi xuân ư?

Nghĩ lại Lý An Sinh trước lúc bị mình dây dưa, cuộc sống quy củ khiến người người yêu mến, một trăm phần trăm chính là hình mẫu con nhà người ta sẽ thuận lợi thi đỗ đại học Thanh Hoa. Vậy mà sau khi quán vào mình, Lý An Sinh lại không có nổi một ngày yên ổn. Nếu đổi lại là bản thân, chắc hẳn Triệu Vũ cũng hận chết đối phương.

Cho nên, kể cả người ta có hoài niệm thanh xuân, việc đó cũng không đáng nể nửa xu đến mình!

Triệu Vũ buồn bực thốt lên “... Mẹ kiếp, càng nghĩ càng phiền.”

Bình thường, mỗi khi gặp phải chuyện gì không vui, Triệu Vũ thường trực tiếp vút ra sau đầu. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Ra khỏi công ty Lý An Sinh, Triệu Vũ không biết đi đâu, chỉ đành chậm rãi lảo lảo trên đường.

Sau khi gia đình gặp chuyện, cha Triệu Vũ từ một người danh tiếng lẫy lừng biến thành bị bỏ tù. Vượt qua trăm ngàn sóng gió, đến mãi năm ngoái, cha anh ta mới được thả ra. Ông xin đi làm bảo vệ, lương tháng coi như cũng đủ tiền cơm. Còn mẹ Triệu và Triệu Vũ thì giống nhau, đều là người được nuông chiều từ bé, không biết làm gì, cho nên cũng không ra ngoài đi làm mà chỉ ở nhà nhận linh kiện về lắp ráp, mỗi bộ cũng được dăm bảy đồng. Triệu Vũ từng khuyên hai người đừng nên vì mấy đồng bạc lẻ mà quán túng quá, nhưng cha mẹ kiên quyết không nghe, Triệu Vũ cũng chỉ đành thuận theo bọn họ. Giờ này, cha Triệu đi làm ca đêm về đang ngủ ở nhà, mẹ chắc hẳn đang ngồi lắp ráp, Triệu Vũ không dám tùy tiện về, tránh cho cả hai lo lắng.

Hay là xin đi giao đồ ăn nhanh nửa ngày? Triệu Vũ ngẫm nghĩ, cũng kiếm thêm được mấy đồng, mà không kiếm được thì coi như giúp đỡ ông chủ một tí.

Đang bận khoản tự hỏi, điện thoại của Triệu Vũ vang lên. Tiếng chuông của máy nhái luôn kêu rất lớn, như kiểu không gì sánh nổi, chỉ cần một tiếng rung đơn thuần thôi cũng đủ để dọa chết người đang suy tư là Triệu Vũ. Anh ta lôi điện thoại ra nhìn, là tin nhắn.

Lý An Sinh: Tôi vừa gọi điện cho giám đốc Tôn, 19:30 tối nay, phòng 201 nhà hàng Tân Duyệt.

Tay Triệu Vũ run lên, suýt chút là làm rớt điện thoại. Anh ta bùm bùm nhấn trả: Tôi cũng phải đi?

Lý An Sinh: Tôi cho tài xế đến đón anh.

Triệu Vũ bị một câu trần thuật ngắn gọn của Lý An Sinh làm cho trợn mắt há mồm.

Hay lắm, giờ Lý An Sinh thực đúng là người có tiền rồi!

Nhớ trước đây lúc hai người yêu nhau, Lý An Sinh tuy không thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, nhưng vẫn được coi là hết sức dịu dàng. Tên nhóc đó nhìn qua thì có vẻ âm u lạnh lẽo, nhưng kì thực lại ấm áp hơn bất kì ai. Ngoại trừ một năm cuối cùng kia, Lý An Sinh giống như uống nhầm thuốc, ngày ngày lạnh mặt, nhưng dù thế cậu ta đối với Triệu Vũ vẫn là có cầu tất ứng – ngoại trừ trên giường – mặc kệ Triệu Vũ có tình gây sự hay là Triệu Vũ ra sức thô bạo, Lý An Sinh cũng chưa từng một lần nổi giận thật sự. Lại nói, Lý An Sinh tuy không phải người biết đồ ngon đồ ngọt, nhưng đi đâu làm gì, cậu ta cũng đều thuận theo quyết định của Triệu Vũ. Làm “chị dâu”, ngoại trừ “Ừ” với “Được”, Lý An Sinh giống như chỉ cần được đi theo Triệu Vũ thôi cũng thấy mỹ mãn lắm rồi.

Còn Lý An Sinh của bây giờ, thay đổi quá nhanh, một chút dư âm cũng không sót lại. Triệu Vũ dở khóc dở cười, ấn rồi lại xóa, xóa rồi lại ấn mấy lần, cuối cùng chỉ nói tự mình đi là được, xong xuôi liền khóa máy nhét vô túi quần.

Triệu Vũ thực chất chẳng hề muốn đi.

Con người lúc ngồi nhớ lại quãng thời gian yêu đương cùng tuổi trẻ của bản thân, luôn là không tự chủ được mà nhớ đến toàn những mặt tốt, giống như sân bóng nhỏ thời cấp hai, tiếng quạt điện ong ong trong phòng tự học buổi tối thời cấp ba, cái ngoảnh đầu của người thương, sự vô tư đùa giỡn chữ bới nhưng không gì không nói của đám bạn tốt... Mà không phải là bài tập chồng chất đến tận khuya, tiếng đồng hồ báo thức reo vang lúc năm rưỡi sáng, thi cử hết ngày này qua ngày khác, những trận cãi vã chia ly cùng người yêu... Trong kí ức của Triệu Vũ, Lý An Sinh thủy chung đứng ở khoảng thời gian tươi đẹp nhất đó. Thế nhưng ngoài thực tế, Lý An Sinh lại thời thời khắc khắc giống như đang nhắc nhở Triệu Vũ: Quá khứ vĩnh viễn là quá khứ, tựa như bản thân anh ta đã không bao giờ còn khinh cuồng giống như thời trẻ, rồi thì ngoại hình dáng dấp của người anh ta thương cũng đã thay đổi. Đương nhiên người ta cũng đã không còn yêu anh ta. Quần là áo lượt chẳng qua chỉ là một thước hình ngắn ngủi của tuổi trẻ, còn kết thúc Triệu Vũ vẫn chỉ là một bộ chạt vật không gì sánh được.

Triệu Vũ tìm một băng ghế dài bên đường ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Trong màn đêm, một thiếu nữ thân hình nhân dân tệ nhảy ra hỏi: Bảo bối, anh không đi sao? Anh thật sự không đi sao? Anh đi giao đồ ăn nhanh lẽ nào đủ tiền nuôi cả gia đình? Anh không định mua nhà mua xe nữa ư? Tiền tiết kiệm của anh có đủ cho anh thực hiện mục tiêu đời mình không? Còn cả ân tình của người ta nữa? Không phải anh từng nói anh muốn cho mẹ anh đi du lịch mỗi năm một lần đó ư? Anh thật sự có thể không đi?

Triệu Vũ chân thành nhìn nhân dân tệ mà mình yêu nhất đáp: Mẹ kiếp, anh không đi mà được chắc? Không đi là chết đó!

Mặt trời vô tri vô giác xuống núi, ngay cả một tia dư quang cũng không hề lưu lại cho những con người phạm trần đang mãi chìm đắm trong yêu hận tình thù.

Lúc Triệu Vũ đến nhà hàng Tân Duyệt, thời gian hãy còn cách giờ hẹn 19:30 nửa tiếng. Tân Duyệt là nhà hàng cao cấp mới mở trong hai năm gần đây, nhưng đã nhanh chóng trở thành lựa chọn hàng đầu cho những kẻ có tiền trong thành phố mỗi khi kết hôn hay tiệc tùng liên hoan. Với lối kiến trúc Âu cổ không biết ở

đầu, trước cửa nhà hàng dựng đứng bốn cột trụ, treo đèn sáng trưng, khí thế hùng hực. Triệu Vũ hận mình có sao không về nhà thay lấy bộ quần áo cho tử tế, nhưng giờ đã muộn, anh ta không thể làm gì khác ngoài diện nguyên cây quần bò áo phông đi vào.

Lễ tân nhìn Triệu Vũ nhẹ nhàng hỏi “Anh có hẹn trước không?”

Triệu Vũ cúi đầu lấy máy ra mở tin nhắn rồi báo số phòng cũng như số điện thoại của Lý An Sinh cho cô nàng, đối phương ngay lập tức dẫn đường cho anh ta.

Triệu Vũ đẩy cánh cửa, bất ngờ phát hiện Lý An Sinh đã ở đó từ bao giờ.

Dưới ánh đèn pha lê, khuôn mặt anh tuấn của cậu ta càng trở nên đẹp mắt. Những đường nét mềm mại như con gái trước kia đã dần nảy nở, ép xuống vẻ tinh xảo u ám để làm bật lên sự tuấn lãng ôn hòa của những người đàn ông trưởng thành một cách không quá sắc sảo. Lý An Sinh đã thay một bộ vest đen khác với ban sáng. Bộ này so với bộ trước càng vừa vặn tôn dáng. Lấy kinh nghiệm từng trải của Triệu Vũ ra ước lượng, giá thành của nó tuyệt đối không rẻ tí nào.

Vị trí của Lý An Sinh nằm ngay đối diện cửa, vì thế, lúc Triệu Vũ đẩy cửa tiến vào, cậu ta liền giương mắt lên nhìn anh. Cặp mắt đen nhánh kia không biết có phải do được đèn pha lê chiếu sáng hay không mà cũng như phát quang. Nhìn qua chẳng khác nào nước sông diễm lệ ngày xuân làm kinh động nhân tâm.

Trái tim bé nhỏ cô đơn suốt sáu năm rông rã của Triệu Vũ bất chợt đập rộn lên. Anh ta rời đi tầm mắt, hắng giọng rồi ngồi xuống vị trí cách Lý An Sinh vài ghế.

Lý An Sinh nghiêng đầu nhìn anh ta “Sao không ngồi chỗ này?”

Cái nhìn mềm mại cào ngứa tim gan con người. Triệu Vũ cúi đầu xếp đũa ngay ngắn đáp “Chỗ đó là chỗ của chủ tiệc.”

Lý An Sinh không nói không rằng xoay xoay đồng hồ đeo tay, đứng lên, nhẹ nhàng như mèo chuyển tới chỗ ngay cạnh Triệu Vũ. Chỗ này quay lưng về phía cửa, nếu mang thức ăn lên, người phục vụ sẽ phải đi qua đầu tiên, đồng thời cũng chính là vị trí cuối cùng trong bàn tiệc.

Triệu Vũ ngẩng phát lên “Cậu ngồi đây làm gì?”

Lý An Sinh rũ mắt, nhìn món salad được bày biện khéo léo “Quen.”

Có thể không quen sao? Lúc Triệu Vũ vẫn còn là anh Vũ, tuổi tuy chưa lớn lắm, thế nhưng phô trương hống hách thì lại lớn vô cùng. Vào những ngày chỉ cần hơi hơi quan trọng như kiểu thi cấp ba (vốn chẳng hề liên quan gì đến anh ta), hay như sinh nhật Lý An Sinh, sinh nhật bản thân, Triệu Vũ đều đặt tiệc linh đình. Mười mấy đứa choai choai ngồi một bàn, đồ ăn đồ uống so ra cũng không hề kém cạnh người lớn là bao, thực không uống một câu “sơn hào hải vị” của Nhị Cấu. Khi đó, anh Vũ đương nhiên là đường đường chính chính oai phong lẫm liệt an tọa ghế chủ vị, “chị dâu” Lý An Sinh thì không cần ai phải nói cũng biết là ngồi cạnh anh ta. Triệu Vũ ăn món gì, Lý An Sinh liền không thiếu nửa phần món đó. Không chỉ thế, Triệu Vũ còn không ngại mất mặt mà bưng canh rót nước cho Lý An Sinh trước mặt bao nhiêu con người. Mà kể ra, anh ta thiếu gì mặt mà ngại mất cơ chứ, tiền tiêu không phải do mình kiếm, anh ta cứ thẳng tay vung thôi!

Triệu Vũ dở khóc dở cười, cậu quen, nhưng mà đường đường là giám đốc, cậu ngồi đây thì còn ra thể thống gì? Thế là Triệu Vũ đứng dậy, đi vòng qua Lý An Sinh, ngồi xuống một vị trí tương tự cậu ta, chỉ khác là ở một phía khác của cánh cửa.

Lý An Sinh hết sức nhanh nhẹn, sau khi thấy Triệu Vũ đã chắc chắn an vị, cậu ta liền lập tức đứng dậy chuyển theo.

Triệu Vũ “...”

Cậu bị thần kinh hả!

Triệu Vũ vốn phiền lòng, thấy đối phương như vậy thì đứng phắt lên, vòng qua nửa cái bàn, đặt mông xuống ghế chủ vị.

Lý An Sinh quả nhiên là tâm vững như núi, thấy khó không loạn cũng không rối, bước đi như siêu mẫu nam mang theo nhạc nền, chậm rãi ngồi xuống ghế bên cạnh.

#Ba người ngồi bàn mười hai chỗ, cậu có cần dán sát vào tôi thế không? Cậu không biết là ông đây đang căng thẳng hả?#

#Bạn trai cũ cao ngạo lạnh lùng sáu năm không gặp liền biến thành thằng thần kinh phải làm sao? Gấp, bản chủ online chờ!#

Triệu Vũ mặc dù ngoài mặt không tỏ ra tí gì bất thường, thế nhưng tâm tư đã như một người đang đứng đồng lửa, đang ngồi đồng than.

Lý An Sinh rung chuông, nhân viên phục vụ nối đuôi nhau tiến vào, lần lượt dọn lên các món ăn trên quý mà hiếm lạ. Bữa ăn tuy chỉ có ba người, thế nhưng trên bàn lại không món nào là không có. Hương sắc vị cái nào cũng đầy đủ, thậm chí đến cả bát đĩa cũng được chọn lựa tỉ mỉ.

Triệu Vũ nhìn lướt qua, hơn nửa đều là những món mà anh ta từng thích ăn, nhưng giờ không ăn nổi. Ôm suy nghĩ nhà hàng lớn đều lên sẵn thực đơn, anh ta không khỏi hô lớn thật khéo trong lòng. Xem ra, cuộc sống cũng không đến nỗi là đen lắm, ít nhất thì tối nay bản thân cũng được ăn một bữa sướng miệng. Triệu Vũ nhìn đồng hồ, thời gian mới chỉ vừa qua con số bảy “Giám đốc Tôn còn chưa tới mà đã dọn món lên sớm vậy sao?”

Lý An Sinh “Ăn trước không lát uống rượu lại hại dạ dày.”

Bất ngờ nghe thấy sự cảm râm quen thuộc, đôi đũa trong tay Triệu Vũ không tự chủ được mà run lên. Anh ta phải cố gắng lắm mới không làm hỏng đĩa thức ăn được trang trí như một tác phẩm nghệ thuật trước mắt. Thực ra, từ lúc gặp Lý An Sinh, tâm trạng Triệu Vũ đã vô cùng phiền muộn, buổi trưa chỉ mua có hai cái bánh rán rẻ tiền ăn chống đói, cho nên lúc này bụng dạ anh ta đã sớm reo hò ầm ĩ. Nếu như không phải ngay từ khi còn bé, anh ta đã được ăn qua đủ món sơn hào hải vị (mặc dù mấy năm nay không còn được ăn nữa), thì khi đối mặt với bàn ăn này, anh ta đã sớm kìm lòng không đậu.

Tôm hùm Úc vừa to vừa đỏ chuyển qua trước mặt, anh Vũ – thà thua trận chứ không thua người – nhất quyết chịu đựng không động đũa. Ai ngờ, thứ mà anh ta yêu thương tha thiết dốc lòng bảo vệ còn chưa kịp chuyển hết một vòng đã bị người kiên quyết tiêu diệt! Một đôi tay vừa dài vừa trắng cầm đũa, động tác hết sức chậm rãi gạt đi đám trang trí phía trên, sau đó lột vỏ tôm, làm lộ ra lớp thịt tươi ngon, mùi hương quyền quện. Chỉ thấy đôi đũa ngang ngược kia không một tiếng động tách mở vỏ tôm, nhẹ nhàng lôi ruột ra đặt vào bát Triệu Vũ, cả quá trình phải gọi là nước chảy mây trôi, bỏ lại trên đĩa đồng vỏ hỗn độn.

Lý An Sinh thu đũa lại, mặt không đổi sắc gấp đồ ăn.

Triệu Vũ “...” Bạn trai cũ của ông đây điên rồi?

Triệu Vũ nhìn con tôm hùm trong bát mà như đang nhìn vật thể lạ rồi giương mắt liếc qua vị giám đốc họ Lý vẫn ngồi ăn như chẳng có gì xảy ra.

Mẹ kiếp, ai sợ ai chứ!

Triệu Vũ nghĩ nghĩ, vung đũa ăn ngẫu nhiên (đương nhiên, anh ta vẫn phải duy trì lễ nghi ăn uống cơ bản, dù gì bản thân cũng phải giữ chút hình tượng cậu ấm ngày xưa.). Cho dù là thế, Triệu Vũ vẫn ăn không ít. Anh ta cảm thấy lượng ăn này hết sức bình thường đối với một người đàn ông trưởng thành, so ra, có khi còn ít hơn cả lượng cơm mà anh ta hay ăn lúc chạy hàng đường trường. Thế nhưng, tất thấy việc này rơi vào trong mắt Lý An Sinh lại đẩy lên sự đáng ngờ. Một Triệu Vũ được nuông chiều từ bé, bới lông tìm vết khát khe đến mức khiến người giận sôi, còn bày đặt học theo sách dạy an toàn thực phẩm không ăn nội tạng, không ăn rau dưa, không ăn sản phẩm được làm từ đậu, sáng không ăn mì tối không ăn cháo, mì không ăn sợi nhỏ, sủi cảo không ăn vỏ trắng, món Quảng Đông thì không ăn chiên, món Tứ Xuyên thì không ăn ớt, phải công nhận là có bao nhiêu đáng ghét liền có bấy nhiêu đáng ghét! Ngoại trừ đam mê với đám thực phẩm đóng gói, không món nào Triệu Vũ thích mà không đắt, món càng đắt anh ta càng thích, e là cho dù có bịt mắt ngồi trước một bàn đồ ăn lớn, anh ta cũng có thể dễ dàng chọn ra món đắt nhất! Haiz, cũng coi như là một kỹ năng số hưởng đi.

Lý An Sinh nhìn Triệu Vũ ăn rau không kiêng không kị, bản thân cho dù mới chỉ ăn một chút ít, cậu ta vẫn đặt đĩa xuống, thầm cảm thấy không còn khẩu vị.

Chẳng biết đầu bếp của nhà hàng hôm nay có chuyện gì mà lại khiến món xương hầm ngọt ngào của Ngô Thành có vị đắng chát thế này – Lý An Sinh rũ mắt nghĩ.

Hay là tại bản thân nhìn thấy một Triệu Vũ xa lạ, nên sinh ra sự sợ hãi ngoài ý muốn?

7. Chương 7

Triệu Vũ ăn rồi lại nghỉ, nghỉ rồi lại ăn, mãi đến khi bụng có chút no rồi mà giám đốc Tôn nhà anh ta vẫn chưa thấy tới. Triệu Vũ nhìn đồng hồ, hơn tám giờ “Giám đốc Tôn có chuyện gì sao?”

Lý An Sinh căn bản không ăn gì mấy, ngón tay xoay xoay tấm phản “Chắc vậy. Anh ăn thêm đi, thiếu lại gọi.”

Hãy còn gọi? Triệu Vũ im lặng nhìn một bàn đầy đồ ăn. Chỗ này vốn dĩ đã vượt quá lượng ăn của ba người rất nhiều, Triệu Vũ còn nghĩ chỉ cần ăn hai ba món lấp bụng là xong. Thế nhưng ai ngờ, Lý An Sinh lại giống như phát bệnh, món nào cũng gấp tới bát cho Triệu Vũ như sợ anh ta sẽ không ăn. Việc này không chỉ hại Triệu Vũ ăn đến toàn thân phát lạnh mà còn khiến cho cả bàn ăn trở nên vô cùng hỗn loạn. Nếu như đối lại là Triệu Vũ nhiều năm trước, có lẽ anh ta chẳng những không thèm để mắt đến chút chuyện nhỏ này mà còn có thể dùng loại giọng điệu giống như tên hôn quân trước mặt người đẹp nói “Bảo bối, em thích gọi thêm bao nhiêu thì cứ gọi.” Thế nhưng đối với Triệu Vũ phải chật vật kiếm từng miếng cơm ăn lúc này, từng món từng món ở đây chính là bạc trắng! Lãng phí thức ăn đáng thẹn! Lãng phí nhân dân tệ lại càng đáng thẹn!

Triệu Vũ đồng tai, nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng đối thoại của nhân viên cùng một người đàn ông trung tuổi.

Mắt Lý An Sinh chớp chớp “Tới rồi.”

Trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, Triệu Vũ dùng thể sét đánh không kịp bưng tai nhắc mông đổi sang ghế bên cạnh ghế chủ tiệc! Giám đốc Tôn bước vào phòng ăn, liếc mắt liền thấy Lý An Sinh cùng Triệu Vũ chia nhau ngồi hai bên, nhường lại vị trí chính giữa cho mình thì không nhịn được cười lớn “Ai da, tôi tới muộn rồi, ngại quá, ngại quá!”

Giám đốc Tôn chính là hình tượng tiêu biểu cho mấy ông sếp trong nước, bụng bia, đầu hói, đứng dưới ánh đèn xa hoa cả mặt bóng nhẫy toàn dầu. Triệu Vũ vừa âm thầm đánh giá, cơ sao cùng là một loại ánh sáng mà lại có thể chiếu ra một giám đốc Tôn và một Lý An Sinh khác biệt đến thế, vừa đứng dậy, mỉm cười làm lộ ra chiếc răng nanh, thoát nhìn không khác gì sinh viên đại học vừa tốt nghiệp “Chào giám đốc Tôn, tôi là Triệu Vũ bên giao nhận hàng.”

Lý An Sinh cũng đứng dậy, sâu xa liếc nhìn Triệu Vũ rồi mới dời mắt lên người giám đốc Tôn chào hỏi “Giám đốc Tôn.”

Giám đốc Tôn trước tiên là hỏi han Lý An Sinh tựa như cả hai cực kì thân thiết một trận. Rồi mọi người cùng ngồi xuống bàn ăn. Thức ăn trên bàn đã được nhanh chóng thay mới. Lúc này, ông ta mới quay đầu nhìn Triệu Vũ, quan sát một nhân viên mà thực ra bản thân không hề hay biết đến sự tồn tại, giả bộ tức giận trách cứ “Tên nhóc nhà cậu, là bạn học của giám đốc Lý mà không nói sớm.”

Triệu Vũ gượng cười, Lý An Sinh ở bên lên tiếng cắt ngang “Là tại hôm qua tôi không nói rõ ràng, khiến cho giám đốc Tôn hiểu nhầm.”

Giám đốc Tôn “Không không không, không phải lỗi ở giám đốc Lý. Nào Triệu Vũ, cậu nhất định phải uống hai chén đây nhé.”

Triệu Vũ đã chuẩn bị tốt tư tưởng phải uống rượu bồi tội. Nhìn chiếc chai được nhân viên phục vụ khui sẵn đặt trên bàn, anh ta liền đứng dậy, đầu tiên là rót cho giám đốc Tôn, tiếp đến là Lý An Sinh, cuối cùng mới đến bản thân. Triệu Vũ vẫn duy trì tư thế đứng, cầm chén lên hướng về phía giám đốc Tôn cười nói “Là lỗi của tôi, giám đốc Tôn, tôi xin bồi tội ngài ba chén, còn ngài thì cứ tự nhiên.” Dứt lời liền gơ chén ngửa đầu uống cạn. Rượu vừa cay vừa nóng chảy qua yết hầu, Triệu Vũ mặt không đổi sắc đặt chiếc chén không xuống bàn, lần thứ hai rót đầy.

Giám đốc Tôn nhìn tên nhóc kia hành xử lưu loát, cũng sinh lòng hảo cảm, hô một tiếng hay!

Thế nhưng Lý An Sinh lại khẽ nhíu mày, nhìn Triệu Vũ dùng cách cũ uống hết chén rượu thứ hai, tâm tư vô pháp nhẫn nại nói “Lòng thành là được rồi.”

Triệu Vũ thực ra đã có chút say. Anh ta cúi đầu nhìn Lý An Sinh mỉm cười, chiếc răng nanh như ẩn như hiện. Lý An Sinh bị cười đến thất thần, lơ đãng nhìn Triệu Vũ nốc cạn chén rượu thứ ba. Sau khi sảng khoái đặt chén xuống, anh ta quay sang nhìn giám đốc Tôn bằng một biểu cảm trước giờ hiếm người thấy qua “Như vậy đã đủ để bồi tội chưa giám đốc Tôn?”

“Đủ rồi đủ rồi.” Giám đốc Tôn cười đến nếp nhăn đầy mặt, bản thân cũng nhấp nửa chén rượu cảm thán “Không ngờ trong công ty lại có một tên nhóc tốt như cậu, làm tài xế xe tải chẳng khác nào nhân tài không được trọng dụng, về tôi thăng chức!”

Triệu Vũ cười cười, không coi những lời trên bàn rượu là thật. Anh ta ngồi xuống, uống một ngụm canh, cảm thấy thực vừa miệng. Thời còn niên thiếu ngây ngốc, Triệu Vũ một lòng hướng về thế giới của những người trưởng thành, ngoại trừ học hành tử tế, rượu chè đánh nhau không gì là anh ta không biết. Từ lượng từng gần như phải dùng cả mạng sống để đổi lấy thực không dám coi thường. Mặc dù những năm gần đây, gia đình bị tuột dốc, Triệu Vũ bị tước đi đời sống xa hoa, không còn biết đến uống rượu là gì, nhưng giờ dùng lại, bản thân tốt xấu vẫn có thể kiên trì.

Ai ngờ, rượu này ngoài miệng thanh mát, vào bụng lại mạnh mẽ mười phần. Triệu Vũ nghe giám đốc Tôn cùng Lý An Sinh thảo luận các loại vấn đề kinh tế chính trị, đầu không khỏi có chút choáng váng. Đã thế, giám đốc Tôn lại cố tình thực thích anh ta, mang theo tâm tư muốn thử người mà không ngừng quay sang hỏi chuyện Triệu Vũ. Trên bàn ăn, chuyện không tách rời được rượu, mà không chuyện thì lại càng không tách rời được rượu. Đương nhiên, lần nào cũng là Triệu Vũ một hơi uống cạn, còn giám đốc Tôn thì tùy. Quay đi quay lại, lượng rượu Triệu Vũ uống đã sắp cán mốc nửa lít. Lý An Sinh vừa về nước không lâu, còn chưa hoàn toàn quen với tập tục văn hóa uống rượu của quê nhà. Cậu ta nói chuyện cùng giám đốc Tôn bao lâu, liền chăm chăm nhìn Triệu Vũ bấy lâu, nhìn đến cả khuôn mặt đẹp đẽ đều âm trầm ám khí. Vậy nhưng cố tình, trước lúc đến giám đốc Tôn lại từng đi uống qua, cho nên trong người cũng đã có tí men say, không nhận ra được khuôn mặt sắp sửa nổi bão của giám đốc Lý.

Triệu Vũ lung lay đi vào nhà vệ sinh, nhưng lúc quay lại, đầu óc vẫn còn rất choáng váng. Anh ta chống cằm nhìn bàn ăn hơn mười mấy món, bất ngờ hỏi “Tôm hùm đâu?”

Giám đốc Tôn “Hửm?”

Lý An Sinh sững sốt. Triệu Vũ chậm rãi nhận ra đồ ăn trên bàn đã hoàn toàn khác với lúc đầu anh ta mới tới. Mặc dù cũng được coi là xa xỉ, nhưng chung quy vẫn chỉ là một bữa tiệc bình thường, món chính chỉ dừng lại ở mấy thứ như cua biển linh tinh, đào đầu ra tôm hùm? Triệu Vũ tìm không được, ngất ngây giương mắt lên nhìn Lý An Sinh “Tôm hùm đâu?” Hai mắt vừa tỉnh vừa mê.

Tim Lý An Sinh chệch mất một nhịp, nhanh tay rung chuông nói với nhân viên phục vụ “Thêm một phần tôm hùm.”

Giám đốc Tôn say khướt lên tiếng “Không cần, không cần đâu, gọi thêm cũng thừa.”

Triệu Vũ đã chéch choáng từ lâu, nghe vậy cũng không tranh luận mà chỉ gật gù.

Trong ba người, Lý An Sinh coi như tỉnh táo nhất, nhìn bộ dạng này của đối phương, trong lòng thực sự không biết nên khóc hay nên cười, chỉ thấy như trái tim lạnh lẽo của bản thân bỗng chốc mềm nhũn.

Ba người ngồi đến gần mười một giờ, giám đốc Tôn rốt cuộc không trụ nổi nữa. Một bữa cơm coi như cả chủ và khách đều vui, chỉ ít nhìn khuôn mặt hồng hào của giám đốc Tôn lúc ra về cũng có thể chứng minh

tâm trạng ông ta rất tốt. Nhân viên nhà hàng chu đáo gọi ba chiếc xe, nhưng Lý An Sinh lại nói chỉ cần hai là đủ. Cậu ta kêu nhân viên đỡ giám đốc Tôn, còn bản thân thì đi đỡ Triệu Vũ. Triệu Vũ vừa mệt vừa say, cả thân hình cao to trên dưới mét tám đều ngả lên người Lý An Sinh, nhưng Lý An Sinh lại đỡ hết sức nhẹ nhàng.

Rõ ràng là một thanh niên hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, vậy mà còn nhẹ hơn cả thời cấp ba.

Lý An Sinh biết lòng dạ bản thân đã sớm bị những nghi vấn của bản thân chiếm cứ. Triệu Vũ rốt cuộc đã sống ra sao? Vì sao lại mặc đồ rẻ tiền? Vì sao lại không còn kén ăn nữa? Vì sao lại đi làm cái nghề đi sớm về khuya như tài xế xe tải? Vì sao một anh Vũ trước đây luôn kiêu ngạo ngang ngược nay lại có thể cúi đầu khom lưng trước một người đàn ông trung niên béo ú trên bàn ăn? Vì sao khí thế ngút trời của thanh thiếu niên lại bị bào mòn đến mức biết nín nhịn chịu nhục? Vì sao? Vì sao?

...Thế nhưng Lý An Sinh cũng biết, mình có thể nhẫn nại.

Quá khứ, Lý An Sinh từng không cách nào chờ đợi. Triệu Vũ đối với cậu ta mà nói, quá mức sôi sục, quá mức kiêu hãnh. Anh chính là mặt trời long lanh nhất, dù cho có cách rất xa, người ta vẫn có thể thấy anh đang lờ lờ phát sáng. Còn cậu ta, Lý An Sinh, lại là một kẻ đui mù quỳ phục trong bóng tối, ánh sáng mặt trời có thể soi đến chỗ cậu ta đã là sự ban ơn của thần linh lắm rồi, chứ đừng nói chi đến việc cho cậu ta nửa phần ánh sáng.

Lý An Sinh mười tám tuổi đã bị chính sự ham muốn chiếm dữ cùng điên cuồng của bản thân đánh bại. Cậu ta bất lực thống khổ vì cuộc sống bản hàn, nhưng chính cậu ta cũng lại vô cùng đắc chí vì những ngọt ngào mà Triệu Vũ đem đến cho mình. Quá độ tự ti cùng tự phụ cứ thế cuốn cậu ta tiến về phía trước, rõ ràng trong lòng rất dễ ỷ, nhưng ngoài mặt vẫn như không có gì, rõ ràng trong lòng đầy những yêu thương, nói ra lại toàn mấy lời lạnh nhạt. Cho đến cuối cùng, cậu ta gần như phải kéo theo cái bộ dạng thất bại ấy mà bỏ trốn mất dạng, không dám quay đầu. Cậu ta đã cho là cuộc sống gò bó trong suốt sáu năm có thể gọi về lí trí cùng trạng thái thanh tĩnh của bản thân, mà nào ngờ một chút lí trí ấy, khi đứng trước mặt Triệu Vũ lại nhanh chóng tan rã.

Tuy vậy, vẫn là sáu năm đã đi qua, con người ai cũng cần thay đổi, cậu ta đã có thể giã thoát khỏi bản thân trong quá khứ, cậu ta có thể nhẫn nại, có thể biểu hiện như mình đã buông xuống tất cả, có thể chờ đợi... Đúng, không gì là không thể đợi. Cậu ta cũng đã đợi sáu năm rồi.

Lý An Sinh ngồi cùng Triệu Vũ ở ghế sau, rồi để anh dựa lên vai mình cho thoải mái. Từ góc độ này, Lý An Sinh chỉ cần hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Vũ. Mày kiếm mũi cao, lông mi rũ xuống, và đôi môi khê nhếch. Không biết có phải do tác dụng của cồn hay không, mà Lý An Sinh lại không tự chủ được bản thân đưa tay vuốt ve bờ môi Triệu Vũ, lại ở trên phần hạt đậu ẩn nhẹ.

Người này... Đã từng là bảo bối chỉ thuộc về riêng mình cậu ta.

Triệu Vũ mê man mở mắt. Trong buồng xe tối om, anh ta chỉ thấy một bóng người mơ hồ. Ánh đèn ven đường theo bánh xe lăn đều mà lóe lên từng hồi, từng hồi.

Triệu Vũ lơ lơ bật cười, khẩu hình làm ra một động tác hôn gió, khiến bờ môi lơ đãng chạm phải ngón tay lạnh lẽo của Lý An Sinh “Bảo bối, yêu cậu chết đi được.”

Lý An Sinh toàn thân cứng đờ. Cậu ta như chết lặng, cảm giác duy nhất còn lại chính là dòng điện lưu truyền từ đầu ngón tay chạy tới trái tim, làm nó đập như trống hồi.

Triệu Vũ tỉnh, mơ hồ có chút tỉnh táo, thế nhưng rất nhanh, một mối cùng say rượu đã khiến anh ta lại nhắm mắt lại.

Mẹ kiếp! Lại mơ thấy Lý An Sinh trước kia, có phiền không cơ chứ! — Lý trí cuối cùng của Triệu Vũ lóe lên.

8. Chương 8

Cấp hai thập tứ.

Nháy mắt đã đến kì học cuối cùng của năm lớp chín. Ý nghĩa chính là sau khi thời điểm này qua đi, không cần biết cậu là nam hay nữ, là đại ca hay đại chị, có bao nhiêu sừng sỏ, đều phải ngoan ngoãn lấy được bằng tốt nghiệp. Đã qua chế độ giáo dục, học sinh cho dù có tự tung tự tác đến đâu, chung quy vẫn là có cách trị! Tiếc là, trong đám học sinh cá biệt của cấp hai Thập Tứ lúc này, lại không có lấy một mống nào vì khoảng thời gian trân quý này mà dốc lòng học tập. Hầu hết đều tự biết mình sẽ không thi đỗ cấp ba, cho nên, có trân quý, cũng là trân quý khoảng thời gian cuối cùng được lẩn lộn. Thậm chí cả khi giáo vụ có dán thông báo xử lí, cũng không hề nín nổi tâm tư trối dật của đám trẻ.

Lại nói, không cần nghi ngờ, Triệu Vũ chính là tên quậy hăng nhất hội. Không phải vì biết mình không thi đỗ cấp ba, Triệu Vũ đương nhiên biết mình không thi đỗ, nhưng ai bảo có tiền thì xui ma khiến phạt cũng được chứ? Cha Triệu đã sớm lo liệu xong hết thảy, bỏ ra hơn mười vạn mua xong chỗ ngồi trong một trường cấp ba tư thục cho Triệu Vũ, cho dù có thi trượt tốt nghiệp cấp hai thì anh ta vẫn có thể tiếp tục đi học bình thường. Ở đây, ngoại trừ những học sinh có điểm số được xếp từ thấp đến cao trên bảng thành tích, những đứa còn lại chính là loại thiếu gia đi học bằng tiền như Triệu Vũ. Chỉ là, tương lai của Triệu Vũ xong xuôi, tương lai của hai tên đàn em nhà Triệu Vũ lại đầy ngập xui xẻo. Tên nào cũng bị phụ huynh kèm cặp sát sao, khiến cho mỗi ngày, bọn họ đều không thể ra ngoài ăn uống, chơi net mà chỉ có thể phục mệnh chăm chỉ ghé lớp luyện thi, bỏ lại anh Vũ mỗi mình trấn thủ một phương.

Anh Vũ buồn chán, tự nhiên quay ra quấy nhiễu Lý An Sinh.

Thương thay một học sinh ưu tú như Lý An Sinh, sắp tới kì thi còn ngày ngày bị Triệu Vũ kéo đi chơi bóng rổ, đánh nét, gây lộn... Chơi bóng rổ, Lý An Sinh trắng bệch cả mặt, đi đánh nét, Lý An Sinh lặng lẽ ngồi học bài giữa một đám hừng hực cày game, đi gây lộn... Khụ, Lý An Sinh chỉ phụ trách giữ cặp. Lâu dần, anh Vũ cũng mất đi hứng thú. Chủ yếu là do Lý An Sinh tuy nhìn bề ngoài thì áo quần nghèo nàn, nhưng toàn thân lại trắng trẻo xinh đẹp chẳng khác nào một quý công tử. Từ đầu đến chân cậu ta giống như dán chặt hai chữ “lạc quẻ”, khiến cho Triệu Vũ mỗi lần kéo cái bản mặt “gần bùn nhưng chẳng hôi tanh mùi bùn” ấy nhúng bùn, tâm tư đều có chút không hưng trí nổi. Đương nhiên, anh Vũ sẽ không bao giờ thừa nhận sự sỉ nhục đó đâu!

Lại nói, có một hôm, Triệu Vũ trốn học buổi sáng đi đánh nhau. Nguyên nhân cụ thể kì thực anh ta cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng trận này đánh hết sức kịch liệt, đối phương chính là năm người đánh một.

Lúc ấy, mặt trời đã lên cao, Triệu Vũ vốn đang trên đường đi học, bên người nửa bóng huynh đệ tỷ muội đều không thấy. Năm tên côn đồ kia thì hay rồi, trực tiếp chặn người lại gây chuyện. Anh Vũ tuân theo nguyên tắc thua người không thua trận, nhổ một bãi nước bọt lên đất xong liền tiêu sái quang cấp, vớ lấy cây gậy sắt bắt đầu cuồng nộ vung vẩy. Anh ta từ nhỏ đã học qua chút võ phòng thân, lại thêm tính tình không sợ trời không sợ đất, bình thường ẩu đả trong trường vẫn luôn là thiên hạ vô địch. Lần này đối mặt năm người, nhưng đối phương tay không tác sát, rất nhanh đã bị Triệu Vũ đánh cho thê thê thảm thảm. Có điều, uy phong là thế, Triệu Vũ vẫn là dính mấy vết thương nhỏ, trên má thì đỏ ửng, mắt thì xanh tím một mảng. Nhưng điều đó cũng không ngăn được tư thế hiên ngang lúc anh ta bước vào lớp, tự hào cứ như vừa thắng chọi gà.

Khi ấy, thời gian đã là giờ nghỉ trưa, trong phòng học một khoảnh không vắng vẻ, mọi người đi nghỉ hầy còn chưa quay lại. Chỉ là, Lý An Sinh hôm nay lại xuất hiện sớm hơn bình thường rất nhiều. Cậu ta ngồi tại chỗ chăm chú làm bài. Thậm chí, ngay cả khi “con gà chọi cao ngạo” kia đi lướt qua bên người, cậu ta cũng chưa từng liếc mắt lấy một cái.

Triệu Vũ khó chịu vòng lại, đặt mông ngồi xuống đối diện Lý An Sinh “Ê, hôm nay tôi không ăn cùng cậu, cậu ăn cái gì?”

Lý An Sinh trong lòng tự nhủ cứ như bình thường anh vẫn ăn cùng tôi không bằng, rõ ràng là bắt tôi đi theo ăn cơm, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn đáp “Tôi ăn ở căng tin.”

“Ăn cái gì ở căng tin?”

“Rau, đậu.” Lý An Sinh lật qua trang mới, rồi chậm rãi bổ sung “Ăn mặn có khoai tây xào thịt.”

Triệu Vũ “Có thể thôi à?”

Lý An Sinh ừm một tiếng, ngòi bút sột soạt sột soạt di chuyển trên giấy.

Triệu Vũ càng không vui “Ngẩng đầu lên nhìn ông!”

Lý An Sinh giương mắt, trong con ngươi đen kịt phản chiếu khuôn mặt bị thương đầy quang vinh của Triệu Vũ, nhưng không hề có một chút dao động nào “Sao vậy?”

“Saooooo vậy?” Triệu Vũ một mặt đều là không thể tin nổi, khả năng ngôn ngữ giống như hoàn toàn sụp đổ “Con mẹ nó, đồ vong ân phụ nghĩa nhà cậu, ông đây dẫn cậu đi ăn cơm nữa cái học kì, che chở cậu lâu như vậy, mà cậu... Cậu... Đệt mẹ!”

“Anh Vũ đòi đệt ai thế?” Phía sau Triệu Vũ truyền đến một giọng điệu trêu đùa ác ý. Anh ta chau mày quay đầu lại, thấy trước cửa phòng học đứng bốn năm người, đều là ở lớp khác. Tuy rằng Triệu Vũ là đại ca không việc nghĩa gì không làm của cấp hai Thập Tứ, thế nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả đám ranh con trong trường đều quy phục anh ta. Lúc này, tên dẫn đầu đám đầu gấu kia, biệt danh chính là “anh Tiền”. Ngay từ những ngày đầu năm cấp hai, hắn ta đã không hợp với Triệu Vũ, trong lòng luôn tràn đầy mưu tính soán vị, trong tối ngoài sáng không biết đã làm ra bao nhiêu chuyện hòng ngáng chân Triệu Vũ. Năm tên sáng nay, Triệu Vũ e là cũng chính hắn tìm tới. “Anh Tiền” có một khuôn mặt đầy mỡ, lúc này nhìn Lý An Sinh bật cười “Đệt thằng ẻo lả này à? Ấy dō, nhìn qua cũng đệt thích lắm đấy à nha.”

Một tên cao cao đứng cạnh “anh Tiền” thấy thế cũng nở nụ cười hèn mọn a dua “Ê, mày có biết bọn đồng tính nó đệt chỗ nào không?”

“Chỗ nào nhĩ?”

“Chính là cái đít đó!”

“Vậy thì anh Vũ chẳng phải cũng là đệt cái đít thằng ẻo lả này hay sao?”

Một câu thành công khiến đám nam sinh cười vang. “Anh Tiền” nhìn chằm chằm Lý An Sinh ngồi im tại chỗ mà nhếch khóe miệng cười.

Triệu Vũ đứng dậy, mặt đen sì hỏi “Chúng mày muốn chết sao?”

Anh ta chậm rãi đi đến trước mặt “anh Tiền”, cổ tay ngoáy ngoáy, hai mắt híp lại đánh giá đối phương, không động thủ. Nhưng vào lúc “anh Tiền” buông lỏng cảnh giác, Triệu Vũ lại bất ngờ giơ chân đạp mạnh một phát. “Anh Tiền” trở tay không kịp, ôm bụng ngã rạp xuống đất. Mấy tên nam sinh đứng cạnh hắn ta còn chưa kịp hồi thần, cửa đã bị Nhị Cẩu Gà Mái dẫn theo một đám khác ào ào tiến vào chế trụ.

Đám Nhị Cẩu ép giải “anh Tiền” đến đối diện Triệu Vũ. “Anh Tiền” miễn cưỡng nở nụ cười “Anh, anh đây là có ý gì? Không phải đàn em bọn em chỉ là trêu thằng ẻo lả kia vài câu thôi sao?”

Khóe miệng Triệu Vũ hãy còn mang theo tơ máu từ sáng, nghe vậy khẽ nhếch lên, đến cả răng nanh còn chưa kịp lộ ra đã hạ xuống “Mày nói ai cơ?”

“Anh Tiền” nhú mày, mang theo chút ác ý “Còn có thể là ai? Anh che chở cho nó như thế, lẽ nào muốn nó làm chị Vũ mới của bọn em?”

“Được đấy, làm chị Vũ.” Triệu Vũ mặt không đổi sắc “Thì có sao không?”

Cả lớp một mảnh im ắng.

Ngòi bút đang viết của Lý An Sinh ngừng lại, trong ánh mắt nhìn về phía Triệu Vũ hiếm khi lộ ra vài phần hoảng loạn.

Triệu Vũ “Sau này, Lý An Sinh chính là chị Vũ của mấy đứa, đứa nào dám nói cậu ta một câu thì chính là không nể mặt ông đây.” Ngừng một chút lại tiếp “Biết một lần ông đập một lần.”

Gà Mái há hốc miệng, cứ anh anh nửa ngày cũng không thốt lên nổi thành lời. Nhị Cẩu thì vô cùng thức thời, một chữ cũng không ý kiến, mở to mắt nhìn Triệu Vũ một bàn đấm bàn đấm ghế quay về chỗ mình ngồi. Mọi người vừa sợ vừa ngại, “anh Tiền” cùng đám du côn hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng lặng lẽ rút đi.

Triệu Vũ phiền muộn nắm tay dấm lên mặt bàn, lại phát hiện trên bàn học vắng vẻ của mình nhiều hơn một cái túi bóng. Anh ta mở ra, bên trong ngay ngay ngăn nắp xếp đủ loại thuốc, từ tiêu viêm cho tới chống sưng, đến băng cá nhân cũng đã được bóc sẵn một nửa cho tiện việc sử dụng, chỉ cần liếc mắt là hoàn toàn có thể biết được từ tay ai mà ra. Triệu Vũ nhìn về phía người kia, đối phương đang chăm chú giải đề, nhìn thì như trấn định lắm, thế nhưng tay lại đang run rẩy nhẹ nhẹ, còn vành tai thì ửng hồng.

Tâm tình vốn đang hết sức khó chịu của anh Vũ ngay lập tức giống như kì tích mà tiêu tan.

...

Triệu Vũ mê man mở mắt, say rượu và mỗi một khiến đầu anh ta đau như muốn vỡ tung. Triệu Vũ hít sâu hai ngụm, phía trước vẫn mơ mơ hồ hồ một mảng đen kịt. Triệu Vũ trầm nghĩ sau này mong là đừng mơ lại chuyện lúc trước nữa, chứ không lần nào mơ thấy xong, cả người anh ta đều đau nhức. Hít mạnh lần thứ ba, Triệu Vũ mới ý thức có gì đó không đúng.

Sao mình không mặc quần áo?

Triệu Vũ nhồm cái đầu rối bù lên, rồi chống giường ngồi dậy. Lúc này, anh ta mới phát hiện ra đây vốn dĩ không phải phòng của mình. Cái phòng kia sau khi trừ đi đồ dùng gia dụng, khoảng trống còn lại có khi chỉ vừa đủ để xoay thân. Thế nhưng cái phòng này thì lại ngoại trừ một cái giường to bất thường ra thì cái gì cũng không có! Hơn nữa, cũng không phải tại anh ta uống đến mờ mắt, mà là rèm cửa trong phòng đã che khuất ánh sáng, khiến cho không gian tối mù. Triệu Vũ loạng choạng xuống giường, đem rèm cửa kéo ra...

Oa! Tường kính!

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính mà vào, chiếu lên thân thể xích lỏa của Triệu Vũ. Cũng may, phòng này nằm trên tầng cao, nhìn ra vừa có thể chiêm ngưỡng khung cảnh ngựa xe như nước của Ngô Thành, nhìn vào vừa có thể che chắn cho anh Vũ không bị ai trông thấy.

Âm thanh của Lý An Sinh truyền đến từ phía sau “Tỉnh?”

Triệu Vũ cứng còng người, giờ xoay lại cũng không phải mà không xoay lại cũng không xong, chỉ đành đứng yên bất động hỏi “Quần áo của tôi đâu?”

Triệu Vũ nghe thấy phía sau vang lên tiếng sột soạt khe khẽ, sau đó Lý An Sinh đáp “Tôi đặt trên giường cho anh, tôi ra ngoài trước, anh mặc vào đi.”

Triệu Vũ lúc này mới thở phào một hơi, xoay người lại, Lý An Sinh quả nhiên đã rời đi. Anh ta nhìn quần áo trên giường, vẫn là bộ đồ ngày hôm qua, thế nhưng đã được giặt sạch sẽ, bên trên còn nguyên mùi vị hong sấy. Điều này khiến Triệu Vũ nhẹ lòng không ít. Anh ta còn đang sợ bệnh cũ của giám đốc Lý tái phát, cầm đến cho anh ta một bộ đồ hàng hiệu thì đúng là chết chứ không chịu nổi. Triệu Vũ vừa mặc quần áo vừa tỉ mỉ nhớ lại chuyện tối qua. Nói thật, nhớ lại có chút khó, vì anh ta chỉ nhớ được đến đoạn uống say với giám đốc Tôn, còn sau đó làm sao lại đến nhà Lý An Sinh ngủ lại thì chịu... Khoan, thế thì anh ta vừa tránh né Lý An Sinh có ý nghĩa gì? Quần áo anh ta còn không phải do Lý An Sinh cởi? Toàn thân anh ta đã sớm bị giám đốc Lý nhà người ta nhìn thấy hết rồi!

Triệu Vũ đỡ cái đầu đau nhức, buồn phiền mà thở hắt ra.

Cơ mà trên thực tế, Triệu Vũ cũng là trách oan giám đốc Lý. Tối qua, sau khi say rượu, anh ta ghẹo người xong liền trực tiếp ngủ say, một chút lưu luyến cũng không có, hại giám đốc Lý một thân tính táo tợn đến phát ngốc. Người yêu xa cách sáu năm lúc này đang dựa vào lòng mình, Lý An Sinh đương nhiên là tâm tư rục rịch, thế nhưng, cậu ta còn chưa kịp sơ múi được cái gì, xe đã xóc lên, Triệu Vũ ọe một tiếng, nôn ra... Nôn ra, nôn hết lên người mình và Lý An Sinh! Lý An Sinh tuyệt độ yêu thích sạch sẽ nháy mắt tình ý tiêu tan. Cậu ta đưa Triệu Vũ về nhà, tắm rửa lau chùi cho cả hai xong, một đến mức đặt lưng liền ngủ, nào ngờ sau khi tỉnh lại, Triệu Vũ nhà cậu ta lại trưng ra cái phản ứng đáng yêu đến thế!

Triệu Vũ sờ di động, nhìn thời gian đã sớm đến trưa. Anh ta vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau khi do dự một chút, vẫn là nghĩ đến chứng ép buộc của bạn trai cũ mà không dám dùng cốc của Lý An Sinh, chỉ lấy hai tay vốc nước lên súc miệng rồi thôi. Đương nhiên, anh ta không hề biết, tối qua Lý An Sinh đã tử tử đánh răng cho anh ta một lần! Triệu Vũ dùng tay vuốt vuốt mấy lọn tóc, đẩy cửa đi ra. Phòng này của Lý An Sinh rõ ràng là mới mua, trông giống y hệt như trong tạp chí, nửa phần hơi người cũng không có, cô đơn tịch mịch.

Lý An Sinh đang ngồi trên sofa, nghe tiếng liền giương mắt lên nhìn Triệu Vũ “Ăn sáng nhé?”

Triệu Vũ cả người mất tự nhiên “Thôi không cần đâu, tối qua vừa nói chuyện với giám đốc Tôn xong, chiều nay tôi phải đến công ty.”

Lý An Sinh không cưỡng ép. Điều này khiến Triệu Vũ thoải mái không ít. Anh ta vừa đứng trước cửa đi giày vừa cúi đầu nói “Tối qua làm phiền cậu rồi... Tôi... Không say rượu làm liều cái gì chứ? Có nôn ọe gì không?”

“Không, anh ngủ luôn.” Lý An Sinh vẽ mặt như thường đứng sau Triệu Vũ, đưa tới một cái túi “Cầm cái này đi.”

Triệu Vũ không hiểu ra sao nhận lấy, vừa hé ra nhìn liền thấy bên trong là một cái hộp được đóng rất to, trong hộp là một con tôm hùm vừa to vừa đỏ.

Triệu Vũ “???”

“Tối qua gọi thêm, không ai ăn, anh cầm về đi.” Giám đốc Lý nói dối không đỏ mặt “Mà anh say, chắc không nhớ là gọi thêm lúc nào đúng không?”

Triệu Vũ loáng thoáng có chút ấn tượng, thế nhưng hôm qua lên món hai lần, về sau lại nửa say nửa tỉnh, anh ta thật sự không nhớ được là giám đốc Tôn có cho gọi tôm hùm nữa hay không. Vốn định từ chối, ngẩng lên lại thấy vẽ mặt “Tại không ai ăn nên mới cho anh” hết sức bình thường của Lý An Sinh, Triệu Vũ trái lại thần nhiên nhận lấy “Cảm ơn nhiều nhé, tôi đi đây.”

Dứt lời, đang định mở cửa, anh ta lại thấy Lý An Sinh khom lưng xỏ giày nói “Tôi tiễn anh.”

9. Chương 9

Lý An Sinh “Tôi tiễn anh.”

Triệu Vũ “...”

Khí lạnh những ngày tháng hai tháng ba ở Ngô Thành quả thực chẳng khác nào ma pháp công kích đầy âm hiểm. Dưới tình huống gió thổi tê cứng tất cả các đầu khớp đó, thử hỏi ai mà lại không muốn ngồi trong một chiếc xe hoa lệ quay về? Nhưng mà muốn thì muốn là thế, Triệu Vũ nghĩ đến căn nhà hiện tại mình đang ở, đã xây mấy chục năm, đằng trước có chợ đằng sau có cửa hàng sắt vụn, vàng thau lẫn lộn, tạp âm trình độ MAX, anh ta đâu dám để người yêu cũ của mình bước vào nửa bước. Giám đốc Lý yêu sạch ghét bẩn tạm thời không bàn tới, chỉ lo sau khi thấy cậu ta lại tương tượng ra cái gì thì chả phải chuyện mình giấu diếm năm xưa sẽ bị bại lộ hay sao?

Nghĩ thế, Triệu Vũ liền nhanh chóng từ chối “Không cần, không cần đâu, cậu cũng phải đi làm mà, tôi làm phiền cậu nhiều quá rồi, tôi đi trước đây.” Nói rồi, anh ta vội vã mở cửa, từ khe hở lách người chui ra. Cánh cửa dày nặng cách một tiếng đóng lại, phía sau còn vang vang tiếng nói đầy trong trẻo “Lý An Sinh, cảm ơn nhá!”

Lý An Sinh đến dây giày cũng chưa kịp buộc, chậm rãi thẳng lưng. “Trốn tôi cứ như trốn kẻ trộm không bằng.” Cậu ta nghĩ thầm “Thiệt tình...”

Bên này, Triệu Vũ ra khỏi nhà Lý An Sinh sau thì phát hiện nơi này cũng chẳng cách nhà mình bao xa, chỉ là không có xe bus đi thẳng. Anh ta do dự, nhìn thời gian thấy vẫn còn một lúc nữa giờ nghỉ trưa ở công ty mới kết thúc, liền không nỡ tiêu tiền, cứ thế chạy chậm quay về, coi như vận động một chút. Cứ thế, đợi khi về đến trước cửa nhà, Triệu Vũ không chỉ đến cả áo len cũng cởi mà bản thân còn ra một người đầy mồ hôi.

Mẹ Triệu mở cửa, thấy con trai thì hết sức kinh ngạc “Ai da, bảo bối, con làm sao thế?”

Triệu Vũ hầy còn đang thở hổn hển, tiến vào đến giày còn chưa cởi đã sùng sục uống ngay một chén nước đầy, đồng thời đặt hộp tôm hùm lên bàn. Nhìn con trai thở không ra hơi, mẹ Triệu lại càng lo lắng “Tiểu Vũ à, sao con lại về lúc này? Có phải ở công ty có vấn đề gì rồi không? Con dừng gấp...” Bà lật túi ra, thấy là tôm hùm thì giật mình “Cái gì đây?”

Triệu Vũ lau nước dính trên mép “Cái này mà mẹ cũng không nhìn ra sao? Là tôm hùm đó! Bọn con cho đây, mẹ với ba để mà ăn.”

“Ấy dô, mẹ đúng là đang trí mà.” Mẹ Triệu gõ đầu “Tối qua bạn con còn gọi điện cho mẹ, nói con qua chỗ nó chơi. Thế mà mẹ cứ nghĩ sáng nay con đi làm. Uống say hả?”

Triệu Vũ đang thay quần áo, nghe thế thì ngừng lại “Chơi cái gì mà chơi... Khoan, cậu ta gọi cho mẹ á?”

Mẹ Triệu “Đúng rồi, là một thằng nhóc nói chuyện rất dễ nghe, còn nói chuyện phiếm với mẹ rất lâu, đồng nghiệp mới của con à?”

Triệu Vũ suýt nữa thì bị sặc “Nói chuyện phiếm á? Chuyện gì?”

Mẹ Triệu khó hiểu đáp “Thì hỏi han xem sức khỏe mẹ với ba con thế nào, sống có tốt không... Con yên tâm, mẹ đều nói tốt hết.” Bà một đường đi theo Triệu Vũ, nhìn Triệu Vũ mở nước nóng nói “Mẹ thấy con có mấy người bạn thực tốt, giờ con chơi với chúng nó, không còn như trước, bạn tuy nhiều nhưng đứa nào đứa này...”

“Chơi gì mà chơi mẹ...” Triệu Vũ day huyệt thái dương đau nhức, rồi đi đến ban công thu quần lót phơi khô “Cậu ta chỉ là một người bạn cũ của con thôi, bạn cấp hai, Lý An Sinh đó, cái thằng mà gầy tong gầy teo, rất hay đến nhà mình chơi đó. Mẹ còn nhớ không?”

Mẹ Triệu lại tiếp tục theo sau Triệu Vũ ra ban công. Bà ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ một lúc liền bình tĩnh a lên một tiếng “À, là cái đứa con trai trắng trắng xinh xinh ấy hả? Mẹ ưng nó lắm nha. Lúc trước con với nó cũng thân nhau lắm mà, sao sau lớp mười hai lại không thấy đến nữa...”

Triệu Vũ ừm hừm một tiếng, xoay người lại, nghe mẹ Triệu do dự hỏi “Tiểu Vũ, nó... Có biết chuyện nhà chúng ta không?”

Triệu Vũ ngẩn người, cúi đầu nhìn người mẹ càng ngày càng gầy yếu. Tháng năm quả nhiên vô tình, mới ngày nào, bà hầy còn là một người đẹp thuần khiết, vậy mà giờ đây, bà chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ gia đình trung niên bình thường không hơn không kém. Mẹ Triệu mặc quần áo đại hạ giá, mái tóc xoăn xơ xác đã mấy chục năm chưa được chăm lo, lại thêm đứng ngược sáng, mấy nếp nhăn càng như hiển hiện ra rõ hơn. Bà ngập ngừng lên tiếng “Không phải mẹ nói bạn con không tốt, chỉ là phàm là ai, nghe đến chuyện trước đây của nhà chúng ta, đều sẽ có tâm lí tránh né. Con cũng nên để ý, ít nói chuyện trong nhà thôi, tránh cho lại bị người ta khinh thường.”

Triệu Vũ vừa dở khóc dở cười, vừa thấy trong lòng chua xót. Anh ta thở ra một hơi dài, đỡ vai mẹ, mỉm cười “Ôi người đẹp của con ơi, mẹ đừng để ý nhiều như vậy có được không? Bụng đứa con trai đẹp trai của mẹ còn đang sôi lên ục ục đây này, chẳng biết đợi lúc con tắm xong, nó có được ăn món mì sở trường của mẹ chủ nhân nó không ta?”

Mẹ Triệu trừng mắt “Cho đói chết luôn.”

Triệu Vũ tắm rửa thay quần áo mới đi ra, mẹ Triệu đương nhiên đã làm xong món mì sở trường. Thực ra, gọi là sở trường, mùi vị chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi. Kỹ năng của mẹ Triệu thực sự không có chút nào đặt được lên cán cân nấu nướng. Mặc kệ là cơm Tây hay cơm Tàu, bà luôn luôn có thể làm ra một mùi vị vô cùng quý dị hắc ám. Mì này cũng là phải luyện mất mấy năm mới luyện tới được trình độ không mặn

không nhạt, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Mặc dù mùi vị không tốt, thế nhưng mẹ Triệu lại rất biết cách bày trí thẩm mỹ. Chỉ là mì xào tương đơn giản, nhưng khi bày ra đĩa, bà vẫn thả thêm mấy cọng cải xanh. Triệu Vũ đem tất cả ăn hết rồi ra cửa đi làm dưới sự thúc giục của mẹ mình.

Quản lý lúc trước giải thích với đồng nghiệp Triệu Vũ là do anh ta gây ra sai sót trong công việc cho nên mới tạm thời bị cách chức, ai ngờ mới được một ngày, người đã quay về, quả thực khiến người ta không thể không nghĩ nhiều. Triệu Vũ bình thường ở công ty cũng lặng lẽ ít nói, nhân duyên chỉ coi như tạm tạm, thế nhưng một đường này đi tới, vẫn là không tránh được cái liếc nhìn của mấy người quen quen. Triệu Vũ vốn cũng không hiểu ra làm sao, kết quả đi tới cửa bộ phận giao hàng đã nhìn thấy lão Vương trong miệng ngậm thuốc, lưng dựa vào tường liếc mình.

Triệu Vũ sắc mặt như thường đến gần chào hỏi “Anh Vương, hôm nay anh không ra ngoài à?”

Lão Vương cười một tiếng, mang theo ý tứ châm biếm đáp “Ra ngoài làm gì?” Nói rồi đuổi đuổi lưng “Già rồi, không đi nổi nữa, kiếm dăm cái đồng bạc về nuôi vợ nuôi con thôi!”

Triệu Vũ nghe ra giọng điệu bất thường của đối phương, mí mắt hơi giật giật, không hỏi tiếp nữa. Anh ta đi vào văn phòng, mặc dù không thấy quản lý, nhưng lại thấy tập tài liệu bị mở ra trên bàn, trên đó rõ ràng viết tên anh ta, còn viết sắp được thăng chức. Triệu Vũ nghĩ nghĩ liền hiểu, sợ rằng đây chính là kết quả thu được sau bữa cơm tối qua với giám đốc Tôn đi? Chỉ có điều, thế này vẫn cách tưởng tượng của anh ta xa lắm!

Lại nói, chuyện này, một mặt, Triệu Vũ chẳng qua chỉ là được thăng có một cấp, người vẫn phải bôn ba khắp nơi giao hàng, có may thì là tiền lương thêm được mấy đồng. Thế nhưng, một mặt khác, lão Vương vào công ty đã lâu mà lại không được thăng chức. Vốn dĩ với kinh nghiệm làm việc phong phú, thì vị trí này hẳn phải được nhắm chặt cho ông ta mới đúng. Thế mà có ai ngờ đâu, giữa đường lại bị Triệu Vũ nhảy ra giành mất? Nhân duyên của lão Vương trước giờ không tệ, thành ra Triệu Vũ lại đắc tội quá nhiều.

Anh ta cười khổ “Anh Vương, không cần biết anh có tin hay không, nhưng chuyện này em thật sự không biết.”

“Tiểu Triệu, anh vẫn luôn coi chú như em trai ruột của anh.” Lão Vương rút một ngụm thuốc, khói trắng lượn lờ bốc lên “Anh sao có thể trách chú cơ chứ?”

Không trách mới là lạ!

Triệu Vũ trong lòng thầm than. Đúng lúc nhìn thấy có một đơn hàng không ai nhận, anh ta liền trực tiếp đến thông báo sẽ nhận với người phụ trách rồi ra ga ra lĩnh hàng rời đi. Mặc dù Triệu Vũ rất ghét công việc này, thế nhưng anh ta vẫn không thể không thừa nhận, có đôi khi, đường dài không dứt khiến cho anh ta bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh ta sẽ không cần phải tự hỏi mình về quá khứ và tương lai, cũng như không cần chìm đắm trong một hồi ức chỉ có Lý An Sinh, trói buộc duy nhất trước mắt chính là nhân dân tệ, còn bản thân thì chỉ cần đạp ga cho chắc.

Triệu Vũ chạy thông một tháng đường trường, từ cuối đông cho đến đầu xuân, bôn ba khắp các mặt trận trời nam bể bắc, đơn hàng người khác không muốn nhận anh ta cũng nguyện ý nhận, thời gian sắp xếp gần như không còn kẽ hở. Lần chạy lâu nhất có khi phải đến hơn nửa tuần mới về đến nhà. Quả khiến mẹ Triệu xót hết cả ruột gan! Ba Triệu quanh năm làm đêm, thời gian biểu so với Triệu Vũ đối nghịch, thế nhưng ông vẫn thường gọi cho con trai mấy cuộc, nhắc nhở anh ta chú ý nghỉ ngơi cho tốt.

Liên tục như thế, Triệu Vũ rốt cuộc cảm thấy thân mình có chút chống đỡ không nổi nữa, xin công ty cho nghỉ mấy ngày, liền về nhà nghỉ ngơi.

Triệu Vũ về nhà, tắm nước nóng, thăm nghĩ bản thân phải ngủ thẳng một mạch đến trưa ngày hôm sau mới được. Thế nhưng trong cơn mơ màng, anh ta lại bỗng dưng nhớ ra, hình như đã lâu lắm rồi anh ta không thấy tên bạn thân Nhị Cầu gọi điện nhắn tin đến làm phiền mình?

Theo lẽ thường mà nói, cái tên cả ngày lảm nhảm thành bệnh Trần Nhị Cầu này, ăn uống chơi bời không gì là không thích, cùng lắm chỉ ba ngày là cậu ta đã lại í ới hò hẹn, như kiểu “hợp mặt” là ham muốn lớn nhất trong cuộc đời cậu ta. Lần này, Triệu Vũ mất tích hơn một tháng, đến cả Tưởng Diêm Diêm cũng phải điên

cường @ tag anh ta trên wechat do sợ anh ta lái xe lao lực đến chết, vậy mà Nhị Cầu lại đến cả một dòng tin cũng không có?

Triệu Vũ tự vấn lại hành vi có phần không coi trọng anh em của mình trước đây, hiếm có chủ động mở lời nhắn cho Nhị Cầu hỏi: Nhị Cầu, mấy nay chết đâu rồi?

Gửi xong liền phát hiện, Nhị Cầu, thật thần kì, không có nhắn trả ngay lập tức! Triệu Vũ rảnh rồi buồn chán, nằm bệt trên giường xoát bảng tin. Bảng tin của Triệu Vũ quả thực khắc họa tính cách bạn bè anh ta hết sức rõ rệt. Gà Mái tuổi trẻ nhưng chẳng khác nào một vị phụ lão, suốt ngày share share mấy bài như kiểu “Kính hoàng! Nếu còn không biết bạn liền hối hận!”, “Năm mươi năm loại thực phẩm tương khắc, gửi đến người bạn yêu thương!”,... Tưởng Diễm Diễm thì một hồi dịu dàng đăng ảnh tự sướng, một hồi lại điên cuồng lên án ông sếp cùng mấy đồng nghiệp trong công ty. Nhị Cầu thì là một tên nghiện mạng xã hội, thường xuyên nghĩ ra tiết mục ngắn (tất nhiên đa số đều là không buồn cười tí nào)... Triệu Vũ kéo xuống, phát hiện mấy hôm trước Nhị Cầu hãy còn đăng một clip ngắn, thăm nghĩ chắc hẳn tại mấy nay công việc bận quá, mới an tâm kéo tiếp xuống xem xem dạo này bản thân mình có bỏ lỡ tin tức gì hay không. Nào ngờ, vô tâm kéo một cái, lại kéo ra...

Lý An Sinh: [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh].

Ba tấm ảnh đều là ảnh chụp cảnh xuân bình thường, thế nhưng lại khiến Triệu Vũ đánh rơi cả điện thoại!

Triệu Vũ:????!!

10. Chương 10

Triệu Vũ nhặt điện thoại, trượt lên trượt xuống mấy lần, xác định đúng là Lý An Sinh xuất hiện trên bảng tin wechat của mình không sai.

Hình đại diện wechat của Lý An Sinh thậm chí vẫn còn là hình đại diện mặc định màu ghi xám của nhà sản xuất. Triệu Vũ ấn vào, phát hiện Lý An Sinh chỉ mới bắt đầu đăng trạng thái từ hơn một tháng trước, tần suất đăng trạng thái không dày, nhiều lắm thì một tuần một lần, nội dung thì chỉ có mấy bức ảnh chụp đơn thuần như kiểu lọ hoa trên bàn làm việc, con mèo con dưới lầu công ty, hay cảnh xuân ở Ngõ Thành... Ngoài ra, đến nửa chữ cũng không viết thêm, tạo cho người ta cảm giác dịu dàng ngoài ý muốn, thực không phù hợp với tính cách của giám đốc Lý chút nào.

Triệu Vũ tỉ mỉ ngẫm lại, hẳn là vào cái đêm anh say rượu ngủ lại nhà Lý An Sinh, cậu ta đã thêm anh thành bạn bè. Ai dè, một tháng này Triệu Vũ đều chạy ngược chạy xuôi, wechat đến cả mở cũng lười, lấy đâu ra thời gian mà đi xoát bảng tin?

Triệu Vũ do dự một chút, rốt cuộc vẫn là thoát ra ngoài, không like hay bình luận bất cứ một cái gì.

Anh ta không hiểu đến cùng thì Lý An Sinh đang suy nghĩ cái gì? Triệu Vũ nằm bệt trên giường, nhắm hai mắt lại.

Năm cuối cùng mà Triệu Vũ với Lý An Sinh yêu nhau, Lý An Sinh tựa như uống nhầm thuốc, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, mà anh Vũ tuổi trẻ khí thịnh, thà chết cũng không cúi đầu, thành ra hai người thường xuyên cãi nhau, cãi đến mức gà bay chó sủa người ngã ngựa đổ, cuối cùng thì tan rã trong không vui. Nếu để mà nói ra, thực không tính là hồi ức gì tốt đẹp.

Trên thực tế, trước khi gặp lại sau sáu năm, Triệu Vũ vẫn luôn cho là Lý An Sinh hận mình. Vì hận mình cho nên người kia mới có thể rời đi không thấy tấm hơi, cũng như không tham gia họp lớp, không liên hệ với bất kì bạn bè nào, dứt khoát chối từ sự tồn tại của cái thành phố nhỏ bé chật hẹp này... Thế nhưng, đợi Lý An Sinh về rồi, Triệu Vũ lại có chút mê man. Không phải tại anh ta sợ Lý An Sinh lãnh đạm lạnh lùng, mà là sợ Lý An Sinh chỉ cần vô ý để lộ ra một chút dịu dàng thôi, thì cho dù nó không mang theo tí tình cảm nào, anh ta cũng đều sẽ chết chìm trong đó.

“Yaaaa, đi chết đi!” Triệu Vũ đập chần, buồn bực đập điện thoại sang một bên.

Đúng lúc này, điện thoại ông ông kêu vang. Triệu Vũ thở hắt ra, cầm lên xem. Hóa ra là tin nhắn của Nhị Cầu. Trần Nhị Cầu quả nhiên đánh chết cái nết không chừa, lại hẹn anh ta ra ngoài gặp mặt.

Triệu Vũ đồng ý, đứng dậy tắm rửa sửa soạn.

Con trai ra ngoài chưa bao giờ cần chải chuốt trang điểm mất thời gian như con gái. Cho nên, Triệu Vũ đánh răng thay đồ xong còn chưa đến mười lăm phút đã mở cửa rời đi. Trước khi đi, anh ta còn kịp đánh tiếng qua với ba mẹ và ăn hai lát bánh mì nướng. Bình thường, mấy người bọn họ hội họp, đều là đến thẳng quán ăn nhà Gà Mái. Mặc dù chỉ có mỗi món cổ vịt, thế nhưng ăn ăn uống uống cũng rất thỏa mãn. Lúc này, lại chẳng biết Nhị Cầu phát điên cái gì mà đi hẹn Triệu Vũ ở quán cà phê! Triệu Vũ nỗ lực làm việc hơn một tháng, tiền lương kể ra cũng khá hậu hĩnh, áng chừng ví tiền liền quả quyết tiến vào.

Nhị Cầu “Anh ơi, em sai rồi!”

Triệu Vũ còn chưa kịp ngồi xuống đã bị làm cho lòng đầy khó hiểu. Đợi khi ngồi xuống rồi, anh ta liền bình tĩnh quan sát Nhị Cầu nói “Phê chuẩn cho cậu chủ động nhận lỗi.”

Nhị Cầu “Anh ơi, em sai thật rồi!”

Triệu Vũ nhú mày, Nhị Cầu bày ra bộ mặt giả nai đầy buồn nôn “Anh nghe xong đừng giận em nha.”

Triệu Vũ thừa biết tài năng diễn xuất của Nhị Cầu, toàn thế giới này còn không phải nợ cậu ta một cái tượng người vàng? Thế nhưng, lúc này nhìn nhìn, Triệu Vũ lại có chút hứng thú “Nói nghe thử xem.”

“Anh, anh còn nhớ không? Lần trước em đi công tác bên Đế Đô gặp phải chị dâu cũ ý.” Nhị Cầu cẩn thận thăm dò “Sau đó, hai chúng em có trao đổi danh thiếp cho nhau. Lại đến sau đó, tầm khoảng hơn nửa tháng trước gì đó, cậu ta đột nhiên gọi điện cho em...”

Triệu Vũ cứng người.

Nhị Cầu “Lúc đầu em cũng là ôm tâm trạng thà chết chứ không chịu nói chuyện đến gặp cậu ta! Cơ mà chị dâu thay đổi rồi! Cậu ta quả thực rất biết cách nói chuyện. Mà em... Em chẳng may uống quá chén... Thế là cậu ta liền hỏi em chuyện của anh mấy năm gần đây...”

Triệu Vũ nháy mắt ngồi thẳng “Cậu nói cho cậu ta biết rồi?!”

Nhị Cầu lập tức giơ hai ngón tay lên trời “Làm sao có thể! Em uống say, đầu tiên là tức giận mắng cậu ta một trận, nói năm đó cậu ta phải mông bỏ đi quá mức vô sỉ, đáng đánh!” Nói nói, Nhị Cầu thấy sắc mặt Triệu Vũ thay đổi, liền tinh ý đổi giọng “Đương nhiên, anh cũng biết em rồi đấy, tính tình tốt quá mà, làm gì có chữ rửa ai bao giờ, động tay động chân thì lại càng không. Chẳng qua là nói dăm câu thôi. Lại đến sau đó, em, một lòng ghi nhớ lời anh đã dặn, nửa lời cũng nhất quyết không chịu tiết lộ!”

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng, Nhị Cầu hức hức nói “Em thề em không nói cho cậu ta biết chuyện của chú! Em chỉ nói bóng gió là nhà anh xảy ra chút chuyện, tình hình không còn được như trước đây. Cậu ta cũng hiểu ý, một mặt trầm ngâm không biết đang nghĩ gì. Cậu ta còn hỏi em, mấy năm nay, anh có người yêu không... Ai da, em đó, vốn định nói thật với cậu ta là anh không có, thế nhưng mà nghĩ lại, nói vậy thì mất mặt quá, thử nhìn chị dâu cũ mà xem, bộ dáng bây giờ của cậu ta ngon nghề như thế, thì nhân tài như anh của em đây làm sao lại có thể không có người theo đuổi được, đúng không anh? Thua người không thua trận mà!”

Triệu Vũ “...”

Nhị Cầu “Thế là em bảo với cậu ta là anh với Tưởng Diễm Diễm quay về với nhau.”

“?!” Triệu Vũ suyết chút nữa thì phụt hết cả cà phê lên mặt thẳng bạn thân, hai mắt tròn tròn “Cậu... Con mẹ nó...”

Nhị Cầu lấp bắp “Anh ơi, em cũng chỉ vì muốn tốt cho anh thôi mà. Nói không chừng mấy năm này Lý An Sinh được đẩy rẩy hoa cỏ vậy quanh, mà anh thì lại một người cũng không có, thế thì mất mặt lắm!”

Triệu Vũ “Mẹ nó! Sao cậu không nói tôi với cậu yêu nhau luôn đi?” Vừa dứt lời liền thấy nếu như Nhị Cửu mà nói thế thật thì có khi lại càng buồn nôn hơn. Vất vả lắm mới bình ổn lại được tâm tình, Triệu Vũ hít vào hai ngụm, nặng nề đặt tách cà phê bé nhỏ tinh xảo lên bàn, khiến cà phê bên trong hơi bị vấy ra “Cậu thêm đôn hả? Hay là ngứa thịt? Không cần nói tôi, Tưởng Diễm Diễm người ta tốt xấu gì cũng là một cô gái, cậu tổn hại thanh danh người ta thế mà được à?”

“Cho nên em mới không dám nói với cô ấy.” Nhị Cửu nhăn nhó “Em mà nói, đừng nói cô ấy, Gà Mái có khi đã liều mạng với em trước rồi...”

Nhị Cửu một miệng đắc tội tận ba người, kĩ năng có chút mới mẻ, rất tốt!

Tốt cái đầu ý!

Triệu Vũ đau đầu. Lý An Sinh người này, thoát nhìn cao ngạo lạnh lùng không màng danh lợi, thế nhưng lòng dạ lại hẹp hòi chỉ vừa xuyên một sợi tóc. Ngẫm lại thời cấp ba năm đó, khi mà cả hai đã xác định quan hệ, Lý An Sinh gần như là uống dấm (ghen) thay cơm. Anh ta chỉ cần chuyện trò thân mật với người khác dăm ba câu, cậu ta đã không vui, ra ngoài đánh nhau cũng không thích, ôm vai bá cổ đi với anh em liền sầm mặt, đã thế còn cố tình tỏ vẻ như kiểu ta đây rất bình tĩnh, ta không quan tâm, ta không nghe ta không thấy, hại anh ta không biết đâu mà lần! Đương nhiên, bạn gái cũ duy nhất của Triệu Vũ – Tưởng Diễm Diễm cũng vì thế mà phải chịu không biết bao nhiêu là oan ức. Ngày ngày bị Lý An Sinh tặng cho cái nhìn lạnh như sống dao, quả là đáng thương vô cùng! Mà những ngày Lý An Sinh ghen tuông, Triệu Vũ cũng sống đến là khổ sở, bởi vì đối phương gần như là người khó dỗ nhất thế giới! Cũng kể từ đó, chỉ cần Lý An Sinh nghe đến tên Tưởng Diễm Diễm, liền...

Triệu Vũ giật mình, liền cái gì đây?

Anh ta đã quên, giữa mình và Lý An Sinh vốn dĩ nửa phần quan hệ cũng không có. Người ta chỉ đơn thuần là tiện miệng hỏi tới, vậy mà anh ta lại lo sốt hết cả vó lên!

Nhị Cửu trơ mắt ngóng nhìn đại ca rơi vào hồi ức mà dần dần trở nên u ám, cảm thấy bản thân thật sự sai rồi, i i a a nửa ngày cũng không khiến đối phương chú ý đến mình, trong lòng không tránh khỏi có chút tủi thân. Nói thật, cậu ta cũng là một lòng nghĩ cho đại ca nhà mình thôi mà. Nhiều năm như vậy, chứng kiến Triệu Vũ chật vật đứng lên từ đám hỗn độn, một mình gánh vác trọng trách, đi sớm về khuya lo bữa cơm manh áo, thế mà Lý An Sinh thì lại giày Tây bít tất! Thử hỏi cậu ta làm sao có thể không giận? Mặc dù Nhị Cửu không phải đương sự, thậm chí có thể nói là chẳng biết tí gì về chuyện năm đó, thế nhưng cậu ta vẫn giận! Mà một khi đã giận, cậu ta không thể không nói ra khỏi miệng! Nếu không phải tại điều kiện có hạn, cậu ta còn hận không thể biến đại ca nhà cậu ta thành tổng giám đốc nắm trong tay huyết mạch kinh tế toàn cầu, huống hồ đây mới chỉ là một người bạn gái?

“Tôi không trách cậu.” Triệu Vũ đột nhiên mở miệng “Bày ra cái bộ dạng đó cho ai xem cơ chứ?”

Nhị Cửu sững sốt.

Triệu Vũ “Mau, uống xong còn đi quán khác, đây không phải phong cách của anh, đi ăn xiên nướng đi.”

Nhị Cửu a một tiếng, cúi đầu hớp một hớp cà phê thật to. Triệu Vũ ngược lại không uống mà mượn cớ đi nhà vệ sinh để đi ra tính tiền trước. Hai người bước ra khỏi tiệm cà phê to lớn, quay đầu đi tới một quán xiên nướng cuối căn hẻm nhỏ, gọi hai chai bia rồi sẵn khoái đánh chén. Nhị Cửu không dám nhắc đến chuyện chị dâu cũ nữa, nhanh mồm nhanh miệng đổi một cái chủ đề chém gió, cả hai lại chuyện trò vui vẻ ngất trời. Cứ thế đến tận xế chiều, Nhị Cửu bị mẹ thúc gọi về, cậu ta mới quyến luyến chia tay Triệu Vũ.

Triệu Vũ lên xe bus về nhà. Do buổi chiều xe không quá nhiều người, cho nên anh ta vẫn may mắn tìm được một chỗ để ngồi. Thời tiết Ngô Thành hôm nay được ngày ấm áp hiếm thấy, ánh nắng chiếu qua cửa sổ xe, mang theo từng dải bụi phát phơ bay lượn. Xung quanh Triệu Vũ đều là những vị lão nhân đi chợ hoặc ra công viên đi dạo, cho nên âm thanh trong xe nếu như không phải là tiếng kể chuyện nhà thờ thề thì chính là tiếng lật báo khe khẽ, nhẹ nhàng mà bình dị, thực khiến con người ta có xung động chỉ muốn ngồi ăn rồi chờ chết.

Đừng dây dưa nữa. Triệu Vũ tự nhủ trong lòng. Buông tay đi. Cuộc sống tốt đẹp thế này, bản thân hà cớ gì mà cứ phải nhớ nhung mãi một mình Lý An Sinh?

Tinh tinh.

Lý An Sinh: Xin chào, dạo này công việc của anh thế nào rồi?

Anh Vũ hãy còn tự nhủ “từ bỏ quá khứ, tử tế sinh sống” năm giây trước nháy mắt sụp đổ.

Tay Triệu Vũ run rẩy, nhưng ngoài mặt vẫn cố giả bộ trấn định, ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía. Sau khi thấy các vị lão nhân vẫn như cũ, nhỏ giọng nói chuyện con cháu trong nhà khôn lớn, hành ngoài chợ đất thêm hai mao tiền... xong, anh ta mới lại cúi đầu, nhìn với màn hình điện thoại chậm rãi đánh chữ.

Triệu Vũ: Tốt lắm, cảm ơn sự giúp đỡ của cậu.

Lý An Sinh gần như nhấn trả ngay lập tức.

Lý An Sinh: Hôm nào cùng ăn một bữa đi? Thời gian cho anh chọn?

Triệu Vũ sững sốt, còn đang không biết phải đáp sao cho phải thì điện thoại đã lại tinh tinh vang lên. Vẫn là Lý An Sinh nhấn tới.

Lý An Sinh: Dẫn cả bạn gái theo nhé? [mỉm cười].

11. Chương 11

Lý An Sinh: Dẫn cả bạn gái theo nhé? [mỉm cười].

Triệu Vũ tròn tròn mắt.

Rõ ràng đã chia tay Lý An Sinh sáu năm, thế nhưng không hiểu sao anh ta vẫn có cảm giác giống như đang bị bắt gian, sau lưng nháy mắt thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Một ngày nào đó, nhân loại rốt cuộc nhớ lại nỗi sợ do bình đầm chua người yêu cũ chỉ phối!

Người yêu cũ có biết cái biểu cảm mỉm cười này không thể dùng tùy tiện hay không?

Đánh chết Trần Nhị Cầu! Ông đây muốn làm người tiên phong! Ông đây muốn ăn lẩu chó! (*) [Người Trung Quốc không ăn thịt chó.]

Tuy rằng chó là bạn tốt của con người, thế nhưng Trần Nhị Cầu lại chẳng phải là chó!

...Ôi nghĩ linh tinh cái gì không biết! Triệu Vũ vò vò đầu, tự thấy bản thân càng ngày càng có xu hướng kì lạ. Anh ta do dự đánh chữ rồi xóa, xóa rồi mở nhãn dán lên tìm, nhưng lật hết hai trang vẫn không thấy có cái nào thích hợp, thế là lại quay lại chế độ bàn phím chờ ra. Lý An Sinh trước sau như một im lặng chờ đợi làm Triệu Vũ cuống quýt không ngừng. Cuối cùng, anh ta thoát ra ngoài tìm Tưởng Diễm Diễm, dùng ngữ khí dịu dàng nhất đời mình hỏi.

Triệu Vũ: Diễm Diễm, gần đây có bạn không? Anh mời em ăn cơm?

Quý cô Tưởng Diễm Diễm đã tăng ca năm ngày liên tiếp, lúc này gần như đứng bên bờ vực tan vỡ lẽ phép nhấn trả.

Tưởng Diễm Diễm: Anh, em bận, cảm ơn.

Mẹ kiếp, thời điểm then chốt, đến một người dùng được cũng không có!

Triệu Vũ lần nữa quay lại cuộc trò chuyện với Lý An Sinh, hạ quyết tâm gõ chữ.

Triệu Vũ: Được, vậy thì chọn tối nay đi.

Lý An Sinh: 18:30, số XX đường Nhân Dân.

Lý An Sinh: Không gặp không về [mỉm cười].

Triệu Vũ nhìn cái mặt cười màu vàng óng trên màn hình, thấy thế nào cũng thực đáng sợ. Anh ta đơn giản tắt máy nhét vào túi áo, rồi nhắm mắt lắng nghe các vị lão nhân tán ngẫu.

Kỳ thực, Lý An Sinh ghen, không phải chuyện chỉ mới bắt đầu từ lúc hai người chính thức yêu đương hồi cấp ba. Mà muốn xét đến căn nguyên, chúng ta có lẽ phải ngược dòng thời gian về tới đầu những năm lớp chín, khi mà quan hệ của cả hai vừa mới tốt lên một chút.

Cấp hai Thập Tứ.

Bốn giờ bốn mươi lăm phút chiều, Lý An Sinh đeo cặp, ngoan ngoãn trình thẻ học sinh cho bảo vệ nhìn rồi ra khỏi cổng trường. Bạn học xung quanh cậu ta đều đi theo tốp năm tốp ba, ríu rít không ngừng, duy chỉ có mỗi mình Lý An Sinh là đơn thân độc chiếc. Đột nhiên có mấy tên đeo cặp quai chéo đi lướt qua, nhìn cậu ta, cười hô “Chị dâu!”

“Chào chị dâu!”

“Chào chị dâu ạ!” Mấy cô gái nắm tay đi qua thấy thế cũng quay đầu nhìn Lý An Sinh, không biết là ai lên tiếng, khiến cho các cô nàng hi hi ha ha bật cười.

Tiếng cười thiếu niên quả thực là thứ có thể khiến người ta vui vẻ. Con gái mười bốn mười lăm tuổi cười lên, thanh thúy tựa như giọt sương trên nụ hoa tươi mới, còn con trai cười lên, nếu như đã vỡ giọng thì có phần trầm thấp đặc khàn, chưa vỡ giọng thì sáng và vang chẳng khác nào con gái. Lý An Sinh biết bọn họ là không có ác ý. Cậu ta thậm chí còn chẳng quen gì đối phương. Cậu ta chẳng qua chỉ là một thú vui mà những người kia bắt được giữa đồng sách vở nặng nề, cho nên mới nhanh chóng trở thành trò đùa cho toàn trường.

Lý An Sinh im hơi lặng tiếng ba năm, học kì cuối lại nổi tiếng khắp nơi, thật sự là bất ngờ!

Cậu ta bình tĩnh bước đi. Người khác gọi cậu ta, cậu ta không đáp, ác ý đùa cợt, cậu ta cũng chẳng giận. Cậu ta biết rõ tầm quan trọng của sự nhẫn nại. Phàm là người muốn phô bày bạo lực thì đều hy vọng bạo lực sẽ mang lại kết quả. Thế nhưng khi sự ác ý cùng không ác ý không nhận lại được hồi đáp, thì người ta tự nhiên sẽ sinh ra chán ghét, rồi cứ thế ghét đến chết, không còn lưu tâm. Bản thân cậu ta chỉ đơn giản là một con sông nhỏ, sẽ rất nhanh bị người đời quên đi. Đây là lẽ thường, tựa như lúc đầu Triệu Vũ đối với cậu ta, chỉ là giữa đường lại bắt ngờ xảy ra chút sai lầm...

“Lý An Sinh!” Âm thanh thiếu niên trong trẻo từ phía sau truyền đến “Mẹ nó! Đứng lại!”

Lý An Sinh vẫn đi thêm một đoạn mới dừng lại. Người thiếu niên vội vã chạy về phía cậu ta, mái tóc ngắn, đôi mắt đen nháy, nhìn qua liền biết không phải đối tượng thích học, vì đến cả cặp cũng không buồn mang. Triệu Vũ đến trước mặt Lý An Sinh, còn chưa kịp thở ra hơi đã chau mày nói “Mẹ nó, kêu cậu đứng lại, cậu không nghe thấy à? Hại tôi chạy lâu như vậy?”

Lý An Sinh mắt cũng không thèm chớp đáp “Không nghe thấy.”

Triệu Vũ “Theo ông đi về, giờ đã nghe thấy chưa?”

Lý An Sinh rũ mắt “Thấy rồi.”

Kỳ thực, cậu ta không muốn theo Triệu Vũ về một tí nào. Bởi vì từ đầu đến chân Triệu Vũ đều đi ngược lại so với những suy nghĩ, cảm quan của cậu ta rất nhiều. Cậu ta không thể nào hiểu nổi cái khát vọng phải làm “đại ca” của bạn bè đồng trang lứa, đối với việc Triệu Vũ học hành bê tha cực kì coi thường, cũng như không cách nào nhất trí với thái độ “mày chọc tao tao liền đánh mày” của Triệu Vũ. Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, bề ngoài Lý An Sinh vẫn không để lộ ra bất kì biểu hiện nào. Mà điều khiến cậu ta ghét nhất chính là, Triệu Vũ giống như không bao giờ thiếu bạn! Đi cùng Triệu Vũ, người trên đường hầu như ai cũng là người quen của anh ta, ai cũng có thể trò chuyện cùng anh ta mấy câu, còn Lý An Sinh cậu ta lại chẳng qua chỉ là một tên đàn em bé nhỏ đi theo sau phụ trợ đại ca! Lý An Sinh thích cái cảm giác an toàn của im hơi lặng tiếng, thế nhưng vào lúc này cậu ta lại vô duyên vô cớ căm ghét nó. Giống như... Cậu ta vĩnh viễn đều không đuổi kịp được bước chân của Triệu Vũ.

Đương nhiên, giờ cậu ta đã là chị dâu, độ tồn tại đã cao hơn một chút, thế nhưng, Lý An Sinh nghĩ thầm, ai thèm hiếm lạ chứ?

Triệu Vũ sóng vai đi cùng Lý An Sinh, bạn học tan trường nhìn thấy đều ha ha bật cười, hô to anh Vũ, chị Vũ. Triệu Vũ thoải mái đáp lại một tiếng, thế nhưng vừa nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nhỏ nhắn của Lý An Sinh, trong lòng liền biết tên này lại đang âm thầm khó chịu. Lúc đi đến một lối rẽ nhỏ, Triệu Vũ giơ tay túm lấy quai cặp của Lý An Sinh kéo đi vào. Lý An Sinh lảo đảo “Anh làm gì vậy?”

“Hôm nay đến nhà cậu chơi.” Triệu Vũ lên tiếng “Trước giờ còn chưa đến lần nào.”

Lý An Sinh nhất thời căng thẳng, miệng mở rồi lại khép, không biết từ chối thế nào cho phải “Tôi... Tôi còn phải làm bài tập.”

Triệu Vũ quặp lấy cần cổ trắng nõn của cậu ta, sáng khoái đáp “Tôi xem cậu làm.”

Lý An Sinh từ chối hết một đường, Triệu Vũ cũng phủ quyết hết một đường. Hai người kề vai sát cánh, xô xô đẩy đẩy, cuối cùng vẫn cứ là đến trước cổng nhà Lý An Sinh.

Nhà Lý An Sinh nằm sâu trong một cái hẻm nhỏ, là kiểu nhà cấp bốn cũ nát. Xung quanh hàng xóm cũng không có gì khác biệt, gà vịt chạy loạn khắp nơi, người già thì ra sông giặt đồ, dẫn theo đám trẻ con thò lò mũi xanh âm ỉ chạy nhảy. Cậu ấm Triệu Vũ được nuông chiều từ bé, nhìn thấy cảnh này thì cứng họng cả nửa ngày không thốt lên nổi thành lời. Thế nhưng nhìn người bên cạnh rũ rạc, vẻ mặt âm thầm chịu đựng, liền nhanh ý nhận ra đối phương là đang xấu hổ, anh ta ngay lập tức khôi phục thái độ bàng quan tiến vào kêu “Lý An Sinh, tôi sắp chết khát rồi, cậu có gì uống không?”

“Nhỏ giọng một chút!” Lý An Sinh vội vã hô lên. Sau khi để Triệu Vũ ngồi xuống, cậu ta liền đi rửa cốc. Trong nhà cậu ta tổng cộng có hai ba cái cốc, Lý An Sinh chọn lấy một cái hoàn hảo nhất rồi tỉ mỉ rửa rảy.

Lúc này, một người phụ nữ mặt mũi u ám mặc áo ngủ từ buồng trong bước ra. Ngoại hình bà ta có phần sưng thũng, đứng ở nơi khuất bóng nhìn nhìn Triệu Vũ rồi cười lạnh. Triệu Vũ nghe tiếng cười thì sững sốt, ngẩng đầu lên. Từ đường nét của đối phương, anh ta có thể nhìn ra được dáng dấp của Lý An Sinh, chỉ là những thứ này đặt trên người phụ nữ kia thì lại càng trở nên diêm lệ, hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt vàng vọt hiện ra chút nào. Triệu Vũ đoán bà ta hẳn là mẹ đẻ của Lý An Sinh, ngại ngần mấp máy miệng chào hỏi “Dì ạ.”

Mẹ Lý không ừ cũng không hừ, xoay người về phòng đóng cửa cái rầm.

Anh Vũ đó giờ tiền hô hậu ủng, lần đầu đụng phải loại đối đãi này, thực sự là có phần ngán người, thậm chí còn chưa kịp cả tức giận, Lý An Sinh đã nhét một cốc nước ấm vào tay anh ta, lạnh mặt nói “Đừng để ý đến bà ấy.”

Triệu Vũ uống một hớp. Tuy bình thường, anh ta cũng có đoán già đoán non về hoàn cảnh của Lý An Sinh, thế nhưng tận mắt chứng kiến vẫn cứ là một chuyện khác. Kỳ thực, anh ta chẳng để tâm lắm, bạn anh ta có thể nghèo thật đấy, thế nhưng anh ta là người có tiền cơ mà! Anh ta tới tiếp tế không phải được rồi sao? Chỉ là nhìn bộ dáng của mẹ Lý, bà ấy hẳn là có bệnh trong người, bởi vì nhìn qua, bà ấy không khác gì một bà cô từng bị bệnh thận của Triệu Vũ. Dù thế, Triệu Vũ cũng không thể hỏi ra khỏi miệng. Anh ta chậm rãi nhìn quanh nhà Lý An Sinh, phát hiện trong nhà đến một vật dụng đàn ông cũng có, lòng dạ lại không khỏi suy đoán một phen.

Lý An Sinh nhìn ra được ánh mắt của Triệu Vũ, thế nhưng cậu ta vẫn mặt không đổi sắc, lôi vở bài tập ra đặt lên bàn ăn làm bài. Hai người cứ thế im lặng được chừng mười mấy phút, Lý An Sinh đột nhiên chậm rãi lên tiếng “Anh Vũ, sau này tôi sẽ không về cùng anh nữa đâu.”

“Hả?” Triệu Vũ lấy lại tinh thần, nhú nhú mày “Cậu có ý gì? Tại sao chứ?”

Lý An Sinh “Anh cũng đâu thiếu bạn đâu, cả đường đi, nhiều người chào hỏi anh như vậy, tôi cũng đâu nhất thiết phải đi cùng anh? Qua mấy tháng nữa là kì thi vào cấp ba rồi, tôi...”

“Hừ!” Triệu Vũ xen ngang “Cậu với người khác giống nhau sao? Mà cậu ấy, sao chẳng khác gì Tưởng Diêm Diêm thế hả? Suốt ngày nghĩ linh ta linh tinh!”

Nghe đến cái tên Tưởng Diêm Diêm, Lý An Sinh hơi mím môi, im lặng một lát liền cứng rắn nói “Chính là không về cùng nữa. Anh đi tìm người khác đi.”

Triệu Vũ từ nhỏ muốn gì được nấy, chưa từng bị người ta từ chối bao giờ, lúc này liền được được hai tiếng, đứng lên, nhìn quanh thấy không có thứ gì của mình liền hướng ra phía cửa bước đi. Nhưng lại thấy cứ đi như vậy thì thực mất mặt, anh ta liền quay lại xoa đầu Lý An Sinh, nhịn xuống kích động muốn tổng cho cậu ta một quyền, cả giận nói “Đồ ẻo lả, chiều hư cậu rồi!”. Từ sau kì nghỉ đông năm lớp chín, Triệu Vũ chưa từng gọi lại cái tên đồ ẻo lả, lần này thực sự là tức giận, cho nên mới cái gì cũng chẳng để tâm.

Lý An Sinh cứ thế, một đầu rối bù nghiêm mặt ngồi đó. Đầu ngón tay thon dài trắng bệch vịn vào vạt áo phong cũ mềm, lông mi rũ xuống che đi hết thấy tối tăm nơi con ngươi. Mẹ Lý lần thứ hai đẩy cửa bước ra, nhìn đến bộ dạng chật vật của con trai mình thì cười lạnh “Ranh con, đi nấu cơm.”

Lại nói, chuyện này sang ngày hôm sau liền nhanh chóng tiêu tan. Còn nhớ, hôm ấy, trường vừa tan học, anh Vũ đã dẫn theo một đám anh em Nhị Cầu Gà Mái đến cưỡng ép Lý An Sinh đi nhà mình chơi. Thế là, từ đó, Lý An Sinh liền không nhắc lại chuyện không về cùng Triệu Vũ nữa. Mà Triệu Vũ, cũng làm bộ như không hề nhớ gì về cơn giận của mình ngày hôm trước. Chỉ có mỗi mình Trần Nhị Cầu thông minh cơ trí là phát hiện ra, từ đó về sau, mỗi lần về nhà, anh Vũ nhà cậu ta đã không còn đi đường lớn nữa mà chuyển sang đi đường nhỏ!

Lý An Sinh trong trí nhớ đã khó hầu hạ, nói chỉ đến trong hiện tại?

Triệu Vũ rút kinh nghiệm, đặc biệt về nhà đổi một thân đồ mới xong mới đánh tiếng với ba mẹ, căn đúng chuẩn giờ ra ngoài. Nhà hàng Lý An Sinh hẹn anh ta là một nhà hàng thịt nướng kiểu Nhật, được đánh giá khá cao. Tuy rằng giá cả có chút mắc, thế nhưng Triệu Vũ cắn cắn răng, hẳn là vẫn cam được! Anh ta hạ quyết tâm, tối nay, mình nhất định phải mời khách, coi như trả lại cho cậu ta con tôm hùm hôm trước. Triệu Vũ tiến vào, sau khi báo số điện thoại của Lý An Sinh, nhân viên phục vụ liền dẫn anh ta đến trước một gian phòng, cẩn thận mở cửa thay anh.

Lý An Sinh quả nhiên đã đến từ sớm. Cậu ta vẫn giày Tây bít tất như cũ, lúc này đang ngồi trên chiếu tatami, mặt không đổi sắc nhìn Triệu Vũ. Triệu Vũ cởi giày, không được tự nhiên ngồi xuống rồi, cậu ta vẫn cứ tiếp tục nhìn chăm chăm anh, đến lông mi cũng không thèm động, chỉ hờ hững hỏi “Tuồng Điềm Điềm không rảnh sao?”

Trong lòng Triệu Vũ tràn đầy mong muốn dùng một trăm lẻ một các loại cách thức đem Trần Nhị Cầu đánh đến chết đi sống lại, hít một hơi thật sâu đáp “Không...”

Lý An Sinh mới nghe được một chữ đã ngẩng đầu nói với nhân viên “Mang thức ăn lên đi.” Dừng một chút “Bỏ phần của nữ với hoa quả luôn, cô ấy không tới.”

Ồ, ông đây cũng thích ăn mà!

Triệu Vũ trong lòng lưỡng lự, nghĩ thầm nói sớm nói muộn vẫn cứ là phải nói, chẳng thà thẳng thắn như một thẳng đàn ông, thế là nhỏ giọng thú nhận “Tôi không có bạn gái.”

Lý An Sinh đang vô thức lau bát đĩa trên bàn, nghe vậy thì ngừng tay ngẩng lên nhìn Triệu Vũ, lông mi run run.

Triệu Vũ “Tuồng Điềm Điềm cũng không phải bạn gái tôi, chuyện này... Ai, đều tại tên Nhị Cầu kia nói lung tung, cậu đừng tin... A...”

Triệu Vũ tròn mắt nhìn Lý An Sinh mỉm cười.

Oa, mỹ nhân vừa cười, gió xuân liền giống như thật sự nổi lên, khiến cho tình ý ngủ yên suốt sáu năm đều phải sôi trào!

Đáng tiếc nụ cười quá mức ngắn ngủi, xao động hây còn chưa kịp lên men, khóe môi kia đã vội vàng hạ xuống. Giám đốc Lý cúi đầu ho khan, khôi phục bộ dáng buồn vui không rõ, gọi nhân viên phục vụ nói “Cho thêm một phần bánh ngọt.”

Phục vụ ở nhà hàng đắt tiền quả nhiên là rất tốt, nhân viên không hề ngần ngại lần nữa đưa tới thực đơn.

“...” Triệu Vũ nhìn Lý An Sinh lật lật thực đơn, im lặng một lúc rất lâu mới lên tiếng “Vậy còn cậu thì sao? Nhiều năm như vậy, bạn gái.” Từ ngữ hỗn loạn “Hoặc là bạn trai.”

Lý An Sinh lại lật một tờ, cúi đầu nghiên cứu, không để tâm đáp “Không có.”

Lý An Sinh: Dẫn cả bạn gái theo nhé? [mỉm cười].

Triệu Vũ trợn tròn mắt.

Rõ ràng đã chia tay Lý An Sinh sáu năm, thế nhưng không hiểu sao anh ta vẫn có cảm giác giống như đang bị bắt gian, sau lưng nháy mắt thắm đẫm mồ hôi lạnh.

Một ngày nào đó, nhân loại rốt cuộc nhớ lại nỗi sợ do bình dấm chua người yêu cũ chi phối!

Người yêu cũ có biết cái biểu cảm mỉm cười này không thể dùng tùy tiện hay không?

Đánh chết Trần Nhị Cầu! Ông đây muốn làm người tiên phong! Ông đây muốn ăn lẩu chó! (*) [Người Trung Quốc không ăn thịt chó.]

Tuy rằng chó là bạn tốt của con người, thế nhưng Trần Nhị Cầu lại chẳng phải là chó!

...Ôi nghĩ linh tinh cái gì không biết! Triệu Vũ vò vò đầu, tự thấy bản thân càng ngày càng có xu hướng kì lạ. Anh ta do dự đánh chữ rồi xóa, xóa rồi mở nhãn dán lên tìm, nhưng lật hết hai trang vẫn không thấy có cái nào thích hợp, thế là lại quay lại chế độ bàn phím chờ ra. Lý An Sinh trước sau như một im lặng chờ đợi làm Triệu Vũ cuống quýt không ngừng. Cuối cùng, anh ta thoát ra ngoài tìm Tưởng Diễm Diễm, dùng ngữ khí dịu dàng nhất đời mình hỏi.

Triệu Vũ: Diễm Diễm, gần đây có bạn không? Anh mời em ăn cơm?

Quý cô Tưởng Diễm Diễm đã tăng ca năm ngày liên tiếp, lúc này gần như đứng bên bờ vực tan vỡ lễ phép nhún nhường.

Tưởng Diễm Diễm: Anh, em bận, cảm ơn.

Mẹ kiếp, thời điểm then chốt, đến một người dùng được cũng không có!

Triệu Vũ lần nữa quay lại cuộc trò chuyện với Lý An Sinh, hạ quyết tâm gõ chữ.

Triệu Vũ: Được, vậy thì chọn tối nay đi.

Lý An Sinh: 18:30, số XX đường Nhân Dân.

Lý An Sinh: Không gặp không về [mỉm cười].

Triệu Vũ nhìn cái mặt cười màu vàng óng trên màn hình, thấy thế nào cũng thực đáng sợ. Anh ta đơn giản tắt máy nhét vào túi áo, rồi nhắm mắt lắng nghe các vị lão nhân tán ngẫu.

Kỳ thực, Lý An Sinh ghen, không phải chuyện chỉ mới bắt đầu từ lúc hai người chính thức yêu đương hồi cấp ba. Mà muốn xét đến căn nguyên, chúng ta có lẽ phải ngược dòng thời gian về tới đầu những năm lớp chín, khi mà quan hệ của cả hai vừa mới tốt lên một chút.

Cấp hai Thập Tứ.

Bốn giờ bốn mươi lăm phút chiều, Lý An Sinh đeo cặp, ngoan ngoãn trình thẻ học sinh cho bảo vệ nhìn rồi ra khỏi cổng trường. Bạn học xung quanh cậu ta đều đi theo tốp năm tốp ba, ríu rít không ngừng, duy chỉ có mỗi mình Lý An Sinh là đơn thân độc chiếc. Đột nhiên có mấy tên đeo cặp quai chéo đi lướt qua, nhìn cậu ta, cười hô “Chị dâu!”

“Chào chị dâu!”

“Chào chị dâu ạ!” Mấy cô gái nắm tay đi qua thấy thế cũng quay đầu nhìn Lý An Sinh, không biết là ai lên tiếng, khiến cho các cô nàng hi hi ha ha bật cười.

Tiếng cười thiếu niên quả thực là thứ có thể khiến người ta vui vẻ. Con gái mười bốn mười lăm tuổi cười lên, thanh thủy tựa như giọt sương trên nụ hoa tươi mới, còn con trai cười lên, nếu như đã vỡ giọng thì có phần trầm thấp đặc khàn, chưa vỡ giọng thì sáng và vang chẳng khác nào con gái. Lý An Sinh biết bọn họ là không có ác ý. Cậu ta thậm chí còn chẳng quen gì đối phương. Cậu ta chẳng qua chỉ là một thú vui mà

những người kia bắt được giữa đồng sách vở nặng nề, cho nên mới nhanh chóng trở thành trò đùa cho toàn trường.

Lý An Sinh im hơi lặng tiếng ba năm, học kì cuối lại nổi tiếng khắp nơi, thật sự là bất ngờ!

Cậu ta bình tĩnh bước đi. Người khác gọi cậu ta, cậu ta không đáp, ác ý đùa cợt, cậu ta cũng chẳng giận. Cậu ta biết rõ tầm quan trọng của sự nhẫn nại. Phàm là người muốn phô bày bạo lực thì đều hy vọng bạo lực sẽ mang lại kết quả. Thế nhưng khi sự ác ý cùng không ác ý không nhận lại được hồi đáp, thì người ta tự nhiên sẽ sinh ra chán ghét, rồi cứ thế ghét đến chết, không còn lưu tâm. Bản thân cậu ta chỉ đơn giản là một cơn sóng nhỏ, sẽ rất nhanh bị người đời quên đi. Đây là lẽ thường, tựa như lúc đầu Triệu Vũ đối với cậu ta, chỉ là giữa đường lại bất ngờ xảy ra chút sai lầm...

“Lý An Sinh!” Âm thanh thiếu niên trong trẻo từ phía sau truyền đến “Mẹ nó! Đứng lại!”

Lý An Sinh vẫn đi thêm một đoạn mới dừng lại. Người thiếu niên vội vã chạy về phía cậu ta, mái tóc ngắn, đôi mắt đen nháy, nhìn qua liền biết không phải đối tượng thích học, vì đến cả cặp cũng không buồn mang. Triệu Vũ đến trước mặt Lý An Sinh, còn chưa kịp thở ra hơi đã chau mày nói “Mẹ nó, kêu cậu đứng lại, cậu không nghe thấy à? Hại tôi chạy lâu như vậy?”

Lý An Sinh mắt cũng không thèm chớp đáp “Không nghe thấy.”

Triệu Vũ “Theo ông đi về, giờ đã nghe thấy chưa?”

Lý An Sinh rũ mắt “Thấy rồi.”

Kỳ thực, cậu ta không muốn theo Triệu Vũ về một tí nào. Bởi vì từ đầu đến chân Triệu Vũ đều đi ngược lại so với những suy nghĩ, cảm quan của cậu ta rất nhiều. Cậu ta không thể nào hiểu nổi cái khát vọng phải làm “đại ca” của bạn bè đồng trang lứa, đối với việc Triệu Vũ học hành bê tha cực kì coi thường, cũng như không cách nào nhất trí với thái độ “mày chọc tao tao liền đánh mày” của Triệu Vũ. Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, bề ngoài Lý An Sinh vẫn không để lộ ra bất kì biểu hiện nào. Mà điều khiến cậu ta ghét nhất chính là, Triệu Vũ giống như không bao giờ thiếu bạn! Đi cùng Triệu Vũ, người trên đường hầu như ai cũng là người quen của anh ta, ai cũng có thể trò chuyện cùng anh ta mấy câu, còn Lý An Sinh cậu ta lại chẳng qua chỉ là một tên đàn em bé nhỏ đi theo sau phụ trợ đại ca! Lý An Sinh thích cái cảm giác an toàn của im hơi lặng tiếng, thế nhưng vào lúc này cậu ta lại vô duyên vô cớ căm ghét nó. Giống như... Cậu ta vĩnh viễn đều không đuổi kịp được bước chân của Triệu Vũ.

Đương nhiên, giờ cậu ta đã là chị dâu, độ tồn tại đã cao hơn một chút, thế nhưng, Lý An Sinh nghĩ thầm, ai thèm hiếm lạ chứ?

Triệu Vũ sóng vai đi cùng Lý An Sinh, bạn học tan trường nhìn thấy đều ha ha bật cười, hô to anh Vũ, chị Vũ. Triệu Vũ thoải mái đáp lại một tiếng, thế nhưng vừa nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nhò nhẩn của Lý An Sinh, trong lòng liền biết tên này lại đang âm thầm khó chịu. Lúc đi đến một lối rẽ nhỏ, Triệu Vũ giờ tay túm lấy quai cặp của Lý An Sinh kéo đi vào. Lý An Sinh lão đảo “Anh làm gì vậy?”

“Hôm nay đến nhà cậu chơi.” Triệu Vũ lên tiếng “Trước giờ còn chưa đến lần nào.”

Lý An Sinh nhất thời căng thẳng, miệng mở rồi lại khép, không biết từ chối thế nào cho phải “Tôi... Tôi còn phải làm bài tập.”

Triệu Vũ quặp lấy cần cổ trắng nõn của cậu ta, sáng khoái đáp “Tôi xem cậu làm.”

Lý An Sinh từ chối hết một đường, Triệu Vũ cũng phủ quyết hết một đường. Hai người kẻ vai sát cánh, xô xô đẩy đẩy, cuối cùng vẫn cứ là đến trước cổng nhà Lý An Sinh.

Nhà Lý An Sinh nằm sâu trong một cái hẻm nhỏ, là kiểu nhà cấp bốn cũ nát. Xung quanh hàng xóm cũng không có gì khác biệt, gà vịt chạy loạn khắp nơi, người già thì ra sông giặt đồ, dẫn theo đám trẻ con thò lò mũi xanh âm ỉ chạy nhảy. Cậu ấm Triệu Vũ được nuông chiều từ bé, nhìn thấy cảnh này thì cứng họng cả nửa ngày không thốt lên nổi thành lời. Thế nhưng nhìn người bên cạnh rũ mắt, vẻ mặt âm thầm chịu đựng, liền nhanh ý nhận ra đối phương là đang xấu hổ, anh ta ngay lập tức khôi phục thái độ bàng quan tiến vào kêu “Lý An Sinh, tôi sắp chết khát rồi, cậu có gì uống không?”

“Nhỏ giọng một chút!” Lý An Sinh vội vã hô lên. Sau khi để Triệu Vũ ngồi xuống, cậu ta liền đi rửa cốc. Trong nhà cậu ta tổng cộng có hai ba cái cốc, Lý An Sinh chọn lấy một cái hoàn hảo nhất rồi tỉ mỉ rửa sạch.

Lúc này, một người phụ nữ mặt mũi u ám mặc áo ngủ từ buồng trong bước ra. Ngoại hình bà ta có phần sưng thũng, đứng ở nơi khuất bóng nhìn nhìn Triệu Vũ rồi cười lạnh. Triệu Vũ nghe tiếng cười thì sững sốt, ngẩng đầu lên. Từ đường nét của đối phương, anh ta có thể nhìn ra được dằn dấp của Lý An Sinh, chỉ là những thứ này đặt trên người phụ nữ kia thì lại càng trở nên diêm lệ, hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt vàng vọt hiện ra chút nào. Triệu Vũ đoán bà ta hẳn là mẹ đẻ của Lý An Sinh, ngại ngần mấp máy miệng chào hỏi “Dì ạ.”

Mẹ Lý không ừ cũng không hừ, xoay người về phòng đóng cửa cái rầm.

Anh Vũ đó giờ tiền hô hậu ứng, lần đầu đụng phải loại đối đãi này, thực sự là có phần ngẩn người, thậm chí còn chưa kịp cả tức giận, Lý An Sinh đã nhét một cốc nước ấm vào tay anh ta, lạnh mặt nói “Đừng để ý đến bà ấy.”

Triệu Vũ uống một hớp. Tuy bình thường, anh ta cũng có đoán già đoán non về hoàn cảnh của Lý An Sinh, thế nhưng tận mắt chứng kiến vẫn cứ là một chuyện khác. Kỳ thực, anh ta chẳng để tâm lắm, bạn anh ta có thể nghèo thật đấy, thế nhưng anh ta là người có tiền cơ mà! Anh ta tới tiếp tế không phải được rồi sao? Chỉ là nhìn bộ dáng của mẹ Lý, bà ấy hẳn là có bệnh trong người, bởi vì nhìn qua, bà ấy không khác gì một bà cô từng bị bệnh thận của Triệu Vũ. Dù thế, Triệu Vũ cũng không thể hỏi ra khỏi miệng. Anh ta chậm rãi nhìn quanh nhà Lý An Sinh, phát hiện trong nhà đến một vật dụng đàn ông cũng có, lòng dạ lại không khỏi suy đoán một phen.

Lý An Sinh nhìn ra được ánh mắt của Triệu Vũ, thế nhưng cậu ta vẫn mặt không đổi sắc, lôi vở bài tập ra đặt lên bàn ăn làm bài. Hai người cứ thế im lặng được chừng mười mấy phút, Lý An Sinh đột nhiên chậm rãi lên tiếng “Anh Vũ, sau này tôi sẽ không về cùng anh nữa đâu.”

“Hả?” Triệu Vũ lấy lại tinh thần, nhú nhú mày “Cậu có ý gì? Tại sao chứ?”

Lý An Sinh “Anh cũng đâu thiếu bạn đâu, cả đường đi, nhiều người chào hỏi anh như vậy, tôi cũng đâu nhất thiết phải đi cùng anh? Qua mấy tháng nữa là kì thi vào cấp ba rồi, tôi...”

“Hừ!” Triệu Vũ xen ngang “Cậu với người khác giống nhau sao? Mà cậu ấy, sao chẳng khác gì Tưởng Diêm Diêm thế hả? Suốt ngày nghĩ linh ta linh tinh!”

Nghe đến cái tên Tưởng Diêm Diêm, Lý An Sinh hơi mím môi, im lặng một lát liền cứng rắn nói “Chính là không về cùng nữa. Anh đi tìm người khác đi.”

Triệu Vũ từ nhỏ muốn gì được nấy, chưa từng bị người ta từ chối bao giờ, lúc này liền được được hai tiếng, đứng lên, nhìn quanh thấy không có thứ gì của mình liền hướng ra phía cửa bước đi. Nhưng lại thấy cứ đi như vậy thì thực mất mặt, anh ta liền quay lại xoa đầu Lý An Sinh, nhịn xuống kích động muốn tổng cho cậu ta một quyền, cả giận nói “Đồ ẻo lả, chiều hư cậu rồi!”. Từ sau kì nghỉ đông năm lớp chín, Triệu Vũ chưa từng gọi lại cái tên đồ ẻo lả, lần này thực sự là tức giận, cho nên mới cái gì cũng chẳng để tâm.

Lý An Sinh cứ thế, một đầu rối bù nghiêm mặt ngồi đó. Đầu ngón tay thon dài trắng bệch vịn vào vạt áo phong cũ mềm, lông mi rũ xuống che đi hết thấy tối tăm nơi con người. Mẹ Lý lần thứ hai đẩy cửa bước ra, nhìn đến bộ dạng chật vật của con trai mình thì cười lạnh “Ranh con, đi nấu cơm.”

Lại nói, chuyện này sang ngày hôm sau liền nhanh chóng tiêu tan. Còn nhớ, hôm ấy, trường vừa tan học, anh Vũ đã dẫn theo một đám anh em Nhị Cầu Gà Mái đến cưỡng ép Lý An Sinh đi nhà mình chơi. Thế là, từ đó, Lý An Sinh liền không nhắc lại chuyện không về cùng Triệu Vũ nữa. Mà Triệu Vũ, cũng làm bộ như không hề nhớ gì về cơn giận của mình ngày hôm trước. Chỉ có mỗi mình Trần Nhị Cầu thông minh cơ trí là phát hiện ra, từ đó về sau, mỗi lần về nhà, anh Vũ nhà cậu ta đã không còn đi đường lớn nữa mà chuyển sang đi đường nhỏ!

Lý An Sinh trong trí nhớ đã khó hầu hạ, nói chi đến trong hiện tại?

Triệu Vũ rút kinh nghiệm, đặc biệt về nhà đối một thân đồ mới xong mới đánh tiếng với ba mẹ, căn đúng chuẩn giờ ra ngoài. Nhà hàng Lý An Sinh hẹn anh ta là một nhà hàng thịt nướng kiểu Nhật, được đánh giá khá cao. Tuy rằng giá cả có chút mắc, thế nhưng Triệu Vũ cần cần rằng, hẳn là vẫn cam được! Anh ta

hạ quyết tâm, tối nay, mình nhất định phải mời khách, coi như trả lại cho cậu ta con tôm hùm hôm trước. Triệu Vũ tiến vào, sau khi báo số điện thoại của Lý An Sinh, nhân viên phục vụ liền dẫn anh ta đến trước một gian phòng, cẩn thận mở cửa thay anh.

Lý An Sinh quả nhiên đã đến từ sớm. Cậu ta vẫn giày Tây bít tất như cũ, lúc này đang ngồi trên chiếu tatami, mặt không đổi sắc nhìn Triệu Vũ. Triệu Vũ cởi giày, không được tự nhiên ngồi xuống rồi, cậu ta vẫn cứ tiếp tục nhìn chăm chăm anh, đến lông mi cũng không thềm động, chỉ hờ hững hỏi “Tướng Điềm Điềm không rảnh sao?”

Trong lòng Triệu Vũ tràn đầy mong muốn dùng một trăm lẻ một các loại cách thức đem Trần Nhị Cầu đánh đến chết đi sống lại, hít một hơi thật sâu đáp “Không...”

Lý An Sinh mới nghe được một chữ đã ngắt đầu nói với nhân viên “Mang thức ăn lên đi.” Dừng một chút “Bỏ phần của nữ với hoa quả luôn, cô ấy không tới.”

Ồ, ông đây cũng thích ăn mà!

Triệu Vũ trong lòng lưỡng lự, nghĩ thầm nói sớm nói muộn vẫn cứ là phải nói, chẳng thà thẳng thắn như một thằng đàn ông, thế là nhỏ giọng thú nhận “Tôi không có bạn gái.”

Lý An Sinh đang vô thức lau bát đĩa trên bàn, nghe vậy thì ngừng tay ngắt lên nhìn Triệu Vũ, lông mi run run.

Triệu Vũ “Tướng Điềm Điềm cũng không phải bạn gái tôi, chuyện này... Ai, đều tại tên Nhị Cầu kia nói lung tung, cậu đừng tin... A...”

Triệu Vũ trợn mắt nhìn Lý An Sinh mỉm cười.

Oa, mỹ nhân vừa cười, gió xuân liền giống như thật sự nổi lên, khiến cho tình ý ngủ yên suốt sáu năm đều phải sôi trào!

Đáng tiếc nụ cười quá mức ngắn ngủi, xao động hầy còn chưa kịp lên men, khóe môi kia đã vội vàng hạ xuống. Giám đốc Lý cúi đầu ho khan, khôi phục bộ dáng buồn vui không rõ, gọi nhân viên phục vụ nói “Cho thêm một phần bánh ngọt.”

Phục vụ ở nhà hàng đắt tiền quả nhiên là rất tốt, nhân viên không hề ngần ngại lần nữa đưa tới thực đơn.

“...” Triệu Vũ nhìn Lý An Sinh lật lật thực đơn, im lặng một lúc rất lâu mới lên tiếng “Vậy còn cậu thì sao? Nhiều năm như vậy, bạn gái.” Từ ngữ hỗn loạn “Hoặc là bạn trai.”

Lý An Sinh lại lật một tờ, cúi đầu nghiên cứu, không để tâm đáp “Không có.”

“Vẫn luôn không có.”

12. Chương 12

Triệu Vũ cảm thấy bản thân thực sự là có bệnh.

Vì nếu như không phải có bệnh, anh ta tại sao luôn thấy Lý An Sinh rất quyến rũ? Sáu năm trước là thế, sáu năm sau cũng vẫn là thế! Lại nói, Lý An Sinh này đúng là có chút kĩ năng đặc biệt, từ mái tóc cho đến khóe miệng cong cong, cái nào cũng thực vừa ý Triệu Vũ. Tục ngữ vẫn thường nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ngày còn trẻ, anh ta chính là bị cái bộ dạng này của đối phương làm cho điên đảo chứng sinh, chẳng ngờ, đến bây giờ, anh ta vẫn là như thế, vẫn bị Lý An Sinh trưởng thành mê đến choáng váng đầu óc!

Trong mắt anh ta, Lý An Sinh chỉ gặp thật thôi cũng thấy sao mà ưu nhã cao quý!

Triệu Vũ thầm nghĩ, mới gặp lại nhau có ba lần, bản thân đã sắp chống cự không nổi, cốt khí của anh ta rốt cuộc đi đâu hết rồi?

Lý An Sinh thản nhiên gấp thịt lên thả vào bát Triệu Vũ, nói “Ném thử đi.”

Triệu Vũ vẫn đang loay hoay đi tìm cốt khí của bản thân, thấy thế thì theo bản năng vô thức gấp lên bỏ vào mồm “...Phù!!!”

Bàn tay lật thịt của Lý An Sinh ngừng lại, hỏi “Sao thế?”

“...Không có gì.” Triệu Vũ nhả mẩu thịt xuống. Không thể không nói, thịt của nhà hàng này rất khá, nước ướp đậm đà, chất thịt tươi ngon, chỉ tiếc là... Triệu Vũ cảm nhận cảm giác nóng rát nơi đầu lưỡi, thậm chí ngứa ngáy. Thế nhưng, anh ta từ nhỏ đến lớn đánh nhau gây lộn, xước tay gãy chân còn chưa ngại đau, chẳng lẽ giờ lại đi xuyết xoa một cái vết bỏng bé?

Lý An Sinh đặt kẹp nướng thịt xuống “Bỏng rồi đúng không?”

Triệu Vũ “Không, không sao. Cậu nướng tiếp đi, cháy hết rồi kìa.”

Lý An Sinh ngược lại rất để ý “Há miệng tôi xem.”

“Thật sự không sao mà.” Triệu Vũ cầm cái kẹp nướng Lý An Sinh vừa thả xuống lên bắt đầu tự mình lật thịt. Vốn dĩ, nhà hàng này có cung cấp cả dịch vụ nướng đồ cho khách, thế nhưng Lý An Sinh lại một mực muốn tự nướng, cho nên mới biến thành cái cảnh tượng cậu mà không nướng thì tôi phải đến nướng. Nói ra, trong lòng Triệu Vũ không khỏi cảm thán, có phải tên kia nhiều tiền đến hồ đồ luôn rồi hay không? “Đừng lo lắng quá.”

Lý An Sinh chỉ nhẹ giọng nhắc lại “Há miệng tôi xem, chỉ xem qua một chút mà thôi.”

Lý An Sinh dịu dàng, chính là tử huyệt của Triệu Vũ.

Triệu Vũ không kiềm được “A” một tiếng. Lý An Sinh một tay đỡ sau gáy Triệu Vũ, nghiêng người về phía trước, giống như nghiên cứu mà nhìn chăm chăm miệng đối phương. Hô hấp hai người quyện vào nhau. Triệu Vũ nhìn bờ mi rũ xuống của Lý An Sinh, không dám thở cũng không dám ngậm miệng lại. Rõ ràng bao hẵn một phòng riêng, nhưng anh ta lại đột nhiên cảm thấy thực bí bách, bởi vì khắp phế quản của anh ta đều tràn đầy mùi vị của Lý An Sinh!

Cự ly quá gần!

Gần đến mức khiến anh ta nhớ tới vô số lần hai người từng vành tai tóc mai chạm nhau! Dưới ánh đèn đường, bọn họ hôn nhau. Trong nhà Triệu Vũ, bọn họ triền miên giúp nhau xoa nắn, mặc kệ cách vách chính là cha Triệu và mẹ Triệu. Còn có, giữa căn nhà mù tối của Lý An Sinh, bọn họ dè dặt thân thiết, miễn cho đánh thức tới người mẹ đang ngủ của cậu ta. Bọn họ còn ngồi kề vai sát cánh ngồi bên nhau ở hàng cuối cùng trong rạp chiếu phim, nhìn thì như hai người bạn thân bình thường, thế nhưng bàn tay lại đã sớm mò vào vạt áo đối phương. Hai tên nhóc con vừa dính lấy nhau, chính là không khác gì hai con dã thú, điên cuồng hôn môi, hôn tai, hôn lông mi, hôn chóp mũi, hôn người, hôn ngón tay, hôn...

“Keng.”

Kẹp nướng thịt trong tay Triệu Vũ rơi xuống.

Mặc dù trong đầu chạy qua vô số hình ảnh, thế nhưng trên thực tế mới chỉ chưa đầy mấy giây.

Lý An Sinh đứng bật dậy, nói “Tôi đi lấy cốc nước đá.” xong liền vội vã ra ngoài, thậm chí cánh cửa kéo kiểu Nhật còn bị cậu ta đánh kêu cái cạch.

Triệu Vũ xoa xoa má, tự chửi bản thân tâm thần.

Lý An Sinh đi lấy nước mãi không thấy về, Triệu Vũ ngồi một mình buồn chán, liền nướng xong hết thịt bỏ vào bát cậu ta, rồi ấn chuông gọi phục vụ “Cho tôi xin cái hóa đơn.”

Cô nàng phục vụ hôm nay phải dạo qua đảo lại phòng này không biết bao nhiêu lần, thế nhưng vẫn không hề tỏ ra buồn bực mà mỉm cười đáp “Chào anh, hóa đơn của phòng này đã được thanh toán rồi ạ.”

Triệu Vũ “À... Vậy làm phiền cô rồi.”

“Biết ngay là anh định giành trả tiền mà.” Lý An Sinh sắc mặt như thường, cầm cốc nước đá đứng ngoài cửa kéo “Cho anh này.”

Người phục vụ vốn đang định rời đi, thấy thế thì a lên một tiếng “Quý khách, anh tự mình đi lấy nước sao? Anh chỉ cần ấn chuông là chúng tôi sẽ đem tới cho anh ngay mà.”

Nói rồi nở nụ cười ngọt ngào.

Lý An Sinh “...”

Cậu ta có chút mất tự nhiên đáp “Tôi tiện ra ngoài.”

“Được rồi.” Triệu Vũ cắt ngang “Mau đưa tôi.”

Lý An Sinh rót cuộc bình tĩnh lại, chuyển cốc nước đá cho Triệu Vũ. Lại nói, nước đá lạnh lạnh chảy qua đầu lưỡi, quả thực khiến cơn rất kia dịu đi rất nhiều. Các loại thịt khác nhau lần lượt được bưng lên, hai người một tên ngồi nướng một tên ngồi ăn, ăn đến Triệu Vũ có chút ăn không nổi nữa mới thôi. Trong suốt bữa ăn, cũng không ai chủ động nhắc tới mấy vấn đề nhạy cảm mà chỉ đơn thuần thảo luận xem thời tiết Ngô Thành dạo này thế nào, rồi thì công viên vừa mới xây xong, những rắc rối trong công việc này kia, khiến Triệu Vũ cảm thấy hết sức thoải mái. Nhất là khi Lý An Sinh nói đến mấy chuyện vụn vặt mà Triệu Vũ đã từng xem qua trên wechat của cậu ta như mèo con dưới lầu công ty, chậu cây cảnh nhỏ trên bàn làm việc nở hoa, Triệu Vũ lại càng có cảm giác như kiểu hai người bọn họ đó giờ chưa từng tách ra, vẫn luôn thân thiết như vậy, đối với sinh hoạt của đối phương không một chút nào xa lạ, ngay cả thời gian sáu năm cũng có thể bỏ qua.

Ăn uống no đủ, Lý An Sinh lên tiếng đề nghị “Tôi tiễn anh.”

Triệu Vũ do dự giây lát liền đồng ý.

Ngô Thành về đêm đèn đuốc sáng trưng, nhà lầu san sát, hoàn toàn không tìm thấy nửa cái bóng nghèo nàn khi xưa. Xe của Lý An Sinh mặc dù không phải nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng giá vẫn không hề rẻ. Triệu Vũ ngồi bên ghế phụ. Đệm ghế mềm mại cùng gió điều hòa nhẹ nhàng thổi qua người anh ta. Giao thông có chút tắc nghẽn, xe cứ đi rồi lại ngừng, Lý An Sinh không nói lời nào, Triệu Vũ cũng không tiện lên tiếng. Không khí an tĩnh ấm áp nhanh chóng ru người vào giấc ngủ. Triệu Vũ đành phải mở trừng trừng hai mắt hòng lên tinh thần cho bản thân, hỏi Lý An Sinh “Cậu tính ở Ngô Thành bao lâu?”

Xe phía trước lại lần nữa ngừng lại. Lý An Sinh tay vịn vô lăng, mắt nhìn thẳng “Có lẽ là một năm, cũng có lẽ là ba năm... Tôi vẫn chưa quyết định.”

Triệu Vũ mấp máy miệng, cuối cùng vẫn là không biết nên nói gì. Anh ta cảm giác được, trong mình đang dấy lên một nỗi thất vọng, không thể không giả bộ che đi “Lại quay về Đê Đô sao? Thật tốt, chỗ đó rất hợp với nhân tài như cậu.”

“Còn anh thì sao, anh định ở đây bao lâu?”

Triệu Vũ “Đây chính là nhà tôi, tôi còn có thể đi đâu.”

Lý An Sinh ừm một tiếng.

Bầu không khí lúc ăn tối giống như đột nhiên bị đánh vỡ. Rõ ràng trong xe rất ấm áp, thế nhưng Triệu Vũ lại thấy đầu ngón tay mình buốt lạnh.

Lý An Sinh nhấc chân ga, chưa đi được bao xa đã lại ngừng lại. Cậu ta nghiêng đầu nhìn Triệu Vũ “Năm đó, anh thật sự không học đại học sao?”

Triệu Vũ buồn chán nghịch nghịch cúc áo “Tôi không phải loại người thích hợp với việc học hành.”

Lý An Sinh nặng nề nhìn Triệu Vũ một cái rồi quay đầu đi ngay, cả hai khôi phục im lặng. Chỉ là sự im lặng của lúc trước là sự im lặng ăn ý, còn sự im lặng của hiện tại lại khiến người ta ngượng ngùng không thôi.

Thực ra cũng không phải tại Triệu Vũ không thích hợp học hành. Thời cấp ba, Lý An Sinh từng vì mong muốn có thể thi vào đại học N ở Đê Đô mà điên cuồng ra sức học tập, đồng thời điên cuồng bổ túc cho

Triệu Vũ, cứng rắn đưa kết quả thi của Triệu Vũ từ 50 điểm lên đến tận 120 điểm, khiến cho đến cả giáo viên chủ nhiệm của Triệu Vũ cũng phải kinh ngạc thốt lên kì tích, thì nói anh ta không thích hợp học hành có phần nực cười. Cứ thế, thành tích của Triệu Vũ ngày một ổn định, anh ta rốt cuộc cũng có thể căn rặng hoàn thành cấp độ cơ bản, chuyển sang cấp độ trung bình. Tuy không thể so với Lý An Sinh từ nhỏ đã là học sinh giỏi, thế nhưng so với kết quả học tập mười mấy năm qua của anh ta mà nói, đã đủ xưng một tiếng “cá chép hóa rồng”. Trên thực tế, Triệu Vũ cũng không mơ mộng quá nhiều, chỉ mong bản thân có thể học đại học ở cùng một nơi với Lý An Sinh, mặc kệ cả hai có cùng trường hay là không. Nếu như cha anh ta không xảy ra chuyện, nếu như anh ta không máu nóng bốc lên hành động theo cảm tính, nếu như...

Bát nước hắt đi không thể hốt lại, trên đời không có nhiều nếu như như vậy...

Triệu Vũ ghét việc bản thân mình cứ mãi luẩn quẩn như một oán phụ, vì thế, thẳng thắn quay đầu ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn dòng xe như nước.

Kì thi cấp ba kết thúc.

Lý An Sinh không ngoài dự liệu, thi đỗ vào Nhất Trung – một trường cấp ba đứng đầu Ngô Thành. Bình thường mà trong nhà có con thi đỗ như vậy, phụ huynh nhất định sẽ làm dăm mâm mời khách. Cổ tình, Lý An Sinh lại cứ làm như chuyện đó chẳng có gì là to tát, khiến cho một đám nhìn mà giận ngứa cả răng!

Lại nói, đám bạn của Triệu Vũ hầu như tên nào cũng có kết cục tương đối bi thảm. Nhị Cầu cùng Tưởng Diêm Diêm điên cuồng học thêm nửa năm, cuối cùng vẫn là theo bước anh Vũ, nộp giấy xin vào cấp ba tư thực Quang Minh. Gà Mái thì đáng thương hơn, dựa vào đầu óc của cậu ta thì cho dù có nhồi thế chứ nhồi nữa cũng vô dụng, cuối cùng chỉ đành nước mắt ngắn nước mắt dài ôm bọc tiến vào trường nghề. Theo như mẹ cậu ta nói thì là “Tương lai về kế thừa cái cửa hàng đồ ăn của gia đình là được!”

Một cuộc thi đi qua, người vui kẻ buồn, chỉ mình Triệu Vũ là hưng phấn bừng bừng, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc mình cũng có thể thoát khỏi cái trường cấp hai tồi tàn này, chính thức trở thành một anh Vũ đầu đội trời chân đạp đất!

Kì nghỉ hè dài đằng dặc sau kì thi, Triệu Vũ hầu như ở cùng Lý An Sinh. Sở dĩ nói hầu như, là bởi vì lúc vừa mới thi xong, mẹ Triệu Vũ để thưởng cho sự “học hành vất vả” của con trai mà dứt khoát bỏ lại cha Triệu cực khổ làm việc, dẫn theo anh ta ra nước ngoài chơi một chuyến! Mặc dù Triệu Vũ tự nhủ mẹ à, con trai mẹ học hành không hề vất vả tạo nào, thì ngoài mặt vẫn là vui vẻ tiếp thu. Hai mẹ con đi chơi một chuyến, mẹ Triệu đương nhiên điên cuồng mua sắm một đống quần áo giày dép không nói, Triệu Vũ cũng là mang về không ít đồ lưu niệm, bạn thân anh chị em không ai là không có phần.

Tuy thế, quà của Lý An Sinh lại rất khác. Triệu Vũ biết Lý An Sinh đặc biệt thích đọc sách, tiếng Anh giỏi không để đâu cho hết, liền đặc biệt mang về một quyển bản gốc! Mặc dù bản thân Triệu Vũ cảm thấy mấy tên một sách rất ngốc, thế nhưng Lý An Sinh lại ngoại lệ không giống. Tên nhóc này rất tốt, mà tốt chỗ nào, anh ta cũng không nói rõ được. Chỉ biết là Lý An Sinh không giống như bất kì người anh em huynh đệ nào của anh ta. Cái đám kia, bao gồm cả Nhị Cầu và Gà Mái, xếp chung một chỗ chỉ khiến người ta nghĩ ngay đến mấy chữ cà lơ phất phơ (đương nhiên anh ta không tính). Duy chỉ có mình Lý An Sinh, sống lưng vẫn luôn đứng thẳng, cổ dài vai phẳng, trắng trẻo xinh đẹp. Đã thế, Lý An Sinh lại còn đặc biệt hiểu chuyện, lúc nghe anh ta nói, nửa câu cũng không cắt ngang, đợi đến phiên mình thì từ tốn chậm rãi giảng giải. Quá khứ, Triệu Vũ từng rất ghét loại con trai ẻo lả này, thế nhưng, không biết tại sao, anh ta cứ nhìn đến Lý An Sinh là lại thấy thực thích.

Ngoại trừ một việc, chính là Lý An Sinh trời sinh tính tình khó đoán! Có đôi khi cậu ta âm ỉ cãi cọ, cậu ta lại thực chất không hề giận hờn. Thế nhưng có đôi khi cậu ta im lặng không nói, cái mặt lại trắng đến phát sầu.

Giống như hiện tại, Triệu Vũ đang ngồi trên nền nhà, liên thanh kể cho Lý An Sinh nghe lúc ở nước ngoài, mình làm sao dùng “thank you” cùng “sorry” giao tiếp với người khác, rồi lại như hiến vật quý mà đưa quà cho Lý An Sinh. Ấy vậy mà, Lý An Sinh lại chỉ rừ mắt không nói lời nào. Người ngoài nhìn khẳng định đoán không ra, nhưng Triệu Vũ chỉ cần liếc mắt liền biết Lý An Sinh đây là đang rầu rĩ không vui.

Triệu Vũ cũng là sầu, hỏi “Cậu lại giả bệnh gì nữa thế? Đều là đàn ông, có gì thì nói thẳng đi.”

Lý An Sinh “... Không có gì.”

Kỳ thực, lúc này, bạn nhỏ Lý An Sinh đang cân nhắc rất nhiều thứ. Cậu ta thầm nghĩ, thứ nhất, cậu ta hiện đã thi đỗ Nhất Trung, Triệu Vũ lại học ở Quang Minh, đôi bên cách nhau tận mười mấy phút đồng hồ, lấy cuộc sống tiền hô hậu ủng của Triệu Vũ thời cấp hai ra xem xét, e là sau này cả hai sẽ không thể có cơ hội ngồi cùng nhau như thế này. Thứ hai, cậu ta biết nhà Triệu Vũ giàu, thế nhưng, những thứ mà Triệu Vũ trải qua còn vượt xa điều mà cậu ta có thể tưởng tượng tới, tâm tư liền vì thế mà càng trở nên tuột dốc không phanh. Những suy nghĩ gần như tâm lý bệnh hoạn này, Lý An Sinh đương nhiên không thể nói ra, chỉ đành chậm rãi điều chỉnh trạng thái, cúi đầu mở ra sách mà Triệu Vũ tặng, lật xem mấy tờ rồi bật cười “Anh, anh có biết anh mua sách gì không?”

Triệu Vũ thấy Lý An Sinh nở nụ cười, sần muộn nháy mắt tiêu tan. Anh ta cũng ghé đến gần nhìn xem, thế nhưng chữ cái quanh co uốn lượn thực không nhìn ra là đang viết cái gì “Sách gì?”

Lý An Sinh cười đến hai mắt cong cong “Thực đơn.”

Triệu Vũ “... Hả?!”

Anh ta vội vàng giật lấy lật nửa ngày, cuối cùng thẹn quá hóa giận nói “Sao lại không chèn thêm cái ảnh vào chứ! Làm người ta biết thế quái nào được là thực đơn!”

Lý An Sinh mỉm cười nhìn Triệu Vũ, thấy đối phương giận đến vành tai đều đỏ, trái tim lạnh lẽo như tan chảy, thậm chí còn không ý thức được giọng mình có cỡ nào mềm mại “Em thích lắm. Thôi, để em chơi game với anh.”

Những ngày hè tháng bảy, gió từ điều hòa vù vù thổi tới, có hai tên trai trẻ làm ổ trên sofa chơi game.

Kỳ thực, Lý An Sinh không quá thích chơi game, thế nhưng cậu ta lại rất thích nhìn người bên cạnh vừa hưng trí bừng bừng chơi game, vừa giương nanh múa vuốt kêu la. Kỳ thực, bài tập về nhà của Nhất Trung rất nhiều, thế nhưng Lý An Sinh thà thức đêm làm bài cũng không muốn bỏ lỡ bất kì một buổi chiều vô nghĩa nào ở nhà Triệu Vũ. Kỳ thực Triệu Vũ cảm thấy chơi game với người không đáng để coi là đối thủ rất nhàm chán, thế nhưng anh ta vẫn tình nguyện cầm tay hướng dẫn đối phương cách chơi. Kỳ thực, trình độ của Triệu Vũ hoàn toàn có thể xưng bá trong đám anh em, thế nhưng thi thoảng anh ta vẫn cố tình để thua một vài ván. Kỳ thực,... Có rất nhiều kỳ thực, đều là do con người cam tâm tình nguyện đánh đổi để thành toàn. Cuộc đời, may mắn rất là có hai chữ “kỳ thực”, mà không may mắn nhất chính là không có hai chữ “giá mà”.

Triệu Vũ thầm nghĩ, con người thật kì quái, lúc được người ôm ấp thì không màng để tâm, mất đi rồi lại tìm mọi cách hồi tưởng. Một từ thôi, tiện (ti tiện)!

13. Chương 13

Chiếc xe có rèm che màu đen chạy qua cầu vượt đông đúc, lại chạy qua đường lớn lấp lánh ánh đèn, qua khu chợ bán đồ ăn vặt, rồi chen vào một khu dân cư chật hẹp đến nỗi chỉ chứa vừa một chiếc xe, cuối cùng thì dừng lại trước một tòa chung cư già nua cũ kĩ. Xung quanh xếp đầy những chiếc xe máy xe đạp, khiến ô tô tiến cũng không được mà lùi cũng không xong. Mặc dù cửa xe đóng chặt, thế nhưng người bên trong vẫn có thể nghe rõ tiếng nhạc khiêu vũ của đám cô dì chú bác, tiếng loa kèn không ngừng nhắc đi nhắc lại tiêu chí bán hàng chỉ mười lăm đồng một cái, không mua sẽ hối hận cả đời của sạp hàng đêm. Thậm chí, lúc này, một người đàn ông trung niên ngồi trên một chiếc xe đạp điện võ đèn còn đang không ngừng vừa bóp còi inh ỏi vừa len lách đi lên từ khoảng không chật chội. Lúc len qua, ông ta hãy còn khinh bỉ mắng một tiếng.

Lý An Sinh đặt tay trên vô lăng, một mực nhìn thẳng, giống như không thèm đếm xỉa.

Triệu Vũ thì lại giống như người đột nhiên tỉnh mộng, ngồi thẳng dậy hỏi “Tối rồi sao?”

Lý An Sinh cúi đầu lướt điện thoại “Tối rồi. Tôi đi theo chỉ đường, không sai chứ?”

Triệu Vũ ồm một tiếng, đang định mở cửa xe, thì nghe Lý An Sinh lên tiếng “Lần này anh nghỉ mấy ngày?”

Câu hỏi chỉ trong phạm vi bạn bè. Triệu Vũ do dự một chút liền đáp “Chắc một hai ngày gì đó. Vừa rồi tôi mới chạy thông một tháng...” Anh ta đột ngột im bặt, nghĩ nghĩ rồi mới lại nói tiếp “Không mời cậu lên nhà nữa. Cảm ơn đã đưa tôi về, tôi đi trước đây.” Nói xong, đưa tay lên vặn mở cửa xe, thế nhưng cánh cửa lại tuyệt nhiên không động đậy.

Lý An Sinh không nói, cũng không mở chốt khóa. Cậu ta im lặng chừng hai giây rồi lên tiếng “Triệu Vũ, nhà anh gặp chuyện khi nào?”

Triệu Vũ sắc mặt như thường, giả bộ đáp “Chắc tầm mấy năm trước? Mà thôi, cậu cứ đào lại vết thương của người ta làm gì? Có còn là bạn bè nữa hay là không?”

Không khí trong xe dần dần đông đặc.

Triệu Vũ lần nữa kéo cửa xe, thế nhưng vẫn là kéo không ra. Anh ta có chút buồn bực. May mà tôi luyện nhiều năm đã khiến sự nhẫn nại của anh ta tăng cao, lúc này không có bùng nổ ra ngoài. Triệu Vũ mềm giọng “Cứ vậy đi, lần sau rảnh lại gặp.”

Lý An Sinh nghiêng người qua, ghé vào bên tai Triệu Vũ hỏi “Anh, là cấp ba năm đó sao?”

Triệu Vũ sững sốt.

Lý An Sinh nhìn chằm chằm Triệu Vũ. Nhưng rồi cậu ta lại phát hiện ra, bản thân mình hận nhất chính là nhìn thấy bộ dáng chật vật của đối phương. Cậu ta dùng hết sức lực ấn mở chốt khóa. Triệu Vũ nhanh chóng ném lại một câu tạm biệt, liền chui ra sập cửa xe lại. Cánh cửa vang lên một tiếng “bịch” nặng nề. Trong xe khôi phục im ắng tựa như chưa từng xảy ra bất kì chuyện gì.

Chiếc xe có rèm đen lần thứ hai lùi ra khỏi khu dân cư chật hẹp đến nỗi chỉ chứa vừa một chiếc xe, vòng qua khu chợ bán đồ ăn bẩn thỉu, qua đường lớn lấp lánh ánh đèn, cầu vượt đông đúc, rồi dừng lại trong ga ra một tòa chung cư cao cấp. Bầu không khí trong khu chung cư quanh năm như một, ấm áp chẳng khác nào ngày xuân. Lý An Sinh bước vào thang máy. Thang máy chậm chạp đi lên. Ngoại trừ tiếng động cơ khe khẽ, xung quanh cậu ta gần như là yên tĩnh. Thang máy dừng lại. Cánh cửa từ từ mở ra. Huyền quan được chiếu rọi bởi ánh đèn vàng ngay lập tức đập vào mắt Lý An Sinh. Lần đầu tiên, cậu ta lung tung cởi giày, rồi bước vào căn nhà to lớn mà trống trải của bản thân, ngẩng nhìn bên kia bức tường kính, những ngọn đèn của hàng ngàn ngôi nhà đang thấp sáng.

Lý An Sinh chán ghét nhìn thấy điểm yếu của Triệu Vũ.

Triệu Vũ theo lí phải là một cậu ấm sinh ra đã ngậm thìa vàng, anh ta không nên thiếu tình thân, thiếu bạn bè, thiếu người ủng hộ, thiếu người thương, càng không nên thiếu tiền tài và địa vị. Anh ta sinh ra tự do và đầy kiêu ngạo. Anh ta ở thời niên thiếu đáng quý nhất thích làm gì thì làm. Anh ta gần như không biết sợ hãi, bất kể là khó khăn gì, trong mắt anh ta đều chỉ là chuyện nhỏ. Anh ta cũng cực kì ấm áp. Bởi vì anh ta đã quen nhận được yêu thương, cho nên lúc cho đi yêu thương, anh ta không hề keo kiệt...

Anh ta... Từ đầu tới cuối, đáng ra đều phải là một người cao quý tiền hô hậu ủng. Anh ta làm sao có thể bị vui hãm trong bùn lầy? Làm sao có thể?

Thế nhưng, Lý An Sinh càng chán ghét sự bất lực của mình hơn.

Cậu ta chỉ là một tên nhóc nghèo nàn từ khi sinh ra đã không biết mặt cha mình. Cậu ta có một người mẹ thân mang trọng bệnh hỉ nộ vô thường, cùng một ông bố mỗi tháng chỉ biết đúng hạn đưa tiền bố thí. Cậu ta quanh năm đơn độc, không bạn không bè, tính tình thì cổ quái âm u. Cậu ta có tài đức gì, ba kiếp tu hạnh mới có được một phần tình yêu, vậy mà lại bị chính mình cầu thả đánh rơi.

Sáu năm quá dài. Trong sáu năm này, Lý An Sinh không biết bất kì điều gì về Triệu Vũ. Năm ấy, cậu ta giận dỗi bỏ đi, đến bằng tốt nghiệp cũng là mãi về sau nhận được qua đường bưu điện. Cậu ta nán lại ở Đê Đô xa xôi một năm rồi mới một mình sang Canada sinh sống. Cậu ta đã cho là, sự xa lạ khi tha hương, sự cô đơn khi mất người yêu cùng cuộc sống nghiêm khắc gần như trong quân đội sẽ sớm ngày mài mòn đi đoạn yêu đương non nớt kia. Có một khoảng thời gian, khi mà bản thân cực độ không chịu nổi nữa, cậu ta

cũng từng về nước, chậm rãi đi từ Nhất Trung đến Thập Tứ. Cậu ta chụp lại cái cây ở Thập Tứ, giống như muốn đem hết thủy ký ức giấu sâu xuống đáy lòng, không nghĩ đến nữa.

Mà trong lúc cậu ta tùy tiện quyết định “không nghĩ đến nữa”, người mà cậu ta trân quý nhất lại đang ở trong một căn nhà chật chội, nằm sâu nơi xóm nhỏ cũ nát bên thủy, ngày đêm bôn ba trên đường cao tốc, nhận nhin những thống khổ mà cậu ta chẳng bao giờ cảm nhận được.

Cậu ta bắt lực, chính vì cậu ta thậm chí không thể ở bên người kia...

Chuông điện thoại bất ngờ gọi tỉnh Lý An Sinh.

Cậu ta trượt mở màn hình, một giọng đàn ông trung tuổi mang theo chút men say ở đầu kia vang lên, hỏi “An Sinh, cuộc sống ở Ngô Thành thế nào rồi?”

“Cũng được.” Lý An Sinh mặt vô biểu tình, trước sau tuân tự báo cáo “Hiệu quả làm việc cũng như lợi nhuận thu được của công ty con không tệ, thế nhưng về vấn đề quản lý thì lại có chút không ổn...”

Người đàn ông trung tuổi cắt lời cậu ta “Thôi được rồi, được rồi, cha chỉ hỏi con thế nào thôi.”

Lý An Sinh “Rất tốt.”

Hai người xấu hổ im lặng một lúc, rồi người đầu dây bên kia mới như có chút giận nói “Sao, giờ đến một tiếng cha con cũng không muốn gọi à?”

Lý An Sinh rất kiên nhẫn thuận theo “Cha, con rất tốt. Công ty con cũng rất tốt. Chúc cha sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý.”

Lại là một khoảng không xấu hổ. Trong ống nghe mơ hồ đến tiếng phụ nữ bật cười. Người đàn ông liền nổi nóng “Con! Học nhiều đến phát ngốc rồi sao! Thôi, cứ vậy đi. Tháng sau về nhà một chuyến.”

“Khoan đã.” Lý An Sinh gọi “Cha, con muốn ở lại Ngô Thành.”

Người đàn ông rất không kiên nhẫn “Không phải con nói là được!”

Điện thoại bị ngắt. Lý An Sinh ném máy lên giường, châm một điếu thuốc.

Làn khói màu xám tro chậm rãi bay lượn, phụ họa thêm cho khung cửa lấp lánh ánh đèn.

14. Chương 14

Cấp ba Quang Minh.

“Anh, ôi chào, anh, dậy đi!”

Triệu Vũ đang nằm sấp trên bàn ngủ, nghe vậy thì buồn bực hươ hươ tay.

Thế nhưng cái âm thanh lí nhí như muỗi kêu kia vẫn vô cùng kiên nhẫn “Anh, anh à, anh Vũ à...”

Âm thanh ngừng bật. Bởi vì, Triệu Vũ, với khuôn mặt giống như sắp có mưa dầm gió dữ đã ngồi dậy, lạnh lùng liếc mắt nhìn chủ nhân của nó “Nếu như không phải chuyện gì quan trọng, hôm nay ông đây sẽ đánh chết cậu!”

Lâm Thành sợ đến phát run, nhỏ giọng nói “Anh, giáo viên báo thu tiền học, cả lớp đều đóng hết rồi, còn thiếu mỗi mình anh thôi.”

Triệu Vũ vò đầu, móc từ ngăn bàn ra một túi bút nhăm nhúm, rồi rút mấy tờ tiền màu đỏ giá trị lớn cũng nhăm nhúm vất cho Lâm Thành “Còn thừa cho cậu.”

Lâm Thành thở dài, cẩn thận cầm theo đồng tiền kia rồi đi.

Triệu Vũ buồn chán ngồi tại chỗ, nhú mày ghét bỏ nhìn cái vẻ nhăn nhó rời đi của tên nhóc kia. Anh ta ngồi cùng bàn với Lâm Thành này đã gần một học kì, thế nhưng có cổ thể nào anh ta cũng không quen được với cái kiểu ẻo ả ẻo ợt của đối phương. Lúc mới đầu, Triệu Vũ thực ra rất vừa ý người bạn mới cùng bàn. Bởi vì, Lâm Thành có bề ngoài rất giống Lý An Sinh. Tuy không dễ nhìn như Lý An Sinh, nhưng cũng là loại hình trắng nõn thon gầy, ngồi im một chỗ không nói lời nào, khiến người yêu thích. Kết quả, ngày rộng tháng dài, Triệu Vũ lại phiền muốn chết. Hóa ra, cái vẻ thư sinh nhã nhặn của Lâm Thành chỉ là cái vỏ bọc bề ngoài, chứ thật ra bên trong, cậu ta nói so với Tưởng Diễm Diễm còn nhiều hơn, đã thế còn động tí là nước mắt ngắn nước mắt dài, hô to gọi nhỏ chẳng khác nào mấy tên hát kịch, thân với con gái nhiều đến mức như kiểu hận không thể ngồi tét tóc với bọn họ. Nếu như dùng cách nói của mười năm sau để hình dung, thì Lâm Thành chính là một “bé gay sissy yếu ớt” (*). Còn theo đánh giá lúc đó của Triệu Vũ, thì cậu ta chính là một thằng đàn bà!

(*) sissy = ý chỉ những cậu con trai mà thường không được đám con trai thích hoặc bị đùa cợt vì có những biểu hiện và sở thích giống như con gái.

Triệu Vũ mắt hững hờ nằm ườn ra bàn, nghe tiếng chuông vào học vang lên lạnh lạnh mà trầm nghĩ, giá như có Lý An Sinh ở đây thì tốt biết mấy!

Ở cấp hai Thập Tứ, Triệu Vũ làm đại ca. Lên cấp ba Quang Minh, Triệu Vũ không cần nghi ngờ vẫn làm đại ca! Mặc dù cấp ba Quang Minh không thiếu con nhà giàu, thế nhưng trong đám đó chỉ có mình Triệu Vũ là dám ăn chơi trác táng hơn cả. Thế nên, anh ta nghiêm nhiên lấy được cái ghế chủ tọa! Khai giảng lớp mười vừa qua chưa lâu, Triệu Vũ đã thành người mà ai nấy trong trường nhìn thấy cũng đều phải kêu hai tiếng đại ca. Nhưng đời sống học đường mới không hề tốt đẹp như Triệu Vũ hằng mơ, một là số giờ lên lớp tăng lên, khiến thời gian anh ta bị vây nhốt trong trường càng lâu. Hai thì lại càng không cần phải nói, chính là không có Lý An Sinh đó! Nhị Cầu với Tưởng Diễm Diễm lại không cùng lớp, quả thực ép Triệu Vũ chán chết mà!

Anh Vũ dùng trọn một tiết học để tô đen sì tờ giấy nháp. Đến khi chuông tan học reo lên, anh ta liền ngay lập tức vất bút, vơ cặp rời đi. Lâm Thành đang cẩn thận thu dọn sách vở của mình, thấy thế thì ôi chao một tiếng túm chặt góc áo Triệu Vũ “Anh, anh lại qua Nhất Trung à?” Cậu ta hơi ngừng lại, liếc mắt nhìn đám sách vở loạn thất bát tao trên bàn “Anh còn chưa cầm vở bài tập nữa mà!”

Triệu Vũ giằng người ra, quát “Biến, ai cần cậu lo.”

Lâm Thành tội nghiệp cúi rạp đầu. Thế nhưng Triệu Vũ chẳng buồn quan tâm cậu ta, chòng chiếc cặp còn chưa kịp kéo hết khóa lên một vai rồi chạy biến. Nhất Trung cách Quang Minh mười mấy phút đồng hồ. Nhưng Triệu Vũ leo tường chạy đường nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ mất có mười phút tròn mà thôi. Mười phút sau, anh ta đã nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng trước cổng Nhất Trung.

Phàm là những trường cấp ba hơi tốt một chút ở Ngô Thành, đều sẽ khuyến khích học sinh ở lại kí túc xá trong trường để tiện cho việc quản lí học hành. Nhất Trung cũng không ngoại lệ. Ngoại trừ những người có nhà ngay gần đó, thì hầu như học sinh đều chọn cách ở lại. Nhưng Lý An Sinh thì khác. Cha cậu ta từ trước giờ chưa từng xuất hiện, cứ như đã bốc hơi khỏi trái đất. Nếu như không phải Triệu Vũ biết việc hàng tháng ông ta vẫn gửi tiền trợ cấp cho Lý An Sinh, anh ta phỏng chừng còn cho là bạn mình mất cha từ nhỏ. Còn mẹ Lý An Sinh thì lại mắc bệnh thận đã nhiều năm, trong nhà còn phải trông vào thằng con trai giặt giũ cơm nước hầu hạ. Thế cho nên, cậu ta nghiêm nhiên chỉ có thể chọn học ngoại trú. Việc này vừa hay hợp ý Triệu Vũ.

Lúc Triệu Vũ đến trước cổng Nhất Trung, ở đó đã có mấy vị phụ huynh đến đón con, khiến cho anh ta cảm thấy cũng không đến nỗi là quá lạc lõng. Từ xa, Triệu Vũ đã thấy một bóng dáng nhỏ gầy mặc đồng phục trắng đi tới. Anh ta khề ho một tiếng, giả bộ ngó đi nơi khác.

Bóng dáng nhỏ gầy kia dừng lại trước mặt Triệu Vũ, nhỏ giọng hỏi “Anh, anh chờ lâu chưa?”

Triệu Vũ “Hừ, ai bảo tôi chờ cậu? Ông đây chỉ đi ngang qua thôi.”

Lý An Sinh mím môi, khề cười, rồi nhanh chóng thu lại khóe miệng trước khi Triệu Vũ kịp phát giận. Cậu ta đi tới cạnh Triệu Vũ, nghiêng đầu nhìn cái cặp còn mở ra một lỗ hổng thật lớn “Khóa cặp anh còn chưa kéo hết kia.”

Triệu Vũ còn chưa kịp bảo kẹ nó, Lý An Sinh đã bước vòng ra sau kéo lên giúp anh ta. Xong xuôi, cậu ta chuyển tới vị trí cạnh Triệu Vũ, hai người sóng vai đi về phía nhà của Lý An Sinh. Tình trạng như thế đã kéo dài hơn nửa học kì. Bình thường, bọn họ đều sẽ đến nhà Lý An Sinh nấu cơm cho mẹ Lý trước, rồi Triệu Vũ sẽ nhìn Lý An Sinh làm xong bài tập, lúc này mới lại một mình quay về. Vào những ngày cuối tuần hoặc ngày nghỉ, Lý An Sinh sẽ nấu sẵn cơm để ở nhà cho mẹ, rồi cả hai sẽ đến nhà Triệu Vũ hoặc ra ngoài chơi.

Triệu Vũ con người này, đi đường rất thích đá sỏi, vật cây, hái hoa, giống như không dần vật cái gì thì anh ta không chịu được. Lý An Sinh thì lại một mực im lặng đi cạnh, nhìn thấy hành động ấu trĩ trẻ con của Triệu Vũ như thế mà cũng không nói không rằng khuyên nhủ. Triệu Vũ đi tới ẹo lui, nhìn nhìn bàn tay thon dài trắng nõn rũ xuống của Lý An Sinh, tìm bắt giác có chút ngứa ngứa. Lý An Sinh sắc mặt thản nhiên để kẹ cho anh ta nhìn. Mãi cho đến chỗ rẽ, cậu ta mới bắt ngờ giơ tay ra nắm chặt lấy cái móng vuốt lúc ẩn lúc hiện của đối phương.

Triệu Vũ giật nảy mình “Làm gì đấy!”

Lý An Sinh “Tay lạnh.”

Kỳ thực, tay Lý An Sinh không hề lạnh. Tay Triệu Vũ lại càng là nóng đến cháy người. Thế nhưng, Triệu Vũ vẫn cảm thấy lời này có lí, liền thuận theo để mặc cho người nào đó cầm.

Hai tên chíp hôi mười sáu mười bảy tuổi cứ thế tay trong tay, một chút ngại ngùng cũng không có, dắt nhau về đến nhà Lý An Sinh. Trong nhà phảng phất một loại không khí ngọt ngào nhàn nhạt. Mẹ Lý ngồi bên cửa sổ, khắp người sưng phù. Sắc mặt vàng vọt khiến vẻ đẹp của bà ảm đạm đi rất nhiều. Lúc nghe động, bà liền quay đầu lại nhìn cả hai, rồi lạnh lùng liếc qua Triệu Vũ. Triệu Vũ bị đôi mắt oán độc mà cảm hận như mắt xà nhìn qua thì cả người khó chịu, khô khốc hô lên một tiếng dì ẹ.

“Mẹ nhìn cái gì vậy.” Giọng điệu của Lý An Sinh cũng không tốt lắm. Cậu ta đẩy mạnh Triệu Vũ vào buồng trong rồi đóng cửa lại.

Triệu Vũ ném cặp xuống đất. Anh ta biết Lý An Sinh thích sạch sẽ, nên cũng không ngồi lên giường mà tìm lấy một cái ghế nhỏ. Lúc này, anh ta nghe thấy mẹ Lý đang ở bên ngoài mắng Lý An Sinh là “thằng ranh con lòng lang dạ sói”, tâm trạng tự nhiên cũng chìm xuống rất nhiều. Mẹ Lý từ trước đến nay yếu ớt lắm bệnh, nhất là năm nay, khi bệnh thận của bà ngày càng chuyển nặng, phải đeo túi nước tiểu để sống qua ngày, thì tính tình của bà lại càng thêm bất định. Lúc bà ấy vui, bà ấy cũng sẽ làm một hai món ăn, thể hiện ra khía cạnh dịu dàng của một người mẹ, thậm chí còn ân cần nhắc nhở Triệu Vũ nhớ mặc thêm nhiều áo ấm. Thế nhưng, khi Triệu Vũ quay lại vào ngày hôm sau, bà ấy đã biến thành một người âm trầm u ám, có thể phát điên chỉ vì một vấn đề nhỏ nhặt.

Nếu đổi lại, bà ấy mà là mẹ của bất kì một người bạn nào khác của Triệu Vũ, anh ta chắc chắn chả thêm để tâm, cùng lắm sau này chẳng đến chào hỏi nữa là được. Đến cha mẹ anh ta, anh ta còn chưa rảnh để tâm, huống hồ là cha mẹ người khác! Nhưng cố tình, bà ấy lại là mẹ của Lý An Sinh. Triệu Vũ không thể làm gì khác, thậm chí nghĩ Lý An Sinh này từ nhỏ đã số khổ, quả là xứng đáng làm cảm động cả nước Trung Hoa!

Lý An Sinh làm cơm rất nhanh đã xong. Cậu ta đem cơm chia thành hai phần. Một phần để trên bàn ăn cho mẹ Lý, còn một phần thì mang vào phòng ăn. Vì phải chăm sóc bệnh nhân, nên cơm Lý An Sinh nấu luôn luôn rất nhạt. Thế nhưng mùi vị vẫn rất ngon. Lần nào Triệu Vũ cũng ăn rất thỏa mãn. Bởi vì mẹ anh ta nấu cơm rất tẻ, cho nên thẳng thắn từ chối xuống bếp. Người giúp việc mời về tay nghề cũng chẳng khác hơn là bao, hoàn toàn thua xa đồ ăn hợp khẩu vị anh ta mà Lý An Sinh làm!

Hai người ăn xong, bát đĩa hãy còn vất một bên, Lý An Sinh đã bắt đầu làm bài. Lượng bài tập của Nhất Trung nhiều có tiếng ở Ngô Thành, thế nhưng đối với Lý An Sinh, nó chẳng khác nào một bữa ăn nhẹ. Dù sao ban ngày, lúc ở trường, cậu ta cũng đã tận dụng tối đa những khoảng thời gian được nghỉ giải lao, cho nên sau khi về nhà bản thân liền chỉ cần thêm không quá một tiếng đồng hồ. Triệu Vũ ở bên vừa nhìn cậu ta vừa gấp giấy nghịch. Đám giấy đi qua bàn tay nam tử hán của anh ta, đa phần đều sẽ kết thúc ở trong thùng rác, cho nên đây chẳng qua cũng chỉ là một hành động thuần túy dùng để giết thời gian mà thôi. Triệu Vũ lật tới lật lui tờ giấy, cuối cùng im lặng bỏ xuống ngồi nhìn ngói bút như đang bay lượn của Lý An Sinh.

Anh ta biết tâm trạng Lý An Sinh không tốt. Nhất là mỗi lần tinh thần của mẹ Lý không ổn định, tâm trạng của cậu ta sẽ càng không tốt. Mà lúc tâm trạng cậu ta không tốt, trừ Triệu Vũ ra, ai cũng không nhận thấy. Ví dụ như lúc này, dưới ánh đèn vàng, sườn cong khuôn mặt Lý An Sinh hiện ra rõ ràng mà tinh xảo, lông mi thật dài buông thông, đến run cũng không run, che lên con mắt đen tuyền. Đôi môi khẽ mím, hiển thị chủ nhân nó là đang cắn răng. Nếu như không phải đôi lông mày kia quá sắc bén, thì cả cái khuôn mặt này của Lý An Sinh thực chẳng khác gì con gái! Thế nhưng cũng may là khi tất cả ngũ quan của Lý An Sinh hợp lại, lại càng tôn nhau lên, không quá ảo lá cũng không quá thô kệch, vừa xinh đẹp lại vừa tuấn lãng, đồng thời phát ra sự buồn bã mê hoặc, khiến cho người bình thường nhìn thấy đều phải thốt lên một từ “đẹp”. Còn anh Vũ thì sẽ nói “Đặc biệt đẹp!”

Lý An Sinh bắt ngờ lên tiếng “Anh, anh cứ nhìn em làm gì vậy?”

Triệu Vũ không nghĩ ngợi đáp “Thì nhìn cậu đẹp chứ còn gì nữa.”

Bàn tay cầm bút của Lý An Sinh dừng lại, buồn cười ngẩng lên nhìn Triệu Vũ.

Người đẹp nở nụ cười, quả là như gió xuân thổi qua, mặc cho là ai, vào thời khắc này, cũng không ngăn được tình ý sôi trào ba giây!

Triệu Vũ không biết lấy đâu ra dũng khí làm mê muội đầu óc, ghé đến gần thớm lên khuôn mặt trắng nõn kia “Sao? Không được hả?”

Lý An Sinh trợn tròn hai mắt, miệng há ra rồi lại khép lại, cuối cùng giả bộ bình tĩnh đáp “Có gì mà không được chứ.” Nói nói lại bồi thêm một câu “Chỉ là hôn má thôi mà.”

“Cái gì gọi là chỉ là hôn má thôi? Hôn môi thì không được chắc?” Triệu Vũ không hiểu sao nổi giận, sấp đến mổ lên đôi môi nhạt màu của đối phương xong, còn giống như trẻ con diều vô giương oai quát “Không được chắc?”

Lý An Sinh “Vậy thật sự không được.”

Triệu Vũ còn đang trừng mắt, Lý An Sinh đã quăng bút, nghiêng đầu hướng tới môi Triệu Vũ. Hai bờ môi triệt để dính lấy nhau không một kẽ hở. Thế nhưng, Lý An Sinh lại chẳng biết gì cả, chỉ đơn thuần là dán chặt lấy, đừng nói kĩ xảo hôn môi cao sang, đến mức cậu ta còn không biết mút! Hai tên nhóc choai choai, ở trong hoàn cảnh đèn bàn cũ kĩ chột lóe rồi chột tắt, xung quanh là bức tường loang lổ bong tróc, không gian hãy còn tràn ngập mùi thức ăn quán quýt, không chút lãng mạn, đồng thời mím chặt môi mò mẫm. Hơn cả hôn môi, bọn họ giống như đang đấu khí. Thế nhưng, cả hai người đều cảm thấy, trong não mình là một mảng đen kịt, rồi tiếp đến là từng chùm từng chùm pháo hoa bùng nổ ra, nổ đến tên nào tên ấy bật xa hàng vạn dặm.

Triệu Vũ lui về sau nửa bước. Lý An Sinh ngồi ngược sáng, nặng nề nhìn anh ta.

Triệu Vũ ngay lập tức đứng lên phủi quần áo nói “Mai lại gặp!”

“Gặp gì chứ.” Về mặt Lý An Sinh lặng yên như nước, nhấc chiếc cặp vất dưới đất lên đưa cho Triệu Vũ. Trong nháy mắt bàn tay hai người chạm nhau, Lý An Sinh vẫn luôn bình tĩnh cũng không kiềm chế được mà đột ngột cứng đờ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

“Mai lại gặp!” Triệu Vũ nói, cũng không ý thức được là mình đang lặp lại câu lúc nãy. Anh ta xách theo cặp sách, đẩy cửa đi ra. Lúc ngang qua căn phòng khách chật hẹp, anh ta nhìn thấy mẹ Lý đang im lặng ngồi trên chiếc ghế dựa có tay vịn duy nhất trong nhà, lặng lẽ nhìn mình.

Anh ta không biết là bà đang vui hay đang buồn, cho nên dè dặt nói “Con chào dì ạ.”

Mẹ Lý lúc này đã khôi phục về bình thường, thậm chí bà còn đang đan lại chiếc áo mà mình đã cắt nát trong cơn tức giận mấy hôm trước, mỉm cười đáp “Mai lại đến chơi nữa nhé.”

Triệu Vũ cười nói “Dạ, nhất định rồi ạ!”

15. Chương 15

Triệu Vũ tựa vào tường, miệng ngâm điều thuốc, chau mày nhìn người dưới đất.

Người dưới đất là một tên mập mặt đầy tàn nhan, đã chịu qua vài cú đập, lúc này đang run rẩy nhớ lại. Một nam sinh cao cao đứng cạnh Triệu Vũ giẫm chân lên lưng hắn ta, dùng thái độ ác liệt như lật ngược một con rùa mà nhìn đối phương giây dựa, cười ra tiếng hỏi “Thằng ranh, mày đã hiểu chưa?”

Tên mập giọng đã mang theo nức nở, đáng thương đáp “Hiểu, hiểu rồi ạ.”

Nhị Cửu hì hì cười “Nói rõ ràng chút coi, mày đã hiểu chưa?”

Tên mập đau đớn kêu lên một tiếng, thở hồng hộc “Em, em hiểu rồi ạ...”

Lúc này, tên canh cửa ngó đầu vào liếc mắt nhìn Triệu Vũ, nhỏ giọng nhắc nhở “Anh, sắp vào học được mười lăm phút rồi.”

“Được rồi, đi thôi.” Triệu Vũ ném nửa điều thuốc còn lại vào bồn cầu, ghét bỏ nhìn qua tên mập đe dọa “Tao mà còn phát hiện mày trăn lột tiền của anh em tao thì lần tới không phải dạy dỗ nhẹ nhàng thế này đâu.”

Nhị Cửu giắt nước xả bồn cầu, đem nửa điều thuốc Triệu Vũ vừa vứt vào cuốn đi. Dòng nước vang lên âm thanh òng ọc, hòa lẫn với tiếng thở dốc của người đang quỳ rạp trên đất. Người nam sinh cao cao lại bổ thêm một cước. Lúc này, mấy người bọn họ mới thần nhiên đi ra từ nhà vệ sinh chật hẹp. Tên canh cửa đi cuối cùng. Trước khi đi, cậu ta còn không quên cài khóa lại để tạo không gian cho tên mập kia được một mình thanh tĩnh. Kỳ thực, chuyện hôm nay chỉ là chuyện nhỏ. Tên mập kia là đàn anh lớp mười một, từ khai giảng đã coi đám lớp mười như mấy con thỏ con dễ bắt nạt, thường xuyên chặn người đòi tiền. Triệu Vũ cắn bản chẳng buồn để ý. Thế nhưng, hắn ta lại cố tình gây với một trong số anh em thân thiết của Triệu Vũ. Động tới lòng tự ái của anh Vũ, anh Vũ sao có thể không cho đối phương nếm chút mùi đời?

Anh Vũ dẫn đám đàn em sảng khoái ra khỏi nhà vệ sinh nam. Nhưng do không cùng lớp, cho nên lúc về đến trước cửa lớp, Triệu Vũ chỉ còn lẻ loi mỗi mình.

Giáo viên toán học là một cô giáo già rất thích những học sinh chăm chỉ, và không thích mấy kiểu đại ca học đường như Triệu Vũ. Thấy Triệu Vũ vào muộn, bà chặn người lại trước cửa hỏi “Anh đi đâu mà bây giờ mới về?”

Triệu Vũ mặt không đổi sắc đáp “Đi ỉa ạ.”

Trong lớp bắt đầu vang lên tiếng cười khinh khích. Vị giáo già có phần tức giận “Anh có biết hôm nay làm bài thi tháng không?”

Triệu Vũ nhìn quanh lớp, thấy trên bàn ai cũng là giấy thi trắng xóa “Giờ biết ạ.”

Tiếng cười trong lớp lại nhiều thêm một ít. Giáo viên toán học nghiêng răng ken két “Thái độ của anh là gì thế hả?”

Nếu không phải Triệu Vũ vẫn luôn không chấp nữ giới, lúc này, có thể anh ta đã sớm trở mặt. Triệu Vũ lùi về sau một bước, cúi đầu nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của giáo viên, dồn lực hét lên “Em xin phép cô cho em vào lớp ạ!”

Vị giáo già tức đến run rẩy “Vào đi!”

Triệu Vũ lạnh mặt ngồi xuống chỗ ngồi. Anh ta cầm bài thi lên lật qua lật lại, cuối cùng cầm bút vẽ một cái chym (o0o) thật to lên trang đầu tiên. Thế nhưng, vẽ xong, anh ta lại hối hận. Anh ta nhớ tới lần trước Lý An Sinh cẩn thận nói muốn cho anh ta học hành chăm chỉ, liền bôi bôi xóa xóa, sửa cái chym kia thành một hệ trục tọa độ, nhìn qua còn rất có tính cân xứng. Tiếp theo, Triệu Vũ lật tìm bài điền vào chỗ trống, vâng đầu hoa mắt nhìn một hồi lâu, thầm nghĩ bài này thực giống với bài mà hôm trước Lý An Sinh đã giảng. Vốn dĩ, tối qua Lý An Sinh còn định bổ túc trước kì thi cho Triệu Vũ – Không sai, mỗi lần Triệu Vũ

có kì thi lớn kì thi nhỏ, Lý An Sinh so với anh ta còn am hiểu phạm vi đề thi hơn cả nhân vật chính. Thế nhưng sau đó, lúc Lý An Sinh mới đang làm bài tập, hai người đã hôn bẹp một cái, khiến cho anh Vũ lúng túng bỏ trốn chẳng khác nào một cô nàng chíp hôi.

Nói thật, Triệu Vũ có chút mất mặt.

Anh ta luôn xưng mình là đại ca, không sợ nắm đấm không sợ đao phay, vậy mà lại bị một nụ hôn làm cho quỳnh quáng. Đâu chỉ là mất mặt? Mặt mũi phải nói là vất hết xuống cống thoát nước của cấp hai Thập Tứ luôn rồi!

Triệu Vũ cắn bút nhìn đề bài, dựa theo hình ảnh Lý An Sinh lằm lằm mơ hồ trong trí nhớ điền thử. Không ngờ, làm được đến câu thứ sáu, anh Vũ đã đọc không hiểu đề bài viết gì nữa rồi.

Triệu Vũ “...”

Mẹ kiếp! Cái quái gì thế này!

Triệu Vũ buồn bực vất bút, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía. Đám học sinh yếu trong lớp lúc này cũng đang khốn khổ cắn bút nhìn đề không khác gì anh ta. Chỉ là, bọn họ cho dù khốn khổ, ít ra vẫn có thể làm được. Chứ còn anh Vũ, đến cả đề bài, anh ta cũng không đọc hiểu. Tầm mắt Triệu Vũ đảo một vòng, cuối cùng dừng lại ở Lâm Thành ngồi cạnh. Không cần phải nói, chỉ cần nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu ta cũng biết là làm được không ít. Giống như cảm nhận được cái nhìn của Triệu Vũ, Lâm Thành ngẩng đầu lên đối diện với anh ta. Trong nháy mắt, cậu ta bừng tỉnh, tâm linh tương thông mà khe khẽ gật đầu. Chốc lát sau, một tờ giấy nho nhỏ bị nhét vào lòng bàn tay Triệu Vũ.

Triệu Vũ “...”

Cảm ơn nhá.

Anh Vũ hiếm khi tâm tình tốt, cầm tờ giấy lên điền kín các chỗ trống. Lại lật đến đề tự luận phía sau. Lúc này, cho dù Triệu Vũ có muốn chép cũng không biết phải chép thế nào, đành thẳng thắn chữ nào biết thì viết, chữ nào không biết thì vẽ một cái o0o, khụ, một cái hệ trục tọa độ. Chuông reo, thu bài, xong!

Một ngày của Triệu Vũ nhanh chóng trôi đi. Tan học, anh ta vẫn theo lẽ thường dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai thu cặp. Do mai là cuối tuần, cho nên anh ta thẳng tay nhét hết sách vở vào trong cặp. Ai cần quan tâm quyển đó cần hay không cần, dù gì cũng đã có Lý An Sinh lo rồi mà! Lâm Thành nhìn anh ta lấp bắp hỏi “Anh, anh lại qua Nhất Trung à?”

Nể mặt hôm nay Lâm Thành nhắc bài mình, anh ta liền cao ngạo ừm một tiếng.

Lâm Thành “Anh, ngày nào anh cũng qua đó tìm ai vậy?”

Triệu Vũ khoác cặp lên vai, đang định rời đi, nghe thế thì ngoảnh lại đáp “Tìm chị dâu cậu.” Dứt lời, cũng không nhìn nữa mà hấp tấp chạy đi. Mỗi tuần, vào thứ sáu, Nhất Trung đều sẽ cho học sinh tan học sớm để tiện cho những ai ở lại kí túc xá thu dọn đồ đạc. Bởi thế, cứ đến thứ sáu là Triệu Vũ không cần đến Nhất Trung nữa mà đi thẳng qua nhà Lý An Sinh, đồng thời, cứ đến thứ sáu là Lý An Sinh sẽ có thể qua nhà anh ta ngủ qua đêm. Thế nhưng, tối qua, bọn họ vừa mới xấu hổ như thế...

Triệu Vũ đang bật người leo tường, nghĩ đến đây suýt chút thì mất đà.

Ôi mẹ, kệ xác nó đi! Triệu Vũ tự nhủ. Nếu như Lý An Sinh dám vì chuyện này mà không thân thiết với anh ta nữa, thì anh ta sẽ đánh cho đến khi nào cậu ta thân thiết mới thôi.

Triệu Vũ một đường hô to gọi nhỏ đặc biệt khiến người không muốn nhận thân đánh tới cổng nhà Lý An Sinh. Đến nơi, không hề biết ngại mà thành thực mở khóa đi vào. Lý An Sinh đang bọc màng bọc thực phẩm lên thức ăn, nghe tiếng liền ngẩng đầu lên. Khi thấy người tới là Triệu Vũ, cậu ta dùng mắt chỉ chỉ vào cốc nước trên bàn nói “Nước kia.”

Thấy Lý An Sinh thần sắc như thường, Triệu Vũ cũng bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh ta đi tới bên cạnh Lý An Sinh, ừng ực ừng ực tu hết một cốc, lau miệng hỏi “Đi đâu?”

“Ngủ rồi.” Lý An Sinh nghiêng đầu nhìn. Đối phương cao hơn cậu ta gần nửa cái đầu, lúc này Lý An Sinh nhìn lên, vừa hay chạm vào đôi môi hồng hào non mịn hãy còn dính nước của Triệu Vũ. Cậu ta tiến tới hôn hôn “Không lau cho khô đi.”

Triệu Vũ “...!!!”

Nếu không phải e dè mẹ Lý còn đang ngủ trong nhà, Triệu Vũ sợ là đã rống lên. Anh ta đè thấp giọng hỏi “Làm gì đấy!”

Lý An Sinh bỏ cơm nước đã bọc cẩn thận vào trong tủ lạnh. Chiếc tủ này chính là chiếc mà lần trước Triệu Vũ mang tới. Cậu ta quay lưng về phía Triệu Vũ “Sao chứ?”

“Sao chứ?...” Nhân thần Triệu Vũ chuyển động theo Lý An Sinh “Cậu còn hỏi tôi? Chuyện này...” Anh ta nhớ tới tới qua hai người hôn nhau, quần quýt tìm từ nửa ngày mới nghen ra được mấy chữ “Đều là con trai, không thích hợp.” Bản thân đã hoàn toàn quên mất là mình chủ động đi hôn người ta trước!

Lý An Sinh đóng tủ lạnh, đứng dậy quay đầu. Đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm Triệu Vũ. Chưa đến hai giây, Triệu Vũ đã mất hết khí thế, há miệng muốn nói nhưng lại không nói ra được. Lý An Sinh thì giống như chẳng nghe thấy gì, không trả lời cũng không nói chuyện, xoay người đi vào trong bếp. Triệu Vũ bị không khí trầm mặc làm cho ngực ngứa ngáy, ai một tiếng theo sau.

Đồ Lý An Sinh vừa đóng gói là cơm nước của ngày mai, bây giờ cậu ta mới chuẩn bị bữa tối cho mẹ. Cậu ta thành thạo gọt khoai tây, lại ở trên thớt băm hành. Triệu Vũ đứng nhìn cậu ta băm hành mà cảm giác như con dao kia đang băm chính mình, bất an vô cùng. Anh ta do dự hỏi “Cậu giận đấy à?”

Lý An Sinh cúi đầu chuyên tâm cắt khoai “Không.”

Triệu Vũ khẳng định “Cậu nhất định là giận! Đều là đàn ông, cậu có thể đừng nhỏ nhen như thế không?”

Lý An Sinh “Không thật.”

Triệu Vũ như bị lửa đốt dứt “Mẹ nó, tôi còn không hiểu cậu hay sao? Cậu chính là không vui! Lý An Sinh, sao cậu lại đáng ghét thế hả!”

Lý An Sinh bắt đầu dĩ ngẩng lên nhìn anh ta, con ngươi màu đen rơi sâu vào mắt Triệu Vũ “Anh, vậy giờ anh muốn sao?”

Triệu Vũ lúc này gấp gáp đáp “Nếu cậu không giận thì cậu hôn tôi đi.”

Lý An Sinh “...”

Triệu Vũ “...”

Triệu Vũ đang định biện giải tại ông nói nhanh nên ông không biết mình đang nói gì, Lý An Sinh đã buông dao ngậm lấy môi anh ta. Vẫn là nụ hôn ngây ngô không có phương pháp nhưng cả hai vẫn là hôn hơn nửa phút mới quyến luyến buông ra.

“Đã nói là em không giận rồi.” Lý An Sinh được lợi còn khoe mẽ, quay đầu nghiêm túc cắt khoai tây, thế nhưng củ khoai đang yên đang lành lại bị cậu ta cắt thành nhỏ vụn, suýt chút nữa thì thành cắt sợi.

Triệu Vũ ở bên nhìn, đối với sự thay đổi cảm xúc của Lý An Sinh nắm rõ như lòng bàn tay. Anh ta thâm nhủ, ông đây hôn cậu còn không phải để dỗ cậu vui?

Đúng, hôn Lý An Sinh là để dỗ cậu ta vui – Triệu Vũ chắc nịch nghĩ – Chứ còn lâu mới là do ông đây tự mình muốn hôn!

Lý An Sinh làm xong cơm, bưng khay đi vào trong phòng gọi mẹ dậy ăn. Sau đó, cậu ta đi ra, thay bộ đồng phục thành cái áo sơ mi hàng hiệu mà lần trước Triệu Vũ ép lấy, rồi thu dọn cặp sách đi theo Triệu Vũ. Triệu Vũ dẫn cậu ta đi ăn đồ Tây. Năm đó, Ngô Thành vẫn còn là một địa phương nhỏ, cứ cái gì dính tới hai chữ “đồ ngoại” là mắc vô cùng mắc. Một tiệm cơm Tây chính tông là không có, thế nhưng nhà hàng này lại bố trí được bầu không khí tương đối “ngoại”, cho nên mặc dù giá tiền đắt cắt cổ, nó vẫn là lựa chọn hàng đầu cho đám nhà giàu táng gia bại sản.

Lý An Sinh biết hôm nay sẽ đi ăn cơm Tây, cho nên đã sớm ở thư viện trường tìm hiểu về lễ nghi ăn uống, hy vọng không làm mất mặt Triệu Vũ cũng như chính mình. Kết quả đến nơi, chỗ này lại một chút lễ nghi cũng không hề chú trọng, điểm tâm khai vị trình tự bị đảo loạn xà ngang, nhân viên phục vụ thì mang đậm khẩu âm Ngô Thành, nghe ra vừa mới mẻ vừa buồn cười.

Triệu Vũ ăn ăn, bình luận “Không ngon bằng khoai tây xào ớt xanh cậu làm.”

Lý An Sinh chưa từng ăn cơm Tây, không biết những món này có chuẩn vị hay không, chỉ là cảm thấy ăn thực ngon, có điều lần đầu dùng dao đĩa khiến cậu ta còn chưa thực quen, rất sợ gây ra sai sót. Lúc nghe Triệu Vũ nói câu ấy, Lý An Sinh bật cười, khiến cho dao đĩa trên tay không cẩn thận nghiêng lên đĩa sứ gây ra âm thanh ken két. Tuy tiếng không lớn, không ai để ý, thế nhưng, cậu ta vẫn thấy tim hụp mất một nhịp. May mà vẻ mặt cậu ta trước giờ lãnh đạm, không dễ bị nhìn ra. Chỉ là từ lúc đó về sau, Lý An Sinh cầm dao đĩa hết sức cẩn thận, mỗi lần đều đơn giản miết một cái rồi thôi, thành ra đến cuối cùng cả bàn đồ ăn còn thừa lại hơn phân nửa. Triệu Vũ cứ cho là đối phương cũng cảm thấy ăn không ngon giống mình, nên cũng không để ý nhiều. Một bữa ăn xong, Lý An Sinh tựa như trút được gánh nặng, ra khỏi cửa bước chân nhẹ hơn không ít.

Triệu Vũ thấy thế thì không khỏi cười rộ lên “Khó ăn đến thế cơ à? Ăn xong liền vui như vậy?”

Lý An Sinh cứng người.

Triệu Vũ không nhận ra, hai người liền theo lễ thường về nhà.

16. Chương 16

Một lần hôn liền nghiện, chuyện này thực không hay.

Triệu Vũ tự nhủ.

Từ ngày hai người hôn nhau, Lý An Sinh liền như bị ma nhập, cứ hễ có cơ hội là cậu ta lại sáp tới hôn Triệu Vũ mấy cái. Kỳ thực, Triệu Vũ cũng không phải là không thích hôn Lý An Sinh, chỉ là Lý An Sinh người này thông minh y như một tên trộm, chỉ cần tiếp xúc mấy lần đã học được cách vờn đầu lưỡi, cuối cùng đem anh Vũ cao to vạm vỡ hôn đến mảy vàng mắt hoa, mất mặt vô cùng. Đến nước này thì cho dù thần kinh Triệu Vũ có thô hơn nữa cũng nhận ra có điều bất ổn. Anh em huynh đệ nhà người ta, tình cảm có tốt cũng chỉ dừng lại ở mức giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chứ làm gì có ai suốt ngày dính lấy một chỗ hôn môi? Thế nhưng, mỗi lần anh ta nghiêm túc yêu cầu Lý An Sinh không được làm thế, anh ta lại thấy không vui khi nhìn đến khuôn mặt trắng nhò cùng đôi mắt đen nhánh của đối phương.

Triệu Vũ cả ngày chỉ mãi nghĩ mấy chuyện này, cho nên cảm giác thời gian trôi qua nhanh như nước chảy mây trôi, thấm thoát đã đến ngày sắp sửa đón Tết.

Tết, anh ta sẽ không thể cả ngày ở cùng Lý An Sinh. Tại vì thân thích nhà anh ta rất nhiều, đa phần đều là dựa vào cha anh ta để làm ăn buôn bán, cho nên, năm mới đến đồng nghĩa với việc tiệc tùng đến. Lại nói, trong bữa tiệc đầu tiên của năm mới, mẹ Triệu bất ngờ quan tâm đến chuyện học hành của con trai, ngay tại bàn rượu mở điện thoại ra xem tin nhắn của cô giáo. Xem xem bà liền đọc lên “Kính gửi phụ huynh học sinh Triệu Vũ, điểm kiểm tra số học cuối học kì của Triệu Vũ là 61 điểm...”

Tất cả mọi người lặng thinh.

Mẹ Triệu đặt điện thoại xuống, vui đến gió xuân đầy mặt, hô lớn “Cục cưng, có tiến bộ! Đạt được cả điểm tiêu chuẩn!”

Tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau.

Triệu Vũ ngồi im cho mẹ lồi lồi kéo kéo, trên mặt miễn cưỡng lưu lại mấy dấu son môi. Anh ta thật lòng không muốn nói với mẹ mình rằng bản thân đã là học sinh cấp ba, số học cao nhất là 160 điểm, cho nên phải được 96 điểm thì mới coi là đạt tiêu chuẩn! Mặc dù cả bàn ăn ai cũng biết sự thật này, thế nhưng tiếng

vỗ tay hoan hô, cổ vũ vỗ chân thành đến mức khiến cho mọi nhân viên phục vụ đều tưởng là nhà này có con đỗ vào đại học Thanh Hoa, vội vàng bưng đến một khay hoa quả làm quà! Cứ thế, bữa tiệc nào cũng có một bầu không khí hết sức vui diệu. Triệu Vũ được đám họ hàng thân thích tung hô như một nhân tài chuyển thế. Mặc dù hơn phân nửa là để nịnh hót cha Triệu, thế nhưng Triệu Vũ nghe nhiều, cũng không tránh khỏi có chút lâng lâng. Mà mục đích của các vị cô dì chú bác này chính là khiến anh ta vui, cậu chủ Triệu vui, trước mặt cục trưởng Triệu nói giúp bọn họ dăm ba câu, thì tự nhiên bọn họ cũng vui.

Triệu Vũ cứ thế, mơ mơ hồ hồ trải qua những ngày đầu năm mới. Mãi anh ta mới giật mình nhận ra, cả kì nghỉ bản thân chưa gặp Lý An Sinh lần nào, thế là vội vàng gọi điện rủ đối phương qua nhà mình chơi, giọng điệu còn cố ý thả nhẹ mấy phần vì sợ Lý An Sinh lại giận mình do đã lỡ quên cậu ta.

Thế nhưng Lý An Sinh lại sắc mặt như thường, nửa điểm dấu hiệu tức giận cũng không có. Bởi vì chưa qua mười lăm thì chưa hết Tết, cho nên lúc đến cậu ta còn xách theo một giỏ trái cây. Giỏ trái cây tuy tươi ngon nhưng cũng không có gì gọi là đặc biệt. Nói trắng ra thì đối với những người quen nhận đồ đắt đỏ xa hoa như nhà họ Triệu thì còn chẳng đáng để vào mắt. Nhưng mẹ Triệu đã sớm được con trai dặn đi dặn lại cho nên lúc mở cửa vẫn giả bộ ngạc nhiên nói “Ồi chào, là An Sinh sao, sao tối còn phải mang quà cáp làm gì.”

Mặc dù bình thường Lý An Sinh rất ít nói, nhưng khi đối diện với người nhà Triệu Vũ, cậu ta vẫn hết sức hòa nhã, biểu lộ đúng chuẩn bộ dáng con nhà người ta đáp “Con chào dì, chúc dì năm mới vui vẻ ạ.”

Mẹ Triệu nhận giỏ trái cây giục “Mau vào đi con.”

Triệu Vũ từ sớm đã không đợi được nữa, đứng ở cửa thấy Lý An Sinh thay giày xong liền lập tức dẫn người đi vào. Hôm nay cha Triệu không có xã giao, đang ngồi trên sofa đọc báo, nghe vậy thì ngẩng lên gật đầu với Lý An Sinh.

Lý An Sinh gượng ngừng hô con chào chú. Bình thường cha Triệu bận rộn xã giao, Lý An Sinh rất hiếm khi thấy ông. Sở dĩ, Lý An Sinh có thể tự nhiên đối đãi với mẹ Triệu là bởi vì bà vừa đơn thuần vừa dịu dàng, giống như một cô gái chưa lớn, chỉ cần người khác khen bà đẹp bà liền có thể vui vẻ cả ngày. Thế nhưng cha Triệu thì khác. Ông lẩn lộn trong chốn quan trường đã nhiều năm, cái nhìn của ông khiến Lý An Sinh lạnh cả gáy. Cha Triệu chiều con, không có nghĩa đối với ai ông cũng dung túng, không kiêng không nể. Lý An Sinh lần nào gặp ông cũng đều có cảm giác như những suy nghĩ tăm tối trong lòng mình đều bị đối phương nắm rõ.

Triệu Vũ không vui, hướng về phía cha mình kêu lên “Cha, cha hung dữ như vậy là sao?”

Cha Triệu nhìn con trai, cả mặt tràn đầy dịu dàng “Cha đâu có hung dữ gì đâu?” Nói rồi, ông đứng dậy, móc ra một bao lì xì đỏ đưa cho Lý An Sinh “Năm mới vui vẻ, sau này qua chơi với Triệu Vũ nhiều nhé.”

Lý An Sinh mất tự nhiên quay sang nhìn Triệu Vũ bằng ánh mắt cầu cứu. Triệu Vũ trái lại, thẳng tay nhận lấy lì xì nhét vào túi áo Lý An Sinh, rồi đẩy người đi vào phòng mình. Cửa phòng vừa khóa, Lý An Sinh đã móc lì xì ra nói “Em không nhận được đâu.”

“Cậu còn khách sáo với tôi!” Triệu Vũ hừ một tiếng “Tiền mừng tuổi ông đây còn được hơn mười ngàn, ba tôi mới cho cậu được bao nhiêu chứ.”

Lý An Sinh mở ra nhìn, năm trăm. Những năm đó, tiền lì xì còn chưa bị thương mại hóa, bình thường người lớn chỉ cho trẻ con từ năm mươi đến một trăm đồng là nhiều, cha Triệu cho năm trăm thế này là đã quá khách khí rồi. Thế nhưng, Triệu Vũ lại có vẻ không hài lòng, nhíu mày nói “Gì chứ, ít vậy thôi sao? Cha tôi đúng là càng già càng hồ đồ.”

Lý An Sinh kiên trì “Anh, em thật sự không thể nhận cái này đâu.”

Triệu Vũ ngoài mặt nói được được được, nhưng qua một lúc lại nhân lúc Lý An Sinh không ở đó, len lén nhét thêm hai trăm đồng rồi bỏ vào cặp sách cậu ta, nhưng chuyện này chúng ta tạm thời không nhắc tới. Triệu Vũ nhìn Lý An Sinh không có gì bất thường, không giống như đang giận dỗi, liền vui vẻ trở lại, hỏi “Ày dô, năm mới cậu làm gì thế? Năm nay tôi quả thực mệt chết đi được, ngày nào cũng phải theo cha đi ăn ăn uống uống, mà mấy người bọn họ, tôi lại chả quen ai.”

Lý An Sinh nhìn cậu trai đầy mắt viết hai chữ tự do, đôi mắt đen huyền chậm rãi dâng lên ý cười “Em không làm gì cả, ở nhà làm bài thôi.”

Triệu Vũ thấy người cười, quên luôn cả trả lời, ngốc nghếch nhếch nhếch khóe miệng, thế nhưng răng nanh còn chưa kịp lộ ra đã bị đối phương đánh lên. Lý An Sinh một tay đỡ gáy Triệu Vũ, không tự chủ được mà vừa xoa nhẹ mái tóc đen mềm vừa cẩn thận hôn môi. Nụ hôn của cậu ta không mang tính khiêu khích, chỉ dịu dàng như nước nhỏ giọt, không hề thích hợp với tính cách âm trầm của cậu ta chút nào. Nói thật, từ ngày hai người bắt đầu thân thiết, Triệu Vũ cảm giác như sự u ám trên người Lý An Sinh đang dần dần biến mất, giống như một con mèo đen cao ngạo bị thuần chủng, đôi lúc còn có thể lộ ra sự ngọt ngào bức người.

Triệu Vũ bị hôn đến thở dốc, hỏi Lý An Sinh “Chúng ta như này là bình thường sao? Ý tôi là... Chúng ta... Hai thằng con trai.” Anh ta dừng một chút, cuối cùng chọn từ nói “Đồng tính luyến ái, là từ này đúng không?”

Lý An Sinh nặng nề nhìn anh ta “Anh nghĩ chúng ta có thể coi như thế sao?”

“Tôi nghĩ?” Triệu Vũ ngồi thẳng lên lấy hơi “Cậu nói tôi nghe xem, cái gì gọi là có thể coi như?”

Lý An Sinh lần nữa khôi phục lạnh lùng “Anh thích em không?”

Triệu Vũ mặt dần ra “Ông mà ghét cậu thì ông còn chơi với cậu sao? Thần kinh chắc?”

“Không phải là thích như kiểu bạn bè, mà là thích... Giống như anh thích Tưởng Diễm Diễm ấy.”

Triệu Vũ muốn nói anh ta vốn dĩ chưa từng thích Tưởng Diễm Diễm, thế nhưng, vẫn là hiểu được ý tứ của Lý An Sinh. Nói thẳng ra thì chính là không phải cái thích giữa anh em huynh đệ mà là thích giữa nam và nữ, thích theo kiểu nắm tay nắm chân, hôn hít các kiểu. Mà khoan? Không phải bọn họ đều đã nắm tay hôn môi rồi đấy ư? Thế rốt cuộc có được coi như là thích rồi hay không?

Lý An Sinh nhàn nhạt liếc nhìn khuôn mặt quẩn quýt tự hỏi của Triệu Vũ, thâm nghĩ quả nhiên. Bởi vì đã sớm có chuẩn bị, cho nên cậu ta cũng không đến mức quá thất vọng như trong tưởng tượng. Cậu ta buông Triệu Vũ ra, đứng lên quan sát bàn học của đối phương, làm như không có chuyện gì để đề tài nói “Cuối kì anh thi thế nào?”

Thực ra, cậu ta hoàn toàn không cần hỏi. Bởi vì bảng điểm đã đặt sẵn trên bàn Triệu Vũ. Cậu ta cầm lên nhìn, vẻ mặt tràn đầy biểu cảm thậm chí đến mức không nở nhìn thẳng, nhất là đối với điểm môn số học mà mẹ Triệu cho là “tiền bộ lớn” kia thì lại càng là ảo não thở dài.

Triệu Vũ ở sau lưng Lý An Sinh có chút lo lắng “Cậu giận đấy à?”

Lý An Sinh thực tế không giận đáp “Không. Em dễ giận như vậy ư?”

Triệu Vũ ồ một tiếng, lung tung chuyển động trong phòng. Được hai lần, anh ta quay đầu lại nhìn Lý An Sinh. Thấy đối phương vẫn đang nghiêm túc nghiên cứu bảng điểm cuối kì mà không hề có dấu hiệu để ý đến mình, anh Vũ lại bắt đầu có chút mất tự nhiên. Anh ta ho khan một tiếng, đặt mông ngồi xuống cạnh Lý An Sinh. Im lặng, im lặng. Anh Vũ liền bắt ngờ lấy dũng khí hỏi “Vậy cậu thích tôi không?”

Lý An Sinh ngẩn người, quay qua nhìn Triệu Vũ. Anh Vũ một mặt không biết sợ, hai mắt lấp lánh theo dõi cậu ta, từ mày kiếm cho đến con ngươi đều tràn ngập dòng chữ “Ông đây đẹp trai, tốt tính như vậy mà cậu còn không thích thì cậu chính là đồ mù”. Lý An Sinh bật cười “Thích đến không chịu nổi.”

Triệu Vũ không vui “Nhóc con, cậu trêu ai đấy?”

Lý An Sinh nhin nửa ngày, vẫn là cười ra tiếng “Không trêu ai cả.” Cậu ta ngừng một chút, rồi phát phát tờ giấy trong tay “Anh, bao giờ đi học chúng ta lại bỏ tức lại nhé.”

Triệu Vũ còn đang nghiền ngẫm câu trả lời lấy lệ của Lý An Sinh, nghe thế thì kêu lên một tiếng.

Tiết học của giáo viên dễ trốn, chứ của Lý An Sinh thì... Ngày nào anh ta cũng phải gặp mặt Lý An Sinh, mà Lý An Sinh thì chỉ cần vừa thấy đã cần nhằn ép người học học học, đến nỗi Triệu Vũ đã phải kiếm có tránh mặt cậu ta một tuần liền mà vẫn vô dụng. Cuối cùng, anh Vũ giận dữ một trận, cả hai mới đạt thành hiệp nghị học ba năm bảy, nghỉ hai tư sáu chủ nhật. Khụ, nói trắng ra là anh Vũ bó tay chịu trời. Chứ ngoài miệng, anh ta vẫn giải thích như sau: Người ta là chị Vũ đó, có thể không nhượng bộ sao?

Nhị Cầu khi nghe được việc này, thái độ cực kì thô bỉ hỏi “Anh Vũ, anh làm thế là coi cậu ta là chị dâu thật đấy à?”

Anh Vũ trừng mắt xắn tay áo “Ai nói cậu ta không phải chị dâu thật? Lẽ nào mấy tên các cậu vẫn nghĩ cậu ta là giả?”

Nhị Cầu hốt hoảng bỏ chạy.

Lại nói, Lý An Sinh bỗ tức cho Triệu Vũ quả nhiên là có hiệu quả. Tuy rằng Triệu Vũ học bữa được bữa cái, thi thoảng còn viện lí do trốn học, nhưng thành tích của anh ta vẫn là có tiến bộ rõ rệt. Tới kì thi cuối kì năm lớp mười, ngoại trừ số học, thì hầu như các môn khác đều đã đạt điểm tiêu chuẩn. Tuy là việc này không có tính cố định, thế nhưng đạt tiêu chuẩn thì vẫn cứ là đạt tiêu chuẩn, được chưa? Huống hồ, số học anh Vũ còn được hẳn một phần hai số điểm tối đa là tám mươi điểm tròn, khiến mẹ Triệu vui đến mức không ngừng tán thưởng “Cực cưng của mẹ thật giỏi, có thể lấy được điểm cao thế này! Tận tám mươi lận!”. Cứ thế cho đến khi Triệu Vũ rốt cuộc không nỡ nhìn mẹ mình ra đường mắt mặt nữa, giải thích rõ ràng mọi chuyện, thì bà mới thôi.

Lớp mười một phải chọn ban. Triệu Vũ biết Lý An Sinh giỏi toán lý hóa gần như là biến thái, không cần nghĩ cũng biết đối phương sẽ chọn ban này. Bản thân cũng vì thế mà nỗ lực học tốt những môn ấy. Thế nhưng đối với Triệu Vũ mà nói, mấy môn như lịch sử chính trị còn có thể dựa vào học thuộc cùng đoán ý mà gánh vác một phần, chứ mấy môn như kiểu khoa học tự nhiên thì... Cái nền tảng gần như là số không kia của anh ta quả thực khiến người người đau lòng đến rơi lệ, nếu như chỉ dùng một chữ “thảm” thì làm sao có thể diễn tả hết đây?

Triệu Vũ hạ quyết tâm phải học tốt tự nhiên, kết quả còn chưa đợi anh ta học qua được một cấp toán lí hóa, Lý An Sinh đã cầm giấy phân ban đặt lên trước mặt anh ta, bên trên thành linh điền hai chữ “xã hội”.

Triệu Vũ trợn mắt há mồm, lạt lạt nửa ngày mới dám tin vào mắt mình kêu lên “Cậu điên rồi hả? Cậu học xã hội để làm cái gì?”

Lý An Sinh vô cùng bình tĩnh “Để học cùng anh.”

Những năm ấy, những ngành liên quan đến xã hội cũng khan hiếm y như bây giờ, môi trường chuyên ngành thì lại càng thiếu thốn, quả thực là một đả kích hết sức nặng nề cho những người không có bối cảnh như Lý An Sinh, đặc biệt là khi Lý An Sinh lại còn vốn dĩ có lợi thế về toán lí hóa. Chủ nhiệm lớp Lý An Sinh từng vì thế mà khuyên nhủ cậu ta không ít lần. Nhưng Lý An Sinh lại cứ như một con thiêu thân thà chết cũng không quay đầu. Kể chưa từng phải lo đến tương lai như Triệu Vũ tất nhiên không biết những chuyện này, thế nhưng, anh ta biết, Lý An Sinh mặc dù rất thích đồ thị parabol cong lượn, cuối cùng vẫn chấp nhận vì anh ta mà đi học thuộc triết học Mác – Lenin. Trái tim cứng rắn như sắt thép của đại ca trường học đều sắp mềm thành bột biển, liền vội vã sử dụng kĩ năng hôn môi vừa học được hôn Lý An Sinh đến sưng cả môi “Bảo bối, sao tôi lại thích cậu như vậy chứ?”

Triệu Vũ vốn đã vui, sau khi thấy vành tai đỏ ửng của Lý An Sinh thì lại càng vui hơn. Anh ta giống như phát hiện ra một mảnh đất mới, từ đó về sau liền bảo bối bảo bối không lúc nào rời miệng. Thế nhưng đây cũng là chuyện về sau.

17. Chương 17

Nửa học kì sau lớp mười một.

Một tiết chính trị dài dằng dặc trôi đi, Triệu Vũ toàn thân co rút nằm ườn ra bàn.

Lâm Thành nhân giờ ra chơi đảm nhiệm chân chạy, thay đối phương đi mua đủ loại bánh trái trà sữa đưa đến trước mặt. Liếc nhìn bộ mặt giống như có thể bùng nổ bất kì lúc nào, cậu ta dè dặt lên tiếng “Anh, hình như dạo này anh học chăm hẳn lên?”

Triệu Vũ nhún nhún mày, Lâm Thành nhanh nhẹn cầm trà sữa dâng lên mép anh ta. Triệu Vũ hút một hơi, chán nản đáp “Tình thế ép buộc thôi...”

Còn không phải bị ép? Từ khi phân ban, Lý An Sinh giống như phát bệnh, suốt ngày lải nhải chuyện học hành với anh ta. Tuy là anh ta cũng biết ước mơ của Lý An Sinh là thi đỗ đại học N ở Đé Đô. Thế nhưng, cái loại trường mà ngay cả đến tư cách nhìn thôi anh ta còn không có, thì sao có thể có phần anh ta được chứ? Anh ta mà thi đỗ được, đừng nói mặt trời mọc lên từ đằng tây, có khi còn không mọc nổi nữa luôn! Thực ra Triệu Vũ không phải không cố gắng. Lấy thành tích hiện tại của anh ta ra mà nói, so với trước đây, quả thực đã là tiến bộ vượt bậc. Nhưng nền tảng của anh ta thật sự quá hổng, hổng đến mức không biết cái nền tảng đó là cái góc nào của nền tảng, tương đương với việc phải học lại từ đầu. Cũ chưa xong mới đã tới, vị đại ca học đường cả ngày buồn bực không vui, cảm giác bản thân quá mức thất bại!

Lâm Thành ngồi cạnh thay người bưng trà sữa, giống hệt một tiểu thái giám hầu hạ Hoàng Thượng. Chỉ nghe tiểu thái giám khuyên nhủ chủ nhân “Anh, anh nhìn sắc mặt mình kìa, phải chú nghỉ ngơi cho tốt chứ.”

“Anh đây cũng muốn lắm.” Triệu Vũ ngồi thẳng dậy, xoa xoa mái tóc quăn màu nâu của Lâm Thành “Sao cậu lại làm kiểu này, đàn ông con trai, gợn găng đơn giản chút không tốt hơn à?”

Lâm Thành vì thắm mỹ cá nhân mà oan ức giải thích “Anh, anh không hiểu đâu... Đây là mốt...”

Lâm Thành và Triệu Vũ đều đăng kí ban xã hội, không ngờ vào lớp lại một lần nữa chung bàn. Ngồi chung với Lâm Thành, Triệu Vũ cũng đã sớm quen với cái tính ẻo ẻo của cậu ta. Mặc dù có vài điểm khiến người không vừa ý, thế nhưng nhìn lâu chung quy cũng xuôi. Chỉ là Triệu Vũ thực sự không thể xếp cậu ta vào hàng ngũ “bạn thân” hay “anh em” gì đó của mình, mà chỉ có thể miễn cưỡng đặt cậu ta chung một chỗ với Tưởng Diễm Diễm.

Nhắc tới Tưởng Diễm Diễm, Tưởng Diễm Diễm liền tới. Cô nàng đứng bên ngoài lớp học, nhờ người gọi hộ Triệu Vũ.

Kể ra, từ ngày vào cấp ba, Triệu Vũ không còn liên lạc với cô nàng nhiều lắm. Con gái lớn ắt có tâm sự riêng, không thể ngày nào cũng lẫn lộn với một đám nam sinh lo chơi y như bầy khỉ. Hôm nay hiếm dịp mới thấy, Tưởng Diễm Diễm thế nhưng lại vừa thấy Triệu Vũ, hai mắt đã dưng dưng “Anh ơi, giúp em với!”

Triệu Vũ chau mày hỏi “Sao thế?”

Tưởng Diễm Diễm móc ra một tờ giấy. Trên mặt giấy nhăn nhúm, từng dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo viết rõ ý định muốn tìm Tưởng Diễm Diễm gây chuyện, cảnh cáo cô nàng cẩn thận một chút. Theo như Tưởng Diễm Diễm nói, đây không phải lần đầu cô nhận được tờ giấy như thế này. Nhiều lần trước, cô căn bản không coi nó là gì, vẫn như bình thường về nhà cùng bạn thân. Tuy cũng có cảm giác như có ai đó đang theo mình, nhưng Tưởng Diễm Diễm vẫn cố động viên bản thân rằng có lẽ là mình bị ảo giác. Kết quả, hôm qua, trên đường về cùng bạn thân, cô chính mắt nhìn thấy có người bám theo phía sau cô! Trời tối nên cô không nhận rõ mặt đối phương, trong lòng run sợ tới cực điểm, bạn thân còn gây yếu hơn cả cô, cô nào trông cậy được gì? Thế là, hôm nay, khi lần nữa phát hiện tờ giấy trong ngăn bàn, Tưởng Diễm Diễm nghĩ nghĩ, liền quyết định đến nhờ Triệu Vũ giúp đỡ.

“Thôi không khóc nữa, không phải chuyện gì to tát.” Triệu Vũ quyết đoán nói “Bắt đầu từ hôm nay, chiều chiều anh đây sẽ đưa cô về nhà. Sợ cái rắm gì nữa chứ?”

Tưởng Diễm Diễm thút thít “Vậy có phiền anh không?”

Triệu Vũ trừng mắt “Phiền cái đầu cô ấy. Cô cũng gọi anh đây là anh rồi, thì làm sao anh bỏ mặc cô được chứ?” Nhìn cô nàng khóc lóc trước mắt, Triệu Vũ không khỏi đau đầu khi nhận ra ánh nhìn của cả lớp đang hướng về hai người bọn họ “Thôi thôi, đừng khóc nữa.”

Tưởng Diễm Diễm thu nước mắt, lòng đầy biết ơn rời đi. Triệu Vũ cầm theo tờ giấy quay lại trong lớp, kỳ thực cũng không quá để tâm. Mấy cô gái quá mức xinh đẹp, hoặc tính cách quá mức thẳng thắn thường dễ trở thành tâm điểm công kích trong trường. Mà Tưởng Diễm Diễm này lại một thân gánh cả hai cái, ước chừng là có cô bạn nào đó thích đùa dai mà thôi, không quá to tát.

Thế nhưng... Nếu như phải đưa Tưởng Diễm Diễm về nhà, Triệu Vũ tất nhiên không thể qua đón Lý An Sinh. Anh ta có chút nhức đầu, đã thế hôm nay còn không có cách nào báo cho Lý An Sinh biết... Cơ mà

đồng ý với con nhà người ta rồi, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu định, tứ mã nan truy, sao có thể nuốt lời đây?

Triệu Vũ qua loa đối phó với sự truy hỏi của Lâm Thành đến khi tan học, theo như vô thức vợ loạn sách vở trên bàn chuẩn bị bỏ chạy thì nhớ ra vẫn còn một Tưởng Diềm Diềm đang chờ. Thế là, anh ta liền đi tìm Tưởng Diềm Diềm. Chẳng ngờ cô nàng này thu dọn sách vở hết sức lè mề, mãi mới xong xuôi. Triệu Vũ dẫn theo Tưởng Diềm Diềm, không thể giống như bình thường xuyên ngõ leo tường, chỉ đành thành thật rảo bước trên phố lớn. Triệu Vũ cực kì nóng ruột, hận không thể co giò chạy như điên. Nhưng nhìn bộ dáng chật vật của Tưởng Diềm Diềm, anh ta lại không còn cách nào khác ngoài thả chậm bước chân.

Tưởng Diềm Diềm thở phà hỏi “Anh, chúng... Chúng ta đi tìm chị dâu trước à?”

“Ồ.” Triệu Vũ vừa mở miệng, chuông cảnh báo liền toe toe reo lên “Sao? Tự nhiên hỏi cái này?” Anh ta ngừng một chút, trên dưới đánh giá Tưởng Diềm Diềm “Không phải cô vẫn còn thích Lý An Sinh đấy chứ?”

Tưởng Diềm Diềm phải chạy bước nhỏ mới có thể miễn cưỡng theo kịp Triệu Vũ, nghe thế suýt chút tắt thở “Anh nói gì thế! Em đã không còn thích cậu ta từ lâu rồi!”

Triệu Vũ thấy cô nàng quả thực không theo kịp mình, đơn giản kéo tay người cùng đi, trừng mắt, nghiêm túc nói “Cậu ta là chị dâu cô, cô có muốn thích cũng vô dụng thôi.”

Tưởng Diềm Diềm “Em, em, em không muốn thích! Em không hề muốn thích!” Nói xong âm thầm phỉ nhổ: Ông anh giai à, anh ghen bậy bạ gì đó!

Triệu Vũ không vui “Cô không thích? Vậy tức là cô ghét cậu ta? Anh nói cho cô biết nhé, cô ghét cũng không được!”

Tưởng Diềm Diềm “...” Ai tới dẫn tui đi chết đi!

Hai người vất vả một đường chạy tới, thời gian đã muộn hơn bình thường 20 phút. Triệu Vũ thầm nghĩ không ổn. Cổng trường Nhất Trung vắng ngắt, xa xa chỉ thấy còn mỗi một bóng người cao gầy mặc đồng phục đang đứng đó. Sau khi vào cấp ba, Lý An Sinh nhỏ con giống như uống nhầm thuốc kích thích, cao vọt lên, đến nay đã không chênh lệch là bao so với Triệu Vũ. Chỉ là cậu ta có cao mà không có béo. Triệu Vũ cũng mua cho cậu ta rất nhiều quần áo mới, thế nhưng Lý An Sinh nếu không phải không nhận thì cũng là không mặc, ngày qua ngày chỉ thay qua thay lại mấy bộ đồng phục cũ.

Lý An Sinh từ xa đã thấy Triệu Vũ. Trong đôi mắt đen thẳm của cậu ta ánh lên hình ảnh đối phương đang nắm tay một cô gái, đôi môi không khỏi hơi mím lại.

“Xin lỗi.” Triệu Vũ suy nghĩ, cuối cùng vẫn là nuốt lại hai chữ “bảo bối”, hỏi “Cậu chờ lâu chưa? Gần đây Tưởng Diềm Diềm gặp chút chuyện phiền phức, nên từ nay tôi phải đưa cô ấy về nhà.”

Anh ta giả vờ không nói đến nguyên nhân, chàng thiếu niên trước mặt cũng mặt không biểu tình lắng nghe.

Tưởng Diềm Diềm từ sau lưng Triệu Vũ lộ đầu ra, đầu tiên là bối vì đại ca nhà mình xin lỗi người khác mà kính sợ không thôi, sau thì bị khuôn mặt lạnh lùng của Lý An Sinh dọa cho lòng càng khiếp sợ. Cô nàng lúng túng mở miệng “Chị dâu.”

Lý An Sinh liếc nhìn Tưởng Diềm Diềm, thấy đối phương run lên mới chậm rãi mở miệng, âm thanh trong trẻo mà lạnh đạm “Đừng gọi tôi chị dâu.”

Tưởng Diềm Diềm thầm nghĩ chuyện này cũng đúng. Không có thằng con trai nào lại muốn mình bị gọi là chị dâu. Vì thế, cô đổi cách xưng hô gọi “Lý An Sinh, xin lỗi nhé, đều tại tôi nên anh Vũ mới đến muộn...” Càng về sau, giọng cô càng có xu hướng nhỏ dần, cuối cùng thuận theo sắc mặt Lý An Sinh mà im bặt.

Triệu Vũ có chút không vui. Gần đây, quan hệ giữa anh ta và Lý An Sinh càng ngày càng tốt, giống hệt như một đôi yêu sớm, chỉ cần có cơ hội là ngay lập tức hôn hôn ôm ôm. Anh ta đã cho là đôi bên đã đạt được một sự tín nhiệm mà trước nay chưa từng có, thậm chí còn chắc chắn là Lý An Sinh hẳn sẽ không vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà giận đối anh ta, bởi vì gần đây cậu ta luôn nhường nhịn anh hết mực (ngoại trừ việc học). Thế nhưng, lúc này, trước mặt bạn bè, lại còn là con gái, cậu ta lại không buồn cho anh sĩ diện.

Nói ra, trong lòng đúng là hơi hơi khó chịu. Tuy vậy, bản thân đến muộn, bản thân cũng là có lỗi, cho nên Triệu Vũ đành ha ha cười nói “Thôi được rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Nhà Tưởng Diễm Diễm và Lý An Sinh không cùng một hướng. Ba người im lặng đi song song nhau đến ngã ba, không đợi Triệu Vũ lên tiếng, Lý An Sinh đã tự mình đi về phía trước, không quay đầu lại. Dưới ánh mắt nghi hoặc và dò xét của Tưởng Diễm Diễm, Triệu Vũ thấy mất mặt, nhưng chỉ cắn răng không nói mà nắm tay cô nàng kéo đi. Đưa Tưởng Diễm Diễm một đường, Triệu Vũ không phát hiện bất kì người theo dõi nào, đến cả mèo theo dõi cũng không có. Cuối cùng để yên tâm, anh ta còn kiểm tra thêm một vòng xung quanh nhà cô nàng, xác định mọi thứ bình thường xong mới quay đầu đi đến nhà Lý An Sinh.

Lúc đến cổng nhà Lý An Sinh, anh ta phát hiện Lý An Sinh đang tự mình ăn cơm.

Đã thế còn hiển nhiên không có phần của anh ta!

Triệu Vũ tức mình, thế nhưng ngại có mẹ Lý ở đó cho nên không tiện phát giận. Anh ta hậm hực hô lên một tiếng “con chào dì” liền kéo theo Lý An Sinh vào phòng đóng sập cửa lại “Cậu lại sao nữa thế?”

Lý An Sinh bị ép lên ván cửa, bình tĩnh nói “Tôi nghĩ anh không tới anh cơm.”

“Sao tôi lại không tới?” Triệu Vũ khó hiểu hỏi lại. Nhìn đôi mắt đen kịt của Lý An Sinh, tim anh ta nháy mắt mềm nhũn “Bảo bối, tôi đến muộn là tôi sai, đã được chưa?” Triệu Vũ ghé đến hôn lên đôi môi đóng chặt của Lý An Sinh “Tôi biết cậu chờ lâu không vui, nếu tôi phải chờ lâu tôi cũng sẽ không vui. Tôi sắp chết đói rồi, có gì ăn không?”

Lý An Sinh mặc kệ anh ta hôn, không đáp lại. Cuối cùng, nhân lúc Triệu Vũ đã trút hết cơn giận, liền lật mình hôn lại. Cậu ta hung hăng ngậm lấy bờ môi đối phương hút vào. Bình thường, Lý An Sinh rất dịu dàng. Thế nhưng, hôm nay cậu ta giống như bạo phát, lột xuống lớp da ngoan ngoãn vô hại, phô bày nanh vuốt ngoan lệ sắc bén. Đầu lưỡi Lý An Sinh đảo qua khoang miệng Triệu Vũ, ma sát bờ môi, rồi dùng răng cắn đến mức khiến đối phương suýt bật máu mới dừng lại. Triệu Vũ thở dốc. Lý An Sinh thả lỏng khoảng cách, chậm rãi xoa tóc Triệu Vũ, nhỏ giọng nói “Có phản ứng.”

Triệu Vũ cúi đầu nhìn đũng quần của mình và Lý An Sinh, mặt bất giác đỏ bừng “Tôi vào nhà vệ sinh một chút.”

Thật ra, đây không phải lần đầu. Thanh niên tuổi trẻ khí thịnh, chỉ cần hơi dây dưa ản ỷ, ai cũng khó tránh khỏi nở tay quá đà. Chỉ là mọi lần, Triệu Vũ đều sẽ ý tứ tránh đi. Bị trực tiếp vạch trần, đây vẫn là lần đầu. Mà thấy Lý An Sinh có phản ứng... Cũng là lần đầu.

Lý An Sinh hít sâu vài cái, lại hôn nhẹ bờ môi bị rách da của Triệu Vũ “Nhịn một chút, em đi làm bát mì cho anh. Chứ ăn muộn hại dạ dày lắm.”

Triệu Vũ một mình ở lại trong phòng ngưng thần tĩnh khí. Sau khi vất vả đề xuống dục vọng, anh ta mới miễn cưỡng ra ngoài. Mẹ Lý đã ăn xong, về phòng đi ngủ. Lý An Sinh ngồi cạnh bàn, phía trước là bát mì vừa làm xong. Triệu Vũ cầm đũa lên định ăn, nhưng không biết nghĩ gì mà lại ngưng lại giải thích “Tưởng Diễm Diễm nhờ tôi giúp cô ấy. Tôi làm anh, đương nhiên phải giúp em mình. Hơn nữa, chuyện này nếu như không giải quyết cẩn thận, cô ấy có thể sẽ gặp nguy hiểm. Tôi chỉ đưa cô ấy về nhà một tuần thôi, được không? Sau một tuần tôi sẽ để đám Nhị Cầu đi đưa. Một tuần này, cậu không cần chờ tôi, tôi đưa cô ấy về xong sẽ về thẳng đây.”

Không biết chuyện gì khiến Lý An Sinh vừa ý, chỉ biết cậu ta nghe vậy liền lặng yên nhìn Triệu Vũ đáp “Em tin anh.”

Triệu Vũ cười ngốc, cúi đầu gấp mì ăn.

Sự u ám trong con người của Lý An Sinh trong nháy mắt nhìn thấy đối phương ăn ngon miệng y như một tên trộm, liền từ từ tiêu tan.

Đừng nghĩ quá nhiều. Cậu ta tự nói với bản thân. Phải nhẫn nại.

18. Chương 18

Triệu Vũ đưa Tưởng Diễm Diễm về ngày thứ tư thì bắt được tên theo dõi.

Ngoài ý muốn chính là, người kia không phải con gái như Triệu Vũ vẫn tưởng, mà ngược lại, chính là tên mập từng bị Triệu Vũ dạy dỗ qua một lần. Tên mập lúc này đã lên mười hai, nhưng chắc do biết trước bản thân thi cử vô vọng, cho nên lúc này liền thần thần buông xuôi. Triệu Vũ ném cặp sách cho Tưởng Diễm Diễm, một mình dồn tên mập vào góc hẻm nhỏ, không cần đao, không cần gậy cũng có thể đánh đối phương đến độ nước mắt nước mũi dàn giụa. Mà đối phương, bị Triệu Vũ đè dưới thân đầm đìa, chỉ biết chặt vật hô to xin lỗi. Triệu Vũ nắm cổ tên mập nhấc lên, nhìn ngấn thịt lồi ra, không khỏi ghét bỏ mà hừ một tiếng đầy khinh miệt.

Tên mập giống như thật sự bị kéo nghẹn, ra sức hít thở “Anh, anh Vũ, em sai rồi, em thật sự không biết cô ấy là chị Vũ...”

Triệu Vũ ngẩn người. Sau khi hồi phục tinh thần, anh ta ngay lập tức giơ tay cho hắn ta một cái tát như trời giáng “Mẹ mày, mày mà động đến chị Vũ thật, mày tưởng tao chỉ cho mày mấy quyền này thôi á?”

Thế nhưng, tên mập lúc này hẳn là không còn khả năng nghe hiểu được nữa, vì hắn đã nghẹn thở đến tím bầm cả mặt.

Triệu Vũ nhìn sắc mặt từ từ đỏ bừng lên rồi trắng bệch ra của đối phương, cuối cùng thả lỏng tay đứng lên. Lúc đứng lên, anh ta còn bồi thêm hai cước vào người tên mập, khiến hắn ta kêu rên thảm thiết “Cho mày một bài học, sau này đừng bao giờ chọc vào... Bạn tao nữa.”

Tên mập như con cá giãy chết, cả người run rẩy, không dám nói gì.

Triệu Vũ phủ bụi trên quần áo, bình tĩnh bước ra khỏi hẻm nhỏ. Tưởng Diễm Diễm ôm cặp sách, lo lắng đứng ở đầu hẻm đợi anh ta. Lúc thấy anh ta đi ra, cô nàng mới thở phào nhẹ nhõm nói “Anh, em cảm ơn anh nhiều lắm.”

“Chuyện này có gì phải cảm ơn.” Triệu Vũ thản nhiên dẫn Tưởng Diễm Diễm vào một cửa hàng mới mở ven đường “Chọn đi, anh mời.”

Cửa hàng này tuy rằng bày trí rất nhiều món ăn mới mẻ, thế nhưng giá cả lại đắt hơn các cửa hàng khác mấy lần, cho nên ít người qua lại, sinh ý gần như là bết bát. Tưởng Diễm Diễm trong lòng đã sớm ngưỡng mộ mấy thứ này, nghe thế thì không ngần ngại hoan hô một tiếng rồi đi đến trước quầy bắt đầu lựa chọn. Triệu Vũ bình thường vốn dĩ cũng chẳng quan tâm, thế nhưng vừa nghĩ đến Lý An Sinh không quá thích việc la cà hàng quán mà lại đang ở trong thời kì phát triển, nhất định học xong sẽ đói, anh ta liền thẳng thắn đóng gói mấy thứ cần đến cho đối phương. Tưởng Diễm Diễm thấy Triệu Vũ vớ được cái gì là ném vào túi cái ấy, không khỏi xót xa “Anh à, cho dù anh có tiền, anh cũng không thể tùy ý như thế đâu!” Nói nói, cô nàng còn nhặt lên một cái chỉ cho Triệu Vũ “Anh xem cái này này, vị mù tạt đấy, anh ăn có quen không?”

Triệu Vũ “Anh đây làm sao mà hiểu được mấy thứ này. Hay là cô chọn giúp anh đi, anh muốn mấy cái nhỏ nhỏ, nhét vừa cặp sách.”

Tưởng Diễm Diễm cẩn thận chọn hết một lượt. Hai người chẳng biết mình mua bao nhiêu, nhưng lúc tính tiền, giá cả ấy vậy mà cũng hơn cả trăm đồng chứ chẳng ít. Triệu Vũ thế nhưng một chút xót tiền cũng không có. Tưởng Diễm Diễm trái lại có phần ngượng ngùng. Triệu Vũ đưa Tưởng Diễm Diễm về nhà xong, liền cầm túi một mạch chạy bước nhỏ đến nhà Lý An Sinh trong tâm trạng hưng phấn.

Lúc anh ta đẩy cửa ra, Lý An Sinh đã ngồi sẵn bên bàn cơm đợi anh ta. Trước mặt thậm chí còn dùng một cái lồng bàn đặt lên để tránh ruồi. Nghe tiếng, cậu ta ngẩng đầu lên. Sắc mặt vốn dĩ rất dịu dàng, nháy mắt biến thành lạnh te “Anh, anh lại đánh nhau đấy à?”

Triệu Vũ a một tiếng “Cậu nhận ra?”

Anh ta cuộn gọn cái túi, cố ý giả bộ đặt lên bàn, thậm chí mong có thể nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Lý An Sinh. Thế nhưng Lý An Sinh lại vô cảm đứng lên sửa lại cổ áo cho Triệu Vũ xong mới rũ mắt nhìn xuống, nhàn nhạt hỏi “Mua đồ cùng Tưởng Diễm Diễm?”

“Ừ.” Triệu Vũ tự giác đi xới cơm “Cửa hàng mới mở, to lắm. Bên trong cũng trang trí không ít đồ ngoại, thú vị ra phết.”

Lý An Sinh im lặng không nói nhìn Triệu Vũ bê bát cơm ngồi xuống. Vừa cầm đũa lên, anh ta liền kể lể không ngớt “Đó, thấy túi đó không? Đây là Tường Điềm Điềm chọn đó. Chứ đồ ăn bây giờ xanh đỏ tím vàng, tên lại viết toàn tiếng Anh, tôi xem chả hiểu, chỉ có mấy cô nàng ấy mới hiểu được thôi...” Lời còn chưa nói hết, nhưng vì thấy Lý An Sinh vẫn đang đứng nên Triệu Vũ ngạc nhiên hỏi “Sao cậu vẫn còn đứng đó? Không ăn à?”

Lý An Sinh hít sâu mấy cái, nhỏ giọng đáp “Tôi đi xem mẹ tôi thế nào.”

“Dì làm sao vậy?” Triệu Vũ vừa hỏi dứt miệng, Lý An Sinh đã biến mất vào buồng trong, đóng cửa lại. Triệu Vũ ăn vài miếng nhưng thấy không ngon miệng. Lẽ nào sức khỏe của mẹ Lý lại không tốt? Triệu Vũ rối bởi nghĩ. Cô nhỏ của anh ta cũng từng bị bệnh thận như mẹ Lý. Thế nhưng được nhà anh ta hỗ trợ không ít tiền, cô nhỏ của anh ta đã điều trị khỏi bệnh, bây giờ sinh hoạt không khác gì người thường. Chỉ là điều kiện nhà Lý An Sinh luôn nghèo túng, mẹ Lý do thân mang bệnh nặng, không thể đi làm, cho nên trên phương diện chữa trị lại càng gặp nhiều trở ngại. Triệu Vũ không biết phải nói gì mới có thể khiến cha mình cho Lý An Sinh mượn tiền. Thật là đau đầu! Lại nói, với cái tính cao ngạo tự ái kia của Lý An Sinh, anh ta cũng không biết phải làm gì mới có thể khiến cậu ta nhận tiền!

Triệu Vũ vừa tự ăn vừa tự nghĩ. Mãi tận mười mấy phút sau, Lý An Sinh mới ra khỏi phòng mẹ mình. Mà sau khi ra ngoài, cậu ta cũng không đến ngồi xuống bàn ăn mà đi thẳng về phòng mình bật đèn làm bài tập. Triệu Vũ sững sốt buống đũa “Sao thế? Cậu không ăn cơm à? Dì có ổn không?”

Lý An Sinh “Tôi không ăn.”

Triệu Vũ đi vào phòng, ngồi xuống cạnh Lý An Sinh, chau mày “Không ăn? Không muốn ăn?”

Lý An Sinh thoát nhìn cực kì chăm chú, ừm một tiếng đáp lại.

Triệu Vũ “Thế dì thì sao? Ngủ rồi à?”

Lý An Sinh không để ý anh ta, ngồi bút vẫn bay lượn trên giấy. Triệu Vũ vò đầu, xoay người quay về phía bàn ăn, chọn mấy thứ mà anh ta cho là Lý An Sinh sẽ thích bên trong túi giấy, cầm tới “Vậy cậu không ăn thì thôi, ăn mấy thứ này lót dạ đi.”

Chẳng ngờ, Lý An Sinh lại thẳng thắn hất tay, làm cho đồng hồ kia rơi bịch xuống đất, phát ra thứ âm thanh trầm trầm không nặng không nhẹ, hết ý hất một chậu nước bắn lên mặt người khác.

Triệu Vũ giật sững người.

Lý An Sinh mấp má môi, ngón tay run rẩy, vừa muốn đi nhặt lại vừa không muốn đi nhặt.

“Cậu lại phát điên cái gì đấy!” Triệu Vũ chưa từng bị đối xử như vậy, cơn tức ngay lập tức trào tới, nghiền nát sự kiên trì của anh ta thành tro vụn “Mẹ nó, Lý An Sinh, tôi có chỗ nào không đối tốt với cậu? Cậu suốt ngày xỉ mặt ra với tôi là có làm sao?” Vừa nói, lồng ngực còn vừa phập phồng lên xuống.

Lý An Sinh từ đầu tới cuối vẫn luôn im lặng. Triệu Vũ giận đỏ cả mắt. Anh ta đá văng đồ đạc trên đất, xoay người rời đi “Mẹ nó nữa, ông đây đeo hầu ai nữa, ông đây lại thiếu một tên như cậu chắc?”

Lúc này, Lý An Sinh mới từ phía sau lạnh lùng lên tiếng “Anh còn muốn đi tìm ai?”

Không đợi Triệu Vũ kịp phản ứng, cậu ta đã đi trước một bước, khóa cửa cái cách, rồi áp chặt đôi phương lên giường. Triệu Vũ còn đang tức giận, tự nhiên là ngoan độc giẫy đạp các kiểu, thế nhưng Lý An Sinh cao gầy lại không biết lấy đâu ra khí lực lớn đến như thế, gắt gao đè nặng anh ta không buông, còn mạnh bạo hôn xuống. Vừa hôn, vừa mút, thẳng đến trong miệng xuất hiện vị máu tanh, thái độ mới chậm rãi trở nên hòa hoãn. Triệu Vũ không phục, nhưng lại sợ mình mà dùng sức thật thì có khi nào làm hỏng người này cũng như làm hỏng một cái bình sứ, cho nên, anh ta chỉ âm thầm dụng lực vùng vẫy. Đúng là một kiểu hình thức miệng thì nói dối thân thì nói thật mới mẻ! Mãi Lý An Sinh mới buông người ra. Chỉ là, Triệu Vũ còn chưa kịp chửi ầm lên, cậu ta đã ghé vào tai anh nói nhỏ “Mẹ em đang ngủ, đừng đánh thức bà ấy.”

Nghe thế, Triệu Vũ cũng vô thức ngậm chặt miệng, để cho Lý An Sinh lần nữa hôn mình hơn nửa phút mới tỉnh táo chửi khê “Mẹ nó, Lý An Sinh, sao tôi phải nghe cậu chứ? Tôi đâu có nợ cậu đâu? Tôi đây chẳng thiếu một người như cậu nhé, cậu buông ra...” Anh ta bị Lý An Sinh cắn một cái, dù đau, nhưng càng kích thích tính chiến đấu nói “Ông đây đi về! Ông đây không thêm tới nữa... Ôi mẹ nó, cậu làm nhẹ thôi!”

Lý An Sinh cũng y lời nhẹ nhàng hôn từ khóe môi bị rách da của anh ta lên đến chóp mũi cao thẳng, rồi đến sống mũi, lông mi, lông mày... Cơn giận của Triệu Vũ tới nhanh đi cũng nhanh, dưới cái hôn tỉ mỉ của Lý An Sinh, giống y như kì tích mà lặng gió. Anh ta im lặng nửa ngày mới lên tiếng “Cậu có thể nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc làm sao không?”

“Em cũng không biết.” Từ góc nhìn của Triệu Vũ, Lý An Sinh quay lưng về phía ánh sáng, con người đen sạm, chỉ có vành tai là hơi hơi ửng lên hào quang. Ánh hào quang kia càng ngày càng gần, mãi cho đến tận khi cả hai mặt dán mặt, âm thanh trong trẻo lúc này đã biến thành trầm thấp của Lý An Sinh mới vang lên “Lúc em thấy anh, em thường không khống chế được cảm xúc của chính mình. Em cũng không hiểu tại sao em lại như thế. Em muốn nhấn nạy, nhưng đôi lúc, chỉ cần anh nói một câu, làm ra một hành động thôi là em lại đột nhiên...” Cậu ta hơi ngừng rồi nói “Cho em xin lỗi.”

Triệu Vũ không hiểu sao cả mặt nóng bừng “Đang yên đang lành cậu nghiêm túc thế làm gì?”

Lý An Sinh cắn vành tai anh ta, cúi đầu dụ dỗ “Anh đừng đi tìm người khác.”

“Tìm người khác cái...” Triệu Vũ bất ngờ hít mạnh một hơi la lên “Cậu sờ chỗ nào đấy!”

Tay Lý An Sinh chẳng biết từ lúc nào đã mò xuống đến bụng dưới Triệu Vũ, từ mép quần thể thao co dần duỗi vào, nhẹ nhàng vuốt ve thứ bảo bối đã hơi hơi phản ứng. Triệu Vũ bình thường không quá để ý phương diện này, chỉ thi thoảng tự mình giải quyết, lúc này, đột nhiên bị Lý An Sinh động đến, anh Vũ mới vừa nãy còn đang giương nanh múa vuốt nhất thời ngốc thành tượng gỗ. Chỉ là xoa nắn cách một lớp quần mà đã khiến Triệu Vũ không chịu nổi. Nếu không phải sợ bị mẹ Lý phát hiện, e là anh ta đã sớm kêu lên thành tiếng. Trong lòng Triệu Vũ không phục! Tại sao chỉ có mỗi mình mình mất mặt như thế này cơ chứ? Thế là tay anh ta cũng mò vào đồng phục của Lý An Sinh. Quả nhiên, cậu ta cũng có phản ứng! Triệu Vũ hài lòng nhìn Lý An Sinh bởi vì bị mình xoa nắn mà cúi đầu thở dốc, cười nói “Lớn đấy.”

Lý An Sinh cắn cắn môi Triệu Vũ, trả thù lần xuống dưới đáy quần lót của đối phương, tỉ mỉ sờ hết tiểu Triệu một lượt. Ngón tay thon dài của cậu ta vào thời điểm này rất có tác dụng, vừa có thể linh hoạt lên xuống, lại vừa có thể chuyển tới phía trước xoa nắn, cẩn thận như sợ làm đau người thương. Triệu Vũ chỉ thấy da đầu tê dại, cổ họng khàn đặc không kêu được ra tiếng, bàn tay cũng vô thức học theo động tác của Lý An Sinh. Chỉ là anh ta tính tình thô thiển, không thể cẩn thận tỉ mỉ như người kia. Nhưng cho dù anh ta có dùng sức, Lý An Sinh cũng không hề kêu đau, mà chỉ chuyên tâm muốn làm cho anh ta thoải mái.

Hai người giúp nhau an ủi là cách đơn giản nhất để dẫn đến động tình. Quần áo bọn họ lúc này đã xộc xệch khó phân. Triệu Vũ cả người mềm oặt, còn mỗi bờ hông bị hôn là còn có tri giác. Anh ta mơ màng nghe thấy tiếng Lý An Sinh vừa hôn vừa hỏi mình “Thoải mái không?”

Triệu Vũ thần nhiên ngẩng đầu đáp lại cái hôn của đối phương “Thoải mái.”

Lý An Sinh sâu xa nhìn anh ta “Chỉ làm như này với em thôi, có được không?”

Triệu Vũ định gật đầu, dưới thân đã dấy lên một trận khoái cảm, trước mắt không ngừng trắng xóa, cuối cùng dừng lại ở cảm giác dính ướt nơi đáy quần. Lý An Sinh cũng bắn, trở mình nằm xuống cạnh anh ta. Cả hai thi nhau thở dốc, tựa như không khí trong phòng quá mức thiếu thốn.

Triệu Vũ “Quần ướt hết rồi...”

“Mặc của em đi.” Lý An Sinh chậm rãi điều chỉnh hô hấp, ngồi dậy “Em tìm một cái sạch sẽ cho anh.”

Triệu Vũ cũng vội vã đứng dậy, sợ làm bẩn giường. Anh ta nhìn Lý An Sinh kéo khóa mở ra cái tủ vải đơn giản, cúi người nhặt đồ trên đất lên nói “Cậu vẫn nên ăn chút gì đó, chúng ta bóc một cái ăn thử nhé?”

Lý An Sinh nháy mắt lạnh mặt “Không ăn.”

Triệu Vũ “...”

Ông đây thật sự dẻo hầu nữa đâu!!!

19. Chương 19

Nói không hầu nữa, nhưng anh Vũ lại vẫn cam tâm tình nguyện làm ỗ ở nhà Lý An Sinh không chịu đi.

Triệu Vũ thay quần lót của Lý An Sinh, chẳng biết tại sao lại thấy ngứa ngáy khó nói, thế là ngoan ngoãn ngồi cạnh bàn học làm bộ chăm chỉ học bài. Kết quả vừa quay đầu liền thấy Lý An Sinh đem quần của hai người ngâm vào trong nước, riêng cái nào dính tinh dịch trắng trắng thì bỏ sang một cái chậu khác. Để không đánh thức mẹ Lý, Lý An Sinh phải bê đồ vào ngồi xỏm trong phòng giặt. Cậu ta cúi thấp đầu, ngón tay trắng nõn ngâm trong nước nhẹ nhàng vò ra bọt xà phòng màu trắng... Triệu Vũ quay phắt đầu lại, trông ngực đập rộn ràng, mặt đỏ bừng vẽ loạn lên tờ giấy nháp của Lý An Sinh.

Hai người vừa mới thân mật, Triệu Vũ đương nhiên là khó mà chia xa, cho nên đêm đó liền thẳng thắn ngủ lại trên giường của Lý An Sinh. Giờ học của Nhất Trung bắt đầu sớm hơn Quang Minh nửa tiếng. Triệu Vũ vì để Lý An Sinh có thể ngon giấc, một đêm không dám động. Chẳng ngờ, người động, ngược lại lại là chính bản thân Lý An Sinh! Sau khi tắt đèn, cậu ta hôn từ khóe môi cho đến xương quai xanh Triệu Vũ, trêu chọc khiến cho cả hai lần nữa nổi hỏa! Hai cổ thân thể ma sát nửa ngày vẫn chưa thôi, cuối cùng Triệu Vũ phải đá Lý An Sinh một cước, giận dữ mắng nhanh ngủ, Lý An Sinh mới yên ỗ nằm xuống. Hai người lần đầu tiên ngủ chung một giường, nói thật, tâm tư có phần thỏa mãn, thế cho nên, mãi đến sáng ngày hôm sau, khi đồng hồ báo thức reo lên, Triệu Vũ mới phát hiện bản thân lặn vào lòng Lý An Sinh, đầu gối lên tay đối phương, chân gác qua eo đối phương, hai “cậu nhỏ” sáng ngày lực lưỡng vừa hay mặt đối mặt!

Triệu Vũ “...”

Mẹ nó, cao to vạm vỡ như anh ta tự nhiên lại làm ra cái động tác giống như chim nhỏ nép vào lòng mẹ thế này, đúng là mất mặt dã man!

Thế là Triệu Vũ cẩn thận lùi ra ngoài, xoa xoa cánh tay cho Lý An Sinh, cuối cùng xoa tỉnh đối phương. Lý An Sinh hai mắt mơ màng, hôn hôn Triệu Vũ. Tiếp đến cả hai cùng rời giường đánh răng rửa mặt.

Cho đến tận khi đến Quang Minh rồi, Triệu Vũ hãy còn rất hưng phấn, giống như toàn thân đều được tưới mát, không ngừng cười ngốc. Loại tâm tình yêu đương này chỉ hoàn toàn chấm dứt khi Triệu Vũ bước chân vào lớp. Bởi vì lúc anh ta bước vào, cả lớp bỗng nhiên lặng ngắt như tờ!

Triệu Vũ nhíu mày “Sao thế?”

Anh ta đến muộn, lúc này trong lớp đã gần như đầy đủ. Dưới cái nhìn xoi mói của bọn họ, Triệu Vũ đi về phía bàn mình ngồi xuống, rồi thả cặp xuống đất. Lâm Thành ghé đến hỏi “Anh, có phải hôm qua anh đánh một tên lớp mười hai không?”

Triệu Vũ lười biếng hừm một tiếng, Lâm Thành hạ giọng nói “Anh, hình như tên đó bị đánh gãy cả xương sườn đấy, thăm lắm...”

Lâm Thành vừa dứt lời, chủ nhiệm lớp đã đến cửa gọi Triệu Vũ đi ra. Triệu Vũ nhún mày đứng dậy, một đường đi theo đối phương đến phòng giáo vụ. Thầy giáo vụ là khách quen trên bàn ăn của cha Triệu Vũ, cho nên thấy người đến là Triệu Vũ, đầu tiên là thở dài, rồi dùng chất giọng thân thiết nói “Tiểu Vũ, có phải hôm qua, sau khi tan học, cháu đã đánh một học sinh họ Tôn lớp mười hai không?”

Triệu Vũ nôn nóng “Đúng, nhưng cháu chỉ dạy cho hắn ta một bài học nhỏ thôi, tuyệt đối không đến mức làm hắn ta gãy xương sườn!”

“Tiểu Vũ, chú biết.” Thầy giáo vụ đứng lên vỗ vai Triệu Vũ, không quá để tâm đến lời anh ta nói. “Trường học đã thông báo cho phụ huynh hai bên, đến lúc đó, cháu nhớ kiểm chế lại, tránh đừng để gây thêm phiền phức cho cha mình.” Nói đến đây, ông ta hơi ngừng lại rồi mới tiếp tục uyển chuyển biểu thị “Việc này có

chút nghiêm trọng, xử phạt là không thể tránh khỏi, thế nhưng chú vẫn sẽ cố gắng hết sức để giúp cho cháu được ở lại trường.”

Triệu Vũ lạnh mặt ngồi ở phòng giáo vụ chờ phụ huynh, im lặng đánh giá lại vấn đề. Từ trước đến nay, anh ta làm gì cũng luôn rất có chừng mực. Hôm qua, anh ta chẳng qua chỉ đập mấy đập. Tên mập kia da dày thịt béo, làm sao có thể bị đập đến mức gãy cả xương sườn? Chắc là đối phương gây thù quá nhiều, sau đó lại chọc phải ai, nhưng cố tình muốn đổ hết tội lên đầu anh ta đây mà. Triệu Vũ có phần buồn bực, thậm chí nghĩ biết thế tối qua cứ hung hăng đánh một trận thật đã, thế thì ít nhất tâm trạng anh ta còn có chút thoải mái! Nhà anh ta chẳng thiếu chút tiền thuốc, nhưng dính phải tranh chấp thì thực sự rất phiền!

Những chuyện như thế này vẫn thường do mẹ Triệu đến xử lý, bởi vì kĩ năng để xử lý mấy chuyện này bà đã thuộc nằm lòng, đúng kiểu tích lũy ra một thân đầy kinh nghiệm. Vừa vào trường, việc đầu tiên bà làm sẽ là kén đáo tặng cho chủ nhiệm, giáo vụ, mỗi người một thẻ mua sắm, tiếp đến là nhét cho phụ huynh đối phương hai tờ giấy bạc, cuối cùng thì dựa vào tình hình mà quyết định phương thức giải quyết, rồi đợi đến lúc về nhà mới tiến hành dạy dỗ con trai bằng miệng. Cơ mà nói thì nói thế, chứ lần nào bà cũng chỉ nói được một nửa là Triệu Vũ đã nùng nịu cho qua. Chỉ là lần này, người tới không phải mẹ Triệu mà là đích thân cục trưởng Triệu. Cục trưởng Triệu tất nhiên không am hiểu loại tranh cãi này như vợ, nên khi đối mặt với người mẹ rên rỉ khóc lóc của tên mập, ông có chút luống cuống tay chân. Cuối cùng, chủ nhiệm lớp cùng thầy giáo vụ phải ra tay giúp đỡ, mẹ tên mập kia mới miễn cưỡng thỏa hiệp, đồng ý để cha Triệu chi trả tiền thuốc men cũng như phí tổn thất tinh thần mới thôi không báo cảnh sát, chỉ yêu cầu nhà trường xử phạt.

Cha Triệu bận hơn một giờ, vẻ khôn khéo thành thực trên quan trường cũng không giấu nổi một mảy. Ông xin nghỉ cho Triệu Vũ, dẫn người ra xe về nhà. Khi cả hai đã ngồi yên ổn trên xe, Triệu Vũ mới chủ động mở miệng giải thích “Cha, con thật sự không có đánh thằng đó nghiêm trọng đến thế đâu, là nó vu oan cho con!”

“Thôi.” Cha Triệu day day huyết thái dương “Đánh thì cũng đánh rồi, còn ở đó mà so đo đánh nhiều hay đánh ít nữa à?”

Triệu Vũ không nói nữa, cúi đầu nghịch dây mũ áo, thì lại nghe tiếng cha anh ta hỏi “Tiểu Vũ, chúng ta xuất ngoại đi, có được không?”

Triệu Vũ sững sốt, ngẩng đầu lên, thấy cha Triệu đang chăm chú nhìn mình “Đi Canada, cha sẽ tìm cho con một trường học chính quy. Giờ con ở lại trong nước, học cũng không được gì, sang năm lên mười hai chương trình học sẽ càng nặng, mẹ con thật sự không nở nhìn con chịu khổ. Không bằng chúng ta đi Canada đi, giờ chỉ cần bỏ tức một chút tiếng Anh, ra nước ngoài, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn.”

Triệu Vũ há miệng, theo bản năng hỏi “Vậy chúng ta có thể dẫn theo một người nữa không?” Anh ta hơi ngập ngừng “Là một người bạn thân của con, học rất giỏi. Nhà chúng ta bỏ tiền, cho cậu ấy theo con đi học?”

“Dẫn thêm người?” Cha Triệu bật cười “Con có biết để có thể cho một mình con ra nước ngoài, nhà chúng ta đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền không? Lại còn dẫn thêm người? E là tiền để dành cho con cưới vợ cũng mất hết mất.” Ông nhìn đáng vẻ không phục của con trai, hạ giọng “Cha biết con làm người sống nghĩa khí, nhưng cũng không thể nghĩa khí theo cách đó. Hiện tại... Tình thế không tốt, cha cũng là đứng đầu sóng ngọn gió, chuyện giống như hôm nay, sau này nhớ đừng lặp lại nữa.”

Triệu Vũ lạnh giọng “Không dẫn theo cậu ấy, con không đi đâu.”

Cha Triệu “Con ra nước ngoài sẽ có rất nhiều thứ để chơi, vui hơn bây giờ rất nhiều.”

Triệu Vũ thẳng thắn ngoảnh mặt đi “Không đi.”

Cha Triệu thở dài “Con... Tự mình suy nghĩ cho kĩ đi.”

Nói Triệu Vũ nghĩ, anh ta liền nghĩ đến mấy tháng cũng chưa xong. Mẹ Triệu bị chồng thuyết phục, không ngừng ở bên tai con trai ngày đêm bức ép, nhiệt tình còn hơn cả cùng các chị em đi dạo phố mua sắm. Phải mãi cho đến khi, Triệu Vũ tức giận đập bàn ăn, hai vợ chồng mới coi như chấp nhận quyết định của con trai. Thế nhưng cho dù thỏa hiệp, cả hai vẫn không đủ khả năng đưa cả Triệu Vũ cùng bạn Triệu Vũ đi du

học. Cha Triệu chẳng qua chỉ là một cục trưởng của cái thành phố bé tí teo, may mà nhờ được cái địa vị này cùng thái độ sống can đảm can trọng mà nên duyên với mấy người có tài, từ đó miễn cưỡng kiếm đầy một bát cơm ăn. Mà nay, sóng gió nổi lên, cha Triệu như ngựa dừng trước vực, chỉ để đưa được một mình Triệu Vũ rồi đi thôi ông cũng đã phải vận đến hết cả căn cơ rồi, thì nói gì đến đưa thêm một người nữa đây? Thế là, đến cuối cùng, vì tính chiều con từ nhỏ, cha Triệu quyết định tất cả đều thuận theo Triệu Vũ. May mà Triệu Vũ, dưới sự bổ túc diên cường của Lý An sinh, thành tích đã tiến bộ rõ rệt, thoát nhìn cũng coi như có chút hy vọng thi đỗ được vào một trường cao đẳng.

Lại nói Lý An Sinh, Triệu Vũ thật sự không dám nói chuyện này với cậu ta. Ngày ấy, chỉ nội chuyện Triệu Vũ đánh người bị phạt thôi, Lý An Sinh cũng đã không vui rồi. Triệu Vũ để đỡ cậu ta, thậm chí còn phải thế không bao giờ đi gây sự nữa! Thành ra, từ đó, anh Vũ đường đường là một đại ca trường học, làm gì cũng chỉ có thể sai đám đàn em ra tay, nếu chưa đến thời điểm máu chốt thì chưa xuất mã. Nhưng mà, như thế lại khiến anh ta trong mắt đối thủ trở nên có phần thần bí. Còn về chuyện xuất ngoại, Triệu Vũ đích thực không muốn để Lý An Sinh biết. Bởi vì anh ta rất sợ bảo bối nhà mình tâm tư nhạy cảm, nghe xong lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Chỉ là anh ta không nói, không có nghĩa là lữ đồng đội heo nhà anh ta cũng không nói! Có một lần, Triệu Vũ vì để chúc mừng kì thi giữa kì kết thúc mà mở tiệc mời khách. Trong bữa tiệc, khi ăn được hơn nửa, Nhị Cầu giống như thêm độn mà ha hả tuôn ra chuyện xuất ngoại của đại ca nhà mình. Không ngờ, Lý An Sinh nghe xong, mặt mũi vẫn bình thường, không hề để tâm, khiến cho Triệu Vũ cảm thấy vừa yên tâm vừa không cam lòng, phải nói là trăm mối ngổn ngang.

Nhưng vô luận thế nào, kì nghỉ hè của năm lớp mười một cũng đã tới.

Triệu Vũ thần kì vượt qua kì thi cuối năm, mẹ Triệu để thưởng cho con trai, thẳng thắn phê chuẩn cho anh ta đi chơi với bạn bè. Địa điểm không xa lắm, chỉ cách Ngô Thành chừng một tiếng lái xe, có núi nhỏ có biển trúc xanh. Triệu Vũ dẫn theo Lý An Sinh, Nhị Cầu và Gà Mái. Bốn người thuê một căn nhà gỗ nhỏ, phòng ốc rất nhiều, thế nhưng Triệu Vũ vẫn không biết xấu hổ chen chung một phòng với Lý An Sinh, lại còn là một phòng hết sức kín đáo, mỹ danh nói “thích yên tĩnh”.

Ngày đầu tiên là hoạt động leo núi. Lý An Sinh mỗi ngày chạy bộ, Triệu Vũ từ nhỏ đã đánh lộn các kiểu, cho nên thể lực vô cùng tốt, trong lúc leo núi, rất nhanh đã bỏ lại Nhị Cầu cùng Gà Mái phía xa xa. Triệu Vũ thấy xung quanh không có người, liền lén lút nắm tay bảo bối nhà mình nói “Muốn hôn cậu.”

Khuôn mặt tuần tú của cục cưng nhà anh ta được ánh mặt trời chiếu sáng, dưới cái nóng của thời tiết mà hơi hơi ửng hồng, thật không khác gì tranh vẽ. Con người đen nhánh phản xạ lại những vụn nhỏ lấp lánh, khiến cho chúng mệnh mông tựa nước, dịu dàng, êm ái. Cậu ta nghiêng đầu hôn lên gương mặt ướt mồ hôi của Triệu Vũ. Triệu Vũ lại cảm thấy không đủ, giao hoạt nháy mắt “Anh đây muốn hôn miệng, muốn ứ ứ cơ.”

Lý An Sinh mím môi cười, tính nghiêng đầu hôn môi Triệu Vũ, thì Triệu Vũ lại nhắm ngay lúc đối phương ghé đến mà lui ra sau, cười lớn “Cậu dám giở trò lưu manh?”

Lý An Sinh “Vậy anh đoán xem liệu em có giở trò lưu manh thành công không?”

Triệu Vũ khiêu khích nhướn mày, xoay người bỏ chạy, để Lý An Sinh đuổi theo phía sau. Anh Vũ mưu đồ trốn việc, trên người căn bản không khuôn vác thứ gì, cho nên rất nhanh đã trốn thoát. Còn Lý An Sinh thì đeo đầy một balo nào là kem chống nắng này, nước này, đồ ăn vặt này, các thứ các thứ đều là cho Triệu Vũ, đã nặng lại còn phải đuổi người, nói ra thật không dễ dàng mà! Hai người cứ thế đuổi bắt đến tận đỉnh núi. Ngọn núi này không cao lắm, đợt bọn họ leo lên đến đỉnh, thời gian vẫn chưa qua quá nửa buổi chiều, phóng tầm mắt ra xa hoàn toàn có thể nhìn thấy một mảnh xanh mướt dưới ánh mặt trời. Thi thoảng lại có làn gió thổi qua, làm lá trúc xào xạc reo vang. Một con chim từ đâu bay ngang, bất ngờ hót lên một tiếng. Người thiếu niên kể bên Triệu Vũ chăm chú ngắm nhìn, vẻ mặt lộ ra đôi phần ngây dại.

Triệu Vũ sống mười bảy mười tám năm, chứng kiến không ít mỹ cảnh trong và ngoài nước, thế nhưng anh ta vẫn cảm thấy, cho dù sau này bản thân có bị vây hãm trong bóng đêm, thì cảnh trước mắt đây, vẫn là cảnh đẹp quên nhất đời anh ta!

Triệu Vũ uống một ngụm nước to từ chai nước Lý An Sinh đưa tới, bất ngờ nhận ra, người thiếu niên u ám năm nào đã chậm rãi biến mất, trả lại cho anh ta một Lý An Sinh dịu dàng nhưng kiêu ngạo, một bảo bối chỉ thuộc về anh ta.

Lý An Sinh nhỏ giọng hỏi “Nhìn gì vậy?”

Triệu Vũ cũng nhỏ giọng, giống như liên lạc tình báo đáp “Tôi đặc biệt thích cậu.”

Lý An Sinh buồn cười “Em cũng thế.”

Cả hai đang lén lút thăm dò xem có nên nắm tay hay không, có nên hôn môi hay không thì phía sau đã vang lên một tiếng gầm cắt ngang của Nhị Cửu “Anh! Anh đang thì thầm cái gì với chị dâu đấy!!”

Triệu Vũ “...” Mau đánh chết cậu ta!

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy mỗi mình Nhị Cửu đang chỉ tay ra sau “Gà Mái bị cảm nắng, choáng đầu nằm bệt ở đằng sau rồi! Anh, phải làm sao đây anh...”

Triệu Vũ dở khóc dở cười, cầm túi đeo dưới đất lên. Còn làm sao? Đi xem cậu ta thế nào thôi chứ còn làm sao!

20. Chương 20

Thân thể Gà Mái đúng là còn yếu ớt hơn cả Tướng Điềm Điềm, leo núi chưa được vài bước mà đã bị nóng đến ngất xỉu! Mấy người Triệu Vũ kéo cậu ta đến một nơi râm mát, lại đỡ cậu ta uống vài ngụm nước, cậu ta mới tỉnh. Tiếp theo đương nhiên không thể tiếp tục leo núi, thế là cả đám thẳng thắn kéo nhau về nhà nghỉ. Lúc về đến nơi vừa hay đúng giờ cơm tối. Do trước lúc đi, Lý An Sinh đã ướp sẵn một ít xiên đồ nướng, cho nên cả đám chỉ cần bật bếp lên là có thể nướng đồ ngay lập tức. Triệu Vũ từ nhỏ chưa từng động tay động chân làm gì, lúc này chỉ có thể giống như một ông cụ vòng vèo tới vòng lui làm nhiệm vụ giám sát. Nhị Cửu chính ra lại vô cùng tháo vát. Tiếc là sự tháo vát của cậu ta chỉ khiến người thêm việc, nướng đồ mà cũng có thể nướng đến khắp nơi đều là khói, mù mịt chẳng khác nào tu tiên! Thế là đến cuối cùng, vẫn là Lý An Sinh cùng Gà Mái phải đích thân ra tay, chăm chỉ nướng thịt, nướng xong thì bê tới hầu hai tên kia ăn uống. Mấy thằng con trai nhao nhao ầm ĩ một trận, lại mở thêm bia, chơi hết sức vui vẻ. Nhị Cửu khinh thường mà liếc nhìn Triệu Vũ hỏi “Anh, anh giấu cánh gà cho ai đấy? Có phải cho chị dâu không?”

Gà Mái lấp bắp đỡ lời hộ đại ca nhà mình đáp “Biết, biết, biết rồi cậu còn hỏi.”

Triệu Vũ nghe thế liền gơ chân đập mỗi người một cước.

Màn đêm chậm rãi buông xuống. Tửu lượng Gà Mái không cao, cộng thêm nửa ngày mệt mỏi, dẫn đầu về phòng nghỉ ngơi. Nhị Cửu mặc dù tinh thần hưng phấn, nhưng uống liền một lúc mấy lon bia, thân thể cũng không tránh khỏi vụng vát. Chỉ có Lý An Sinh là không uống, lúc này đang một mình thu dọn bếp nướng cùng một đồng rác thải. Còn Triệu Vũ thì nỏ đùa một ngày, toàn thân đều là mùi mồ hôi, bị cậu ta đẩy đi tắm. Đợi khi Lý An Sinh dọn dẹp rửa ráy xong xuôi về đến phòng, Triệu Vũ đã nằm bẹp trên giường, đầu tóc ướt rượt.

Lý An Sinh biết ngay kiểu gì cũng thế, cho nên cầm khăn tới lau tóc giúp anh ta. Triệu Vũ có phần say, mơ màng nhắm mắt lại hô một tiếng “Bảo bối.”

Lý An Sinh ừ một tiếng, tiếp tục xoa xoa cái đầu lông của đối phương. Triệu Vũ mắt nhắm, môi chu, làm ra động tác hôn gió nói “Yêu cậu chết đi được.”

Lý An Sinh nhỏ giọng đáp “Em cũng yêu anh.”

Triệu Vũ nghe thế thì buồn cười. Anh ta mở mắt ra. Đôi mắt giống như mắt một chú cún con, tròn tròn, vừa sáng lại vừa trong, khi cười thì hết sức ngây thơ hồn nhiên, là một đôi mắt mà chỉ những ai được lớn lên trong sự yêu chiều bảo bọc từ nhỏ mới có. Lý An Sinh thầm nghĩ bản thân mình hẳn đã bị nó mê hoặc, cúi đầu xuống hôn. Triệu Vũ nhắm mắt để mặc cậu ta hôn. Bờ môi lạnh lẽo của thiếu niên từ mí mắt dần chuyển xuống chóp mũi, không nặng không nhẹ mà cắn một cái, rồi mới nhanh chóng trượt đến bờ môi còn lại trước khi chủ nhân nó kịp nổi giận. Lý An Sinh giống như một con mèo, mềm mại liếm láp. Thế nhưng, không để đối phương trầm mê, cậu ta đã nhẹ nhàng lướt đi, đẩy đưa một chút dưới cằm, lưu luyến một chút trên xương quai xanh... Triệu Vũ có thể cảm giác được có ngón tay đang vói vào trong vạt áo của mình, rồi

bò từ bụng lên ngực, khê khằng xoa nắn hai điểm nhỏ nổi lên. Cả người anh ta run rẩy, không phục lời kéo quần áo của Lý An Sinh. Chỉ tiếc là đến cuối cùng, bản thân lại bị chính cái áo sơ mi cài cúc cẩn thận kia làm cho càng mệt.

Một tay khác của Lý An Sinh thì không biết đã thành công chiếm đóng trận địa từ lúc nào, chui vào quần lót của người dưới thân, tinh tế an ủi vật nhỏ mẫn cảm. Hai người mới giúp nhau mấy tháng, nhưng Lý An Sinh đã nắm rõ các điểm sướng của đối phương trong tay, chỉ cần cậu ta khê bóp nhẹ vị trí phía trên đỉnh, đảm bảo lỗ nhỏ của Triệu Vũ sẽ chảy nước ướt sũng!

Triệu Vũ từ bỏ việc giằng co cùng Lý An Sinh vì anh ta biết mình chưa bao giờ là đối thủ của cậu ta trên phương diện này. Anh ta có cảm giác như toàn thân mình đã bị đối phương khống chế. Anh ta rất muốn to tiếng mắng chửi, thế nhưng môi anh ta lại bị chặn đứng. Anh ta cũng muốn xoa nắn lại đối phương, thế nhưng ngay cả sức để nâng một ngón tay anh ta cũng không có. Triệu Vũ cắn răng, tức giận kéo quần của Lý An Sinh. Phải vất vả lắm anh ta mới kéo được một nửa, trong khi của bản thân anh ta thì đã sớm bị lột quang. Còn chưa kịp hô lên, một cơn khoái cảm đã ập tới.

Triệu Vũ thở hổn hển lên án “Cậu... Lại sờ...”

Lý An Sinh dịu dàng “Anh, chúng ta làm bước cuối cùng được không?”

Triệu Vũ định hỏi cậu ta bước cuối cùng là cái quỷ gì, nhưng trong đầu đã rất nhanh nhảy ra câu nói đầy tính khiêu khích năm lớp chín “Anh Vũ muốn làm cái đít của thằng ẻo lả này ư?”. Mặt anh ta nháy mắt đỏ ửng. Triệu Vũ mấp máy môi “VẬY... VẬY SAO? VẬY CẬU TỚI... HAY TÔI TỚI...” Hỏi xong, Triệu Vũ mới thấy mình rõ ngốc. Lý An Sinh đã sớm lột sạch anh ta, lúc này đang ung dung nhìn ngắm con mồi, liệu người tới còn có thể là ai?

Nhưng không ngờ, Lý An Sinh lại chỉ im lặng nhìn anh ta, rồi dung túng hôn lên chóp mũi đối phương. Nếu như không phải hai mắt cậu ta đã ửng đỏ, thì thật khó để biết cậu ta đã động tình. “Nếu anh muốn, vậy anh tới đi.” Không đợi Triệu Vũ trả lời, Lý An Sinh đã phối hợp hôn lên cổ anh ta, ở chỗ hầu kết kín đáo nói “Không nở để anh đau.”

Triệu Vũ kinh ngạc, lòng lại mềm nhũn. Phải mất một lúc, anh ta mới bắt ngờ bật cười “Anh đây có thể bắt nạt cậu sao? Cậu tới đi, nếu không với cái bộ dáng trời gà không chặt đố của cậu, anh đây lại làm hỏng cậu mất.”

Chỉ là, Triệu Vũ rất nhanh đã hối hận vì bản tính nhẹ dạ của mình. Cũng không hẳn là rất đau. Lý An Sinh dùng hơn non nửa hộp kem dưỡng da để bôi trơn. Lúc ngón tay cậu ta trườn sấp thậm chí còn mang theo tiếng nước òm ọp khiến cho anh Vũ trước giờ chưa từng biết xấu hổ là gì cũng phải ngượng ngùng. Nhưng cố tình, Lý An Sinh lại chậm chậm không đưa vào, mặc cho cái kia đã cứng ngắc giống như cung được lên dây. Triệu Vũ quả thực bội phục tính nhẫn nại của cậu ta! Cuối cùng, vẫn là chính mình không chịu nổi nữa, cắn tai Lý An Sinh giục “Cậu mau lên đi, dứt khoát chút được không?”

Lý An Sinh đỏ mặt trấn an “Cố nhịn đã.” Nói rồi, cậu ta duỗi hai ngón tay vào, chậm rãi tìm tòi, rốt cuộc cũng tìm được một điểm khiến Triệu Vũ giật run lên. Nhưng đến nước đó rồi, Lý An Sinh vẫn chưa dừng lại. Cậu ta tiếp tục nhét thêm một ngón tay vào nơi đó. Triệu Vũ lúc này đã hơi hơi thấy đau, nhưng vẫn cảm nhận được một ít khoái cảm nhỏ bé.

Bị người dùng ngón tay làm cho sung sướng, không thể không nói là quá mức mất mặt!

Trong lúc Triệu Vũ mơ mơ màng màng suy nghĩ, Lý An Sinh đã rút ngón tay ra. Sau đó, cậu ta tách hai chân Triệu Vũ ra. Một thứ nóng rực cứng rắn đặt trước cửa lối đi chậm rãi tiến vào. Mặc cho Lý An Sinh đã làm chuẩn bị rất đầy đủ, Triệu Vũ vẫn đau đến trắng bệch cả mặt, cũng may anh ta da dày thịt béo, khả năng chịu đau tương đối ổn. Nhìn vẻ mặt chịu đựng kiềm nén của Lý An Sinh, Triệu Vũ nhìn đau khổ rộng hai chân, đồng thời ngẩng đầu hôn lên cằm dưới của cậu ta nói “Bảo bối, yêu cậu, đến đi.”

Sáu chữ, chớp mắt đánh tan sự trấn định của Lý An Sinh thành vô số mảnh vụn!

Lý An Sinh giống như phát điên, hai tay giữ chặt eo Triệu Vũ, bành bạch bành bạch tiến công, mỗi lần đều tiến đến điểm nhạy cảm mà bản thân vừa tìm được. Triệu Vũ vừa nãy hầy còn thần nhiên an ủi người đẹp “đến đi”, lúc này bị làm đến mức chỉ biết cắn răng thở gấp, ngăn không cho tiếng rên rỉ buột ra làm mất

cái danh đại ca. Khoái cảm dày đặc giống như bị điện giật từ cuối xương cột lủi thẳng lên đại não, khiến người không ngừng run rẩy. Triệu Vũ vòng tay quanh cổ Lý An Sinh, không khác nào một người sắp sửa chết chìm vớ được chiếc cọc gỗ.

Thân thể thiếu niên thon dài mà săn chắc. Làn da màu mật ong với những đường da hiện rõ, dưới ánh đèn nhạt nhòa càng hiển hiện ra một loại mê người. Cảm giác phía sau trơn trượt mà ấm áp đang không ngừng quần lầy địa phương mẫn cảm, lí trí Lý An Sinh gần như tan vỡ. Động tác của cậu ta từ lúc đầu ngây ngô dần dần chuyển thành thành thực, muốn từ những kiếm tìm mong lung khiến cho người dưới thân càng thêm sung sướng. Thế nhưng Triệu Vũ lại nghĩ như vậy cũng đủ kích thích lắm rồi. Hai mắt anh ta ửng đỏ hôn hôn Lý An Sinh, cắn răng giả bộ tự nhiên nói “Bảo bối, nhẹ chút.”

“Em yêu anh.” Lý An Sinh cắn vành tai Triệu Vũ. Cậu ta nhìn thì có vẻ như trắng nõn vô hại, thế nhưng thân dưới lại không ngừng hung hăng cử động, khiến cho nước bắn tung tóe, cực độ đam mê.

Triệu Vũ cũng như phát điên, ưm ưm a a kêu to nhẹ chút nhẹ chút. Đáng tiếc người kia chẳng buồn để ý, anh ta càng kêu nhẹ, cậu ta lại càng dùng sức làm mạnh. Da đầu Triệu Vũ tê dại, bị tầng tầng lớp lớp khoái cảm vây quanh, không kiên nhẫn gì mà lên tiếng cầu xin “Bảo bối à, cực cực à, vợ à... Tôi cũng yêu cậu, có... Có thể... A... Chậm một chút... Không... A...”

Lý An Sinh làm chưa tới mấy phút, Triệu Vũ đã bắn. Lý An Sinh biết anh ta sẽ làm gì, cho nên vừa nhanh chóng cúi đầu xuống hôn ngăn không cho Triệu Vũ cắn chính mình, vừa lần tay xuống an ủi phía trước Triệu Vũ, đồng thời không ngừng dụng lực ra vào, tận cho đến khi Triệu Vũ hai mắt thất thần, lần nữa làm ướt đầm tay Lý An Sinh. Triệu Vũ giống như người vừa thoát khỏi việc chết đuối, lao ra khỏi mặt nước thở phì phò, cảm thụ dư âm cao trào. Lý An Sinh vẫn chưa lui ra ngoài, bất động giữ nguyên tư thế ở trong anh ta. Cậu dịu dàng hôn môi đối phương, chờ người khôi phục thể lực.

Lần này Triệu Vũ thực tủy biết vị, chủ động lật mình thay đổi tư thế, tạo điều kiện cho người yêu càng dễ tiến vào. Thế nhưng Lý An Sinh lại cố tình chậm chậm không chịu tiến công, cứ không nặng không nhẹ cọ sát điểm mẫn cảm, cùng hôn hít sống lưng Triệu Vũ. Điều này khiến Triệu Vũ lại càng thấy khó nhịn. Cái loại sung sướng ngắt quãng này chẳng thà không có còn hơn! Chỉ là anh ta vừa mở miệng giục nhanh, Lý An Sinh liền giống như phát điên mà ra sức tiến lui, đến mức anh Vũ ngoại trừ thở dốc và rên rỉ, chỉ có thể hô to bảo bối. Lý An Sinh hôn vành tai Triệu Vũ, không ngừng truy hỏi một câu mà cậu ta đã hỏi vô số lần “Anh, anh yêu em không?”

“Cậu còn gọi tôi là anh?” Triệu Vũ không chịu nổi nữa nói “Tôi mới là người nên gọi cậu là anh ấy! Anh, xin anh tha cho em đi, có được không hả?”

Chẳng ngờ câu này chọc đúng giới hạn của Lý An Sinh. Cậu ta nhỏ giọng chữ thề một tiếng, ôm chặt Triệu Vũ đảo người bành bạch tiến công. Triệu Vũ hí hửng tìm được nhược điểm của Lý An Sinh, cắn đôi môi đỏ au của người đẹp, nổi lên ý xấu rên rỉ “Anh à, anh trai tốt, người ta yêu anh chết đi được... A... Mẹ kiếp! Cậu nhẹ thôi!!!”

Đến cuối cùng, Triệu Vũ lại run rẩy bắn thêm một lần, Lý An Sinh mới bắn. Mặc dù cậu ta đã vội vàng rút ra, thế nhưng hơn nửa số tinh dịch vẫn bắn vào trong thân thể Triệu Vũ. Nhìn tinh dịch theo đùi đối phương chảy xuống, cậu ta suýt chút nữa thì lại “lỡ tay nổ súng”. Triệu Vũ đã mệt nhừ, đến ngón tay cũng không buồn động. Lý An Sinh mặc dù cũng mệt, nhưng vẫn phải chống đỡ lí trí, đứng dậy đi chuẩn bị nước nóng, rửa sạch những thứ kia cho Triệu Vũ. Tiếp đến, cậu ta giúp Triệu Vũ lau khô người, đổi drap giường xong xuôi mới tự mình đi tắm. Chờ cậu ta tắm xong đi lên, Triệu Vũ đã cuộn mình trong chăn ngủ mơ màng. Nghe tiếng, anh ta không vui lâu bâu “Cái chứng sạch sẽ của cậu có thể đỡ hơn một tí không hả?”

Lý An Sinh không để ý, lên giường hôn hôn anh ta. Anh Vũ không giận cũng không hờn. Hai người dính lấy nhau hôn vài cái, Lý An Sinh mới nhỏ giọng thủ thủ “Anh, sau này chúng ta sẽ luôn ở bên nhau nhé?”

Triệu Vũ nhớ lại bản thân vừa nãy luôn miệng gọi anh, vành tai đỏ ửng, cố giả bộ trấn tĩnh đáp “Được chứ, sao lại không. Cậu muốn thi đại học N ở Đế Đô, tôi liền thi cùng cậu. Mà cho dù tôi có thi không đậu đại học N, thì tôi cũng có thể thi vào mấy trường ở gần đại học N. Tóm lại, tôi nhất định sẽ ở cùng cậu.”

Lý An Sinh im lặng mấy giây “Cô chú sẽ đồng ý sao?”

Triệu Vũ sững sốt. Trước giờ anh ta chưa từng tự hỏi vấn đề này. Đối với anh ta mà nói, hôm nay có rượu hôm nay say, say rồi thì ai cần quan tâm ngày mai sẽ ra sao? Triệu Vũ cẩn thận suy nghĩ. Tuy rằng cha Triệu mẹ Triệu chiều con đủ mọi đường, khiến cho anh ta vô lo vô nghĩ, nhưng anh ta lại không dám chắc chuyện hai người sẽ đồng ý cho anh ta dẫn một người đàn ông về làm vợ... Triệu Vũ nghĩ nghĩ, dứt khoát đem chuyện này đá văng, cắn càm Lý An Sinh nói “Cậu nghĩ nhiều vậy làm gì? Tôi yêu cậu, cậu cũng yêu tôi, thế không phải được rồi sao?” Anh ta dừng một chút mới lại hỏi “Lẽ nào ba mẹ tôi không đồng ý, cậu sẽ không theo tôi nữa?”

“Em theo anh.” Lý An Sinh lặng lẽ nhìn đối phương, trong mắt hiện ra ánh sáng nhàn nhạt mà dịu dàng. “Anh đi Đế Đô, em cũng đi Đế Đô. Anh đi Canada, em cũng sẽ giành học bổng để đi. Anh muốn ở lại Ngô Thành, em cũng sẽ ở lại Ngô Thành cùng anh. Cô chú nếu như không đồng ý, em sẽ chờ họ đồng ý. Anh đi đâu cũng được hết.”

Lý An Sinh chưa từng nói mấy lời sến sẩm, đột nhiên nói, thực khiến người không chịu nổi!

Trong bóng tối, Triệu Vũ thấy hai má mình nóng bừng, ngực cũng nóng. Anh ta ho khan một tiếng, cười hỏi “Nếu như khuôn mặt này của tôi mà bị làm sao, rồi trở nên xấu xí, thì cậu còn theo tôi không?”

Lý An Sinh gật đầu.

Triệu Vũ “Thế nếu như tôi biến thành một tên nghèo rớt mồng tơi, không có một xu dính túi nào, cũng không có cả cơm để mà ăn, thì cậu vẫn theo tôi chứ?”

Lý An Sinh ý thức được Triệu Vũ đang trêu mình, liền giả bộ trầm tư “Cái này thì còn phải để em nghĩ đã.”

“Cậu được lắm, Lý An Sinh!” Triệu Vũ đập cậu ta một cước, cười nói “Dám hám tài à!”

Lý An Sinh kêu đau, rồi nhân lúc Triệu Vũ lo lắng ghé tới xem, ôm chặt lấy người kia. Cậu ta xoa nhẹ mái tóc mềm mại của đối phương, trong mắt tràn đầy tính ý, dày đặc đến mức khiến người khó thở, nói “Em sẽ vĩnh viễn ở bên anh.”

21. Chương 21

Triệu Vũ trước nay không phải kiểu người thích úp úp mở mở. Anh ta thẳng thắn nói cho đám anh em về chuyện chị dâu thật chị dâu giả, từ đó xác định người nào chấp nhận được thì chính là bạn, còn người nào không chấp nhận được thì đường ai nấy đi. Anh ta dẫn Lý An Sinh đi hóng gió. Trong bóng đêm ngày hè, hai người đạp xe từ bờ hồ yên tĩnh trong Ngô Thành đến trung tâm thành phố náo nhiệt, cảm nhận cái gió khê khàng thổi bay tà áo. Mấy tên nhóc choai choai, một khi đã yêu, thì giống như ăn xong liền nghiện, từ hẻm nhỏ bí mật cho đến căn phòng không phụ huynh, chỗ nào cũng là nơi để quần lấy hôn môi, như hận không thể đem đối phương ăn vào tim phổi, triển miên suốt một kì nghỉ hè cũng không đủ. Mãi cho đến khi đi học lại, Triệu Vũ mới chợt nhận ra, bản thân đã lâu chưa thấy cha mẹ. Mặc dù cha Triệu trước giờ vẫn phải đi xã giao nhiều, thế nhưng việc đi sớm về trễ như mấy tháng nay kể ra cũng hơi lạ.

Hơn chín giờ tối, Triệu Vũ đẩy cửa nhà mình bước vào, thấy cha Triệu đã lâu không gặp đang ngồi trên sofa hút thuốc. Trong bóng đêm, chỉ có tàn thuốc là đang le lói phát sáng. Trên cổ anh ta vẫn còn dấu hôn Lý An Sinh lưu lại, trong lòng căng thẳng cho nên không dám bật đèn, hiếm dịp ngoan ngoãn lên tiếng gọi “Cha.”

Cha Triệu ứng tiếng, khói thuốc làm nét mặt ông như ẩn như hiện. Ông mơ hồ thấy con mình bỏ cặp xuống, hỏi “Tiểu Vũ, dạo này con còn đủ tiền tiêu không?”

“Đa...” Triệu Vũ do dự một chút, nghĩ đến chiếc áo khoác lông dê đắt đỏ mà mấy tuần trước nhìn thấy lúc đi mua sắm cùng mẹ, thầm nghĩ nếu như Lý An Sinh mà mặc nó thì đẹp biết bao nhiêu, liền đáp “Hơi thiếu ạ.”

Cha Triệu bình thường vừa nghe đã hào phóng rút tiền, lúc này thế mà lại mặt nhợt nhạt, âm thanh không che nổi sự uể oải, nhàn nhạt dặn dò “Tiêu tiết kiệm một chút.” Nói rồi ông im lặng một lúc mới lại lên tiếng hỏi “Tiểu Vũ, cha hỏi con lần cuối, con thật sự không muốn đi Canada sao?”

“Không.” Triệu Vũ quả quyết trả lời “Cha đừng ép con!”

Cha Triệu về tắt đèn thuốc, trong bóng đêm ngược nhìn đứa con trai cao lớn, thở dài “Con thích là được.”

“Cố gắng thi đỗ tốt nghiệp.”

Nếu như Triệu Vũ đoán được việc cha mình đã dự liệu, anh ta chắc chắn sẽ không thể giống như lúc đó, mặt mày đầy vẻ khó hiểu mà quay về phòng đánh một giấc đến tận khi trời sáng.

Anh ta chỉ biết, tiền tiêu vặt của mình ngày một ít đi, nhưng cho dù có than phiền cũng không ai cho thêm. Một đại ca từng hô to gọi nhỏ, hào phóng chi tiêu nay phải ăn tiêu dè xẻn. Cũng may, bây giờ xung quanh anh ta không còn đám bạn suốt ngày chỉ biết ăn chơi như trước, cho nên cũng coi như miễn cưỡng sống tốt. Áo khoác da dê đã không thể mơ, Triệu Vũ chỉ đành dành dụm tiết kiệm, cuối cùng đi mua một chiếc khăn lông dê dù không bằng nhưng cũng vô cùng đắt đỏ làm quà sinh nhật cho Lý An Sinh. Sau khi hứa với đối phương sẽ học hành chăm chỉ, không gây chuyện thi phi, anh ta rốt cuộc cũng làm được những bài tập cấp độ kiến thức cơ bản mà vẫn được giảng dạy hàng ngày trên lớp. Ngoại trừ thiếu tiền tiêu, anh ta cảm thấy cuộc sống của mình thật sự là hết sức thuận buồm xuôi gió. Cho đến một ngày, có người bắt đầu đến tìm anh ta gây chuyện...

Đó chính là tên mập từng bị anh ta đánh hai lần. Từ sau khi thi trượt tốt nghiệp giống y như trong dự liệu, hắn ta liền trượt dài trong vũng bùn không gượng dậy nổi, ngày ngày lảng vảng bên ngoài trường học. Lúc đầu, hắn ta chẳng qua cũng chỉ theo dõi mấy đứa con gái, chặn đường cướp tiền, Triệu Vũ cũng không quá để tâm, dựa theo ước định giữa anh ta với Lý An Sinh, liền chỉ uy hiếp mấy câu liền thôi.

Nhưng trăm triệu lần không thể ngờ là, thằng đó lại đến gây sự với Lý An Sinh!

Triệu Vũ danh tiếng vang dội, nhân duyên rộng mà gây thù cũng rộng, không ít người trong tối ngoài sáng ngứa mắt anh ta, chỉ là do sợ tự mình chọc phải phiền phức cho nên mới không dám chính diện khiêu khích. Vậy mà tên mập này không biết có phải bị choáng đầu hay không, ghi hận Triệu Vũ, lại nghe người xúi giục, đến tìm chị Vũ. Hắn ta nhân lúc Lý An Sinh đi học một mình, đánh người! Từ ngày cấp ba, thân hình Lý An Sinh cao lên trông thấy, nháy mắt đã cao hơn Triệu Vũ hẳn nửa cái đầu. Thế nhưng vóc người cậu ta vẫn là gầy, cho dù chăm chỉ rèn luyện, cậu ta vẫn bị đánh đến mức bị thương không nhẹ vì không có kinh nghiệm đánh nhau. May mà đúng lúc ấy, có hai giáo viên nhìn thấy, phát hiện đồng phục trên người Lý An Sinh là của Nhất Trung, vội vã báo công an, sau đó phê bình giáo dục Lý An Sinh một trận, cậu ta mới yên ổn về nhà. Chuyện lớn như thế, Triệu Vũ muốn không biết cũng khó.

Lý An Sinh bị đánh vào mặt, ở vị trí ngay trên lông mi thậm chí còn bị rách da. Triệu Vũ trốn học mua thuốc cho cậu ta, xót xa chửi ầm lên “Mẹ cái thằng mập đó, cái thằng ngu xuẩn đó, không cho nó bài học, nó liền leo lên đầu ông ngồi!”

Lý An Sinh ngược lại bình tĩnh lật sách chính trị, nghe người trước mặt liên thanh như bắn súng trợn năm phút đồng hồ mới ngẩng lên “Không được đánh anh ta.”

Triệu Vũ ghen “Tôi sắp tức chết rồi đây, cậu còn bắt tôi nhịn?”

Lý An Sinh dở khóc dở cười “Em không tức, anh tức cái gì?” Cậu ta xoa xoa tóc Triệu Vũ “Hình phạt của anh ở trường còn chưa hết hạn, nếu lại gây chuyện nữa, anh sẽ phải thôi học đó, biết chưa?”

“Đẹp đi, tháng trước ông thầy giáo vụ kia còn đến tặng đồ cho nhà tôi đấy, mà bị cha tôi từ chối rồi. Cứ cho là tôi bị thôi học, tôi cũng vẫn được đi học thôi...” Triệu Vũ thấy nét mặt Lý An Sinh càng ngày càng lạnh, vội vã im bặt ghé tới hôn hôn “Thôi thôi, được rồi, nghe cậu, nghe cậu tất.”

Tất nhiên, lần hôn này, cả hai cũng là bước trên cung đường không hồi kết. Thế nhưng chúng ta sẽ không đề cập đến việc không hồi kết đó như thế nào, mà sẽ nói đến Triệu Vũ. Triệu Vũ mặc dù ngoài miệng nói được, trong lòng lại không hề cảm thấy được. Đùa gì chứ? Bảo bố anh ta phúng trong lòng bàn tay còn sợ nát lại bị một thằng ngu đánh thành ra thế này, anh ta mà không đánh trả, vậy chẳng phải làm ô danh hai chữ đại ca trên đầu anh ta rồi hay sao?

Triệu Vũ không gọi anh em đi cùng, bởi vì sắp cuối năm học, cho dù chỉ là một trường tư, thì học sinh của Quang Minh vẫn phải chịu một áp lực rất lớn từ kì thi tốt nghiệp. Do đó, Triệu Vũ tự mình cúp học, dò xét xung quanh trường hòng tìm kiếm tên mập.

Tên mập không đi một mình. Hắn đang ngồi xổm hút thuốc cùng mấy tên côn đồ. Lúc ngẩng lên thấy Triệu Vũ, không biết có phải do cây bên cạnh có người chống lưng hay không, hắn ta cực kì bình tĩnh hỏi “Ồ? Đây không phải anh Vũ sao?”

Triệu Vũ chưa từng biết sợ ai, một chọi năm với anh ta còn chưa là gì, huống hồ mấy thằng trước mặt đây nhìn thế nào cũng thấy chỉ là dân gà mờ. Vì thế anh ta khinh miệt cười lạnh cất tiếng “Chó nhà ai sửa thế không biết?”

Tên mập mặc dù giận, thế nhưng không biết có phải vẫn bị mấy trận đòn của Triệu Vũ ám ảnh hay không mà không hề có động tĩnh gì. Ngược lại, một tên người gớm gầy nhom với quả tóc sành điệu vung tay ném tàn thuốc xuống đất, rồi đứng dậy lấy chân di di “Mày tính gây sự đấy hả?”

Triệu Vũ đã nằm lòng các loại gây sự đánh nhau, lúc này cao ngạo hếch cằm, không nói không rằng giơ chân đạp ngã tên người gầy. Mấy tên còn lại ỷ đông hiệp yếu, đứng lên muốn vây đánh Triệu Vũ, ai ngờ, Triệu Vũ một đám như mang theo gió, bụp một phát vào ngay miệng đối phương, khiến tên kia hét ầm lên. Mà cũng phải thôi. Triệu Vũ ra đòn, giống như lóe lên tia sáng tàn độc, tặng cho đối thủ một lúc hắn mấy đường máu trên mặt thì lại chả hét ầm lên? Triệu Vũ là kiểu người chỉ cần đánh nhau là bất chấp tính mạng, đánh cho đến chết mới thôi, chứ còn mới đổ máu thì không ăn thua. Cho nên, không cần biết là đám hay đá, anh ta đều dùng hết sức xuống tay. Không sợ, thì phải làm!

Thế nhưng anh ta không sợ, có người lại sợ. Tên mập thấy có người hiến mạng thay, nhanh chóng lui về sau mấy bước, giả mồm kêu “Mày là thằng bê đê đi đệt lỗ đít người khác! Chẳng lẽ mày không sợ thằng tình nhân nhỏ nhà mày có chuyện gì sao?”

Triệu Vũ ngừng tay, vô hình chung bị dính mấy quyền. Anh ta lạnh lùng quay đầu liếc nhìn tên mập. Anh ta còn chưa quên mục đích chính của mình là gì, vì thế không những không giận mà ngược lại cười hỏi “Rồi sao? Mày tính làm gì?”

Tên mập đã ra một lưng mồ hôi lạnh, thế nhưng nhìn ánh mắt của đám anh em, hắn ta lấy dũng khí ngênghêh cầm lên nói “Mày không sợ chết, nhưng cái thằng kêu Lý An Sinh của Nhất Trung kia, liệu cũng không sợ chết ư?” Nói rồi, hắn ta hơi ngừng một chút, rồi nâng cao giọng “Bất nạt nó hơn nửa năm mà giờ mày mới biết, xem ra những lúc mày đệt lỗ đít nó, nó cũng không hé răng nói với mày nửa câu nhỉ?”

Tâm tình Triệu Vũ đột nhiên tụt dốc. Anh ta không cười nữa, mà sầm mặt nhìn đối phương “Sao mày lại bất nạt cậu ta?”

Tên mập thấy bạn mình đứng sau Triệu Vũ nhắc hồn gạch gờ lên, thì thỏa mãn nở nụ cười “Ai mà không biết cái thằng ẻo lả ở Nhất Trung kia thích đàn ông? Tao chẳng cần làm gì, tự người trong trường cũng rõ. Chỉ là thi thoảng chặn đánh nó một trận thôi. Tiếc là đánh không mạnh, nên mày không nhận ra. Ai, lại nói, đám anh em tao chẳng thằng nào có hứng chơi cửa sau, không biết làm con trai thì có mùi vị gì, nếu không tao đã...”

Còn chưa dứt lời, trước mắt tên mập đã đỏ ối khiến hắn sợ ngây người. Cùng lúc đó, một trận đau đớn dâng lên chiếm cứ hết thảy tri giác của hắn. Hắn thảm thiết tru lên một tiếng rồi khụy xuống, từng tiếng từng tiếng kêu cứu, mồ hôi lạnh thấm vào lớp quần áo mùa thu dày dặn. Trong màn máu đỏ, hắn nhìn thấy đám anh em của mình hô hoán bỏ chạy. Còn người thanh niên kia thì vừa ngoan độc vừa tàn nhẫn đạp thêm cho hắn hai đạp, làm hắn nôn ra mật dịch.

Có lẽ hắn sẽ chết...

Ý thức được điều đó, cả người tên mập run lên. Lúc gần ngất đi, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát đang tới.

...

Lý An Sinh đặt vở bài tập lên bàn tổ trưởng. Cậu bạn tổ trưởng kia đang nói chuyện phiếm, nghe tiếng động quay lại, thấy đối phương là Lý An Sinh thì lộ ra vẻ mặt hết sức khó tả. Giống như là khinh thường,

lại giống như là ghê tởm, như kiểu sợ bị một loại vi khuẩn kì quái trên người Lý An Sinh lây nhiễm.

Lý An Sinh đã tập mãi thành quen, không nói không rằng quay người rời đi. Thế nhưng, cậu ta còn chưa đi được mấy bước, cậu bạn tổ trưởng kia đã hất quyển vở của cậu ta xuống đất cái bịch.

Một cô nàng nhỏ giọng hỏi “Làm thế có được không? Cậu ta sẽ không giận chứ?”

Tổ trưởng ác ý cao giọng mỉa mai “Giận á? Tổ còn phát tởm lên đây này!”

Mấy người hi hi ha ha bật cười. Lý An Sinh mặt không đổi sắc quay về chỗ ngồi, thu dọn sách vở bỏ vào cặp sách rồi rời khỏi lớp học. Lúc khép lại cánh cửa phía sau lưng, cậu ta đứng ngoài hành lang hít sâu mấy hơi, giống như bản thân vừa thoát khỏi một cái ao tù bẩn thỉu.

Cậu ta quen rồi.

Thật ra, từ lúc lên mười một, trong lớp đã loáng thoáng có tin đồn, nói cậu ta có quan hệ “không rõ ràng” với người bên ngoài. Đợi khi “người bên ngoài” này được xác định không ai khác ngoài tên đại ca nổi danh của cấp ba Quang Minh, còn “quan hệ không rõ ràng” kia chính là ý chỉ quan hệ yêu đương đồng tính nam, thì sóng gió mới bắt đầu thực sự nổi lên. Đối với những thành phần học sinh ưu tú trước nay vẫn luôn được coi là các bậc thiên tài rường cột, thì đám con ông cháu cha ngu si dấn độn, suốt ngày chỉ biết đánh nhau, còn thành tích thì nát bét như cứt chó của cấp ba Quang Minh thực sự cho họ cảm giác ưu việt hơn rất nhiều. Vốn dĩ, một trong số bọn họ là Lý An Sinh có giao du với đám óc lợn kia đã khiến bọn họ thấy vô cùng sỉ nhục, huống chi sự giao du kia lại có chút khó nói, chỉ có thể tóm gọn trong hai chữ ghê tởm. Lại nói, Nhất Trung quản lí nghiêm ngặt, đến bạn nam bạn nữ nắm tay nhau còn bị nhà trường thông báo phê bình, thì vấn đề này...

Lúc đầu, khi mới vào học, Lý An Sinh từng được làm bí thư chi đoàn do một loạt giấy khen cùng thành tích dẫn đầu. Song, khi giáo viên thấy cậu ta “dạy mãi không sửa”, tự nhiên mấy thứ này cũng mất.

Chỉ là, những chuyện này, Lý An Sinh chưa từng nói với Triệu Vũ.

Lý An Sinh đeo cặp đi dọc hành lang. Trên hành lang, rất nhiều người đang cầm sách vở qua lại. Thế nhưng, vừa nhắc thấy bóng cậu ta từ xa, bọn họ đã im lặng tránh ra thành một con đường, giống như sợ có nửa phần tiếp xúc. Đây là cách làm của những kẻ thông minh. Không cần chính diện làm khó, nhưng lại âm thầm ngạo nghễ, cao cao tại thượng mà biểu ra vẻ chán ghét cũng khinh thường. Chỉ có những kẻ thiếu thông minh mới ra mặt bắt nạt người khác. Giống như tên mập luôn tìm cậu ta gây chuyện, thì thoảng lại dẫn theo mấy tên tay chân, dồn cậu vào góc tường, không đánh mặt chỉ đánh người, trút giận một chút, nhưng không đến nỗi nặng tay.

Đương nhiên, việc này cậu ta cũng không nói với Triệu Vũ. Vết thương nhỏ nên cậu ta có thể tự mình xử lí. Lại còn, mỗi lần làm cùng Triệu Vũ, cậu ta rất hiếm khi cởi quần áo, cho nên, với cái tính ngốc nghếch của người kia, hoàn toàn không phát hiện ra được. Chỉ là lần này đám người kia ra tay không khống chế được sức lực, cộng thêm sau khi bị giáo viên phát hiện, tên nào tên nấy đều hốt hoảng bỏ chạy, tên mập kia mới phải một mình gánh tội.

Lý An Sinh đeo cặp xuống lầu, vừa đúng lúc gặp phải giáo viên chủ nhiệm. Cậu ta lễ phép cúi đầu “Em chào thầy.”

Giáo viên chủ nhiệm dừng bước, nhìn bằng gạc trên mặt cậu ta hỏi “Vết thương của em đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Lý An Sinh gật đầu.

Chủ nhiệm lại nhìn cặp sách trên vai cậu ta hỏi “Em lại về chăm mẹ à?” Nói rồi, ông lo lắng nhíu mày “Nhà em chẳng nhẽ không còn người lớn nào nữa sao? Năm nay là năm cuối rồi, một tiết cũng đừng nên bỏ lỡ.”

Lý An Sinh nghe thế, nhả nhận đáp “Cũng hết cách rồi ạ. Em cảm ơn thầy đã quan tâm.”

“Thôi, tranh thủ thời gian nhé.” Chủ nhiệm lớp vỗ vai cậu ta “Ít chơi bởi với mấy người không đứng đắn thôi, thầy vẫn kì vọng em lọt được vào top 5 đấy.”

Lý An Sinh gật đầu, bước qua người chủ nhiệm lớp.

Đây là bí mật thứ ba mà cậu ta giấu Triệu Vũ.

Thân thể mẹ Lý càng ngày càng yếu, mỗi tuần phải đến bệnh viện làm thẩm tách một lần. Mặc dù cấp ba xin nghỉ nửa ngày sẽ bỏ lỡ rất nhiều kiến thức, thế nhưng Lý An Sinh vẫn định kì xin nghỉ để đi cùng mẹ mình. Mà mẹ Lý không có việc làm, không có bảo hiểm, cho nên với giá thẩm tách đắt đỏ, tiền tiết kiệm trong nhà gần như đã dùng hết. Nếu cậu ta nói với Triệu Vũ, Triệu Vũ nhất định sẽ không chút do dự đưa tiền cho cậu ta. Thế nhưng cậu ta lưỡng lự. Mặc dù Triệu Vũ luôn tặng cậu ta những món quà quý giá, nhưng việc này không hề giống như việc trực tiếp đưa tiền. Cậu ta muốn, trước khi tiền trong nhà bị dùng hết, bản thân có thể giữ được sự tự tôn nhỏ bé của bản thân thêm mấy ngày.

Làm xong thẩm tách, mẹ Lý giống như càng suy yếu. Lý An Sinh đưa mẹ về nhà, đỡ bà nằm xuống, rồi dịch gọn góc chăn. Mẹ Lý từ đầu đến cuối vẫn luôn mở mắt nhìn con trai, mãi lâu, bà mới đột nhiên lên tiếng hỏi “Trong nhà còn tiền không?”

Bàn tay đang rót nước của Lý An Sinh hơi ngừng “Vẫn đủ để thẩm tách mấy lần nữa.”

Cổ họng mẹ Lý truyền ra âm thanh khô khốc, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói “Đừng có mà hỏi tiền thằng cha mày, tao thà chết còn hơn!”

Lý An Sinh đặt cốc nước ấm lên đầu giường, nhìn người mẹ toàn thân ốm yếu nằm trên giường, sắc mặt vàng vọt, không còn nửa điểm xinh đẹp của tuổi trẻ, thở dài “Vâng. Con ra ngoài một chút, mẹ ngủ trước đi.”

Mẹ Lý nghiêng đầu nhìn con trai “Lại đi tìm thằng người yêu bé nhỏ nhà mày đấy à?”

Lý An Sinh không hề ngạc nhiên vì mẹ mình biết chuyện, vẫn như cũ vâng một tiếng.

“Thằng ngu.” Mẹ Lý cười lạnh, đôi mắt đen nhánh giống hệt Lý An Sinh “Không vào ngõ cụt không biết quay đầu.”

Lý An Sinh đã sớm quen với việc khi vui buồn thất thường, mẹ mình sẽ nói không thềm lựa lời, thế nhưng, nghe vậy, trong lòng cậu ta vẫn là hơi hơi khó chịu. Cậu ta lại đếm lại góc chăn, cầm theo cặp sách, đi đến Nhất Trung. Cậu ta còn phải làm bộ như mình vừa mới tan học, để chờ Triệu Vũ tới đón cậu ta.

Nếu như chỉ có bản thân Lý An Sinh và mẹ Lý, hai người hoàn toàn chỉ cần một nồi cháo hoa là cũng coi như xong. Thế nhưng Triệu Vũ hết sức kén ăn, lại còn thích ngon thích sang, làm gì có chuyện đến bữa lại đi ăn cháo? Lý An Sinh đứng trước cổng Nhất Trung trầm nghĩ, không cần biết thế nào, hôm nay, cậu ta nhất định phải làm con gà, nếu không người kia sẽ lại không vui.

Chỉ là, cậu ta đứng đến tận khi màn đêm buông xuống, người cậu ta chờ vẫn chưa đến.

22. Chương 22

Lý An Sinh một mình quay về. Ngõ Thành những ngày cuối thu còn chưa lạnh đến mức rét run, thế nhưng trên người cậu ta vẫn bị dính khí lạnh.

Trong nhà dậy lên một mùi khai nhàn nhạt. Lúc này, Lý An Sinh mới giật mình nhớ ra, trước khi đi, cậu ta chưa cầm túi nước tiểu cho mẹ mình. Vậy mà mẹ Lý cũng không nhắc cậu ta một câu. Lý An Sinh vào phòng, thấy mẹ mình đang nằm trên giường, đưa lưng về phía cậu ta ý như không muốn nhìn. Lý An Sinh tiến tới ôm mẹ chuyển sang ghế ngồi để đỡ chân nệm mới, xong xuôi, cậu ta mới lại ôm mẹ đặt trở về giường. Cậu ta lấy một chiếc khăn ẩm đặt ở bên phải tay mẹ, túi nước tiểu đặt ở bên tay trái mẹ, cùng một cái quần sạch đặt ở cạnh giường. Cậu ta không chủ động thay giúp mẹ, bởi vì cậu ta muốn giữ lại chút sĩ diện duy nhất cho bà. Lý An Sinh như thường ôm chân nệm bản đi giặt. Nước lạnh khiến những đầu ngón tay trắng trẻo thon dài trở nên đỏ ửng.

Mẹ Lý ở trong phòng lại bắt đầu lên cơn. Bà đập tan chiếc cốc, rồi khăn khăn gào lên “Chẳng thà tao chết đi cho xong!”

Lý An Sinh không đáp lại nửa lời. Cậu ta vẫn hằm gà, rồi vừa nghe mẹ mình chửi rửa, vừa chia thức ăn bê vào trong phòng, đồng thời bê một phần khác về phòng mình ăn. Ăn xong, cậu ta liền làm bài tập. Thế nhưng Triệu Vũ vẫn như cũ chưa tới. Đây chính cuộc sống mà cậu ta đã từng sống trước khi gặp Triệu Vũ, đơn điệu và tẻ nhạt. Chỉ là đã lâu không nếm trải, nay đột ngột quay về khiến cậu ta càng thấy cô quạnh. Thầm nghĩ chắc do từ khổ lên sướng thì dễ mà từ sướng về khổ thì khó, cho nên Lý An Sinh tự nhủ, chỉ cần quen, tâm tình tự nhiên sẽ thôi không nghĩ nữa.

Câu chuyện của cha mẹ cậu ta là một câu chuyện có cốt truyện cực kì cũ rích. Vị công tử đa tình đến từ Đế Đô vô tình gặp phải mỹ nhân yếu ớt chốn Giang Nam, từ đó nhất kiến chung tình, quần quýt không rời. Công tử đa tình vượt qua mọi định kiến, mỹ nhân thì bỏ học trốn đi, mặc kệ lời cha mẹ răn đe, kể ra cũng được coi như một giai thoại tình yêu động lòng người. Chỉ tiếc là vị ngọt ngắn ngủi, vào lúc mỹ nhân sắp sửa lâm bồn, vị công tử đa tình kia mới lộ ra là người đã có gia đình. Cả hai đương nhiên tranh cãi một trận rồi tan vỡ. Đại công tử thề non hẹn biển sẽ về bỏ vợ từ con, thế nhưng hứa hẹn kéo dài, dài đến mức yêu thương dần hóa thành tro bụi hận thù. Ngoại trừ hàng tháng gửi tới tiền trợ cấp, hai người như thù như địch mà từ chối gặp nhau. Cái mà vị công tử kia yêu, chẳng qua chỉ là dáng vẻ mỹ nhân chau mày như có như không, chứ chẳng phải yêu việc ngày đêm bưng cơm rửa chén bên cạnh giường bệnh, huống chi bên trong mỹ nhân còn ẩn giấu một trái tim quyết tuyệt như đao. Còn mỹ nhân, cái mà nàng yêu, chẳng qua chỉ là vẻ phong độ tiêu sái của người kia. Thế cho nên, sau khi nhìn thấu sự do dự yếu hèn cùng nhu nhược vô năng của đối phương, toàn bộ ái ý của nàng bỗng chốc biến thành hận ý, càng ngày càng hăm sâu vào bệnh tật.

Mà Lý An Sinh chính là kết quả cho sự hổ thẹn của cả hai.

Lúc cậu ta còn nhỏ, cha cậu ta cũng từng lừa vợ dối con đến thăm cậu ta một lần, nhưng chẳng ngờ lại bị cái giọng quái gở lạnh lùng của con trai ruột dọa cho cấp tốc quay về, từ đó về sau, đến gọi điện cũng ít hẳn đi. Cậu ta từ nhỏ đã không được cha thương mẹ xót, đã vậy người mẹ lại còn bị đau ốm dần vặt, tự trối mình thành kén, thì thử hỏi làm gì có tâm tư nào để mà đi quan tâm cậu ta nữa đây? Cậu ta không có bạn bè, không có người thân, cậu ta chỉ có một mình Triệu Vũ...

Thế nhưng Triệu Vũ sẽ ở cạnh cậu ta mãi mãi sao?

Lúc Lý An Sinh thu dọn thức ăn thừa, cậu ta phát hiện mẹ mình không ăn được mấy miếng. Xong xuôi, cậu ta quỳ trên đất nhặt nhạnh các mảnh vỡ từ chiếc cốc bị bà đập tan. Mẹ cậu ta sau khi ốm một hồi đã sớm lên giường nằm lì. Hai mắt bà rã rời trợn lên, nghiêng đầu gọi con trai “An Sinh.”

Lý An Sinh ứng một tiếng, bê bát đĩa lên.

Chỉ nghe mẹ mình yếu ớt nói “Đừng đi theo con đường giống mẹ.”

Lý An Sinh rút một tay xoa tóc bà. Đây là hành động thân cận nhất giữa hai mẹ con suốt mấy năm qua, sau đó thì không còn gì nữa. Cậu ta xoay người ra ngoài, quàng lên chiếc khăn quàng người kia tặng, bước đi.

Đừng giẫm lên vết xe đổ?

Mẹ cậu ta chưa hề dạy cậu ta bất cứ điều gì, không ngờ, điều duy nhất bà dạy lại là một thứ mà ngay cả cậu cậu ta cũng không muốn cầu. Thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành. Có thể trong tình yêu, trầm mê đến mất đi chính mình, kết quả nhận lại sẽ chỉ là một linh hồn đầy đau khổ. Thế nhưng đứng trước tình yêu, con người thật sự có thể giữ được tỉnh táo hay sao? Chẳng phải tự xưng là thông minh, biết kiềm chế chính mình như cậu ta, khi đối mặt với người kia, vẫn cứ bị đánh cho thân tàn ma dại đấy ư?

Lý An Sinh dùng điện thoại công cộng gọi tới nhà Triệu Vũ. Bên kia có chuông nhưng không người nhắc máy. Cậu ta gọi liên tục năm lần liền, đến mức người phía sau phải thúc giục nhường chỗ mới xoay người đi về.

Hôm sau, Lý An Sinh xin nghỉ tiết cuối xong liền vội vã chạy tới cổng Quang Minh. Nói ra cũng thật thú vị, đây chính là lần đầu tiên cậu ta đến đây. Quang Minh là một trường tư thục mới xây, cánh cổng to lớn nhìn khí thế vô cùng. Lúc tiếng chuông tan học vang lên, chẳng bao lâu đã có học sinh lục đục đi ra. Không ai mặc đồng phục cả. Thay vào đó, là đủ loại áo quần sắc màu lố lẹt. Điều đó làm cho Lý An Sinh một mình mặc đồng phục Nhất Trung đứng đó trở nên hết sức nổi bật, không ít người đi qua đều ngoảnh lại

nhìn cậu ta bằng ánh mắt kì lạ. Thế nhưng Lý An Sinh tuyệt nhiên không để ý. Cậu ta còn đang bận nhìn về phía ngược lại với đoàn người. Đôi con người đen kịt tìm tòi khắp mọi nơi. Nhưng dù thế, cậu ta vẫn không thấy được người mà bản thân muốn gặp.

Trên mặt Lý An Sinh không hề lộ ra chút lo lắng nào. Cậu ta hờ hững mà trấn định, tựa như trong lòng đã sớm chắc chắn lời giải.

Thế nhưng, thời gian chậm rãi trôi đi, cậu ta lại bắt đầu thấy dao động. Học sinh ùn ùn kéo ra đã biến thành từng tốp từng tốp dăm ba người. Lý An Sinh đổi một tư thế đứng, lúc này mới nhận ra chân mình đã tê rần. Cậu ta cúi xuống kéo kéo khăn quàng cổ, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một người, run run hỏi “Cái đó, cậu đang đợi ai à?”

Lý An Sinh ngẩng lên, đó là một người nam sinh trắng trẻo. Cậu ta mặc một chiếc áo khoác khuy gỗ đẹp đẽ, vóc người gầy yếu, da trắng, cằm nhỏ, mái tóc quăn màu nâu càng khiến cậu ta trở nên hút mắt người nhìn, thật giống với hình tượng cậu ấm trong phim thần tượng. Đôi mắt cậu ta vừa đen vừa sáng, thấy Lý An Sinh không đáp, cậu ta liền dè dặt hỏi tiếp “Có phải cậu đang đợi Triệu Vũ không?”

Lý An Sinh chưa từng biết, có một ngày, cậu ta lại ghét việc cái tên Triệu Vũ được thốt ra từ miệng người khác đến thế!

Cậu ta hờ hững đáp “Ồ.”

“Tại tớ thấy cậu mặc đồng phục Nhất Trung, lại đang chờ ai... Tớ nhớ anh Vũ từng nói với tớ là ngày nào anh ấy cũng phải qua Nhất Trung một chuyến...” Lâm Thành mím môi cười “Hôm nay anh Vũ không đi học, anh ấy không nói với cậu sao?”

Lý An Sinh rũ mắt, cậu ta ngửi thấy trên người cậu nam sinh một mùi nước hoa nhàn nhạt “Cậu là bạn cùng lớp với anh ta à?”

Lâm Thành a lên một tiếng giới thiệu “À, tớ là Lâm Thành, là bạn cùng bàn với anh ấy, từ năm lớp mười lăm.” Cậu ta hơi ngừng rồi mới nói thêm “Lúc đầu anh ấy rất hung, làm tớ sợ lắm, nhưng càng về sau, tớ càng phát hiện ra anh ấy đối xử với mọi người rất tốt... A, xe nhà tớ đến rồi, tớ đưa cậu một đoạn nhé?”

Lý An Sinh nhả nhận từ chối “Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

Lâm Thành cười cười, rồi đi về hướng xe riêng, mở cửa ngồi vào. Chiếc xe màu đen có rèm che ngừng vài giây rồi nổ máy, chạy về phương xa. Lý An Sinh đứng tại chỗ một lúc lâu mới giật mình nhận ra bàn tay mình đang nắm thật chặt, đến nỗi trong lòng bàn tay hầy còn in mấy dấu móng tay sâu hoắm.

Triệu Vũ chưa từng che dấu sự yêu thích đối với khuôn mặt của Lý An Sinh. Trong vô số lần hôn môi, triền miên, anh ta đều nâng mặt cậu lên nói “Bảo bối, cậu đẹp thật đấy.” Nhiều đến nỗi khiến cho Lý An Sinh đã nghĩ là, khuôn mặt của cậu ta chính là thứ sức mạnh duy nhất không sợ mất đi của bản thân. Nhưng cậu ta đã quên, ngoài kia, có lẽ có vô số người còn đẹp hơn cậu ta...

Tựa như cha cậu ta sau khi vứt bỏ mẹ cậu ta, rất nhanh đã tìm được một người khiến bản thân càng yêu thích hơn. Thế giới này có rất nhiều người giống cậu ta, trắng trẻo, thon gầy, thậm chí khuôn mặt còn trẻ trung hơn cậu ta. “Lúc đầu anh ấy rất hung, nhưng càng về sau tớ càng phát hiện ra anh ấy đối xử với mọi người rất tốt”, lời này sao có thể nghe quen thân đến thế? Mà Lâm Thành, so với cậu ta, càng dịu dàng tự tin. Lâm Thành sẽ không phải vì tiền mà tính toán chi li. Gia thế tương đương, tướng mạo xấp xỉ, liệu có phải cậu ta càng hợp ý Triệu Vũ hơn không? Nếu không, sao hai năm qua, anh ta lại bảo bọc Lâm Thành kĩ đến như vậy? Khiến cậu ta thậm chí ngay cả cái tên cũng chưa từng nghe qua?

Lý An Sinh một mình về nhà, gió thổi lộng lên chiếc khăn quàng của cậu ta.

...

Triệu Vũ ra khỏi đồn cảnh sát, cả thể xác cùng tinh thần đều mệt mỏi.

Anh ta trèo lên xe nhà mình. Cha Triệu đang ngồi ở ghế lái, còn mẹ Triệu thì ngồi phía sau đợi anh ta. Thấy con trai, mẹ Triệu không ngăn được bản thân rơi lệ, vừa đánh con vừa khóc, thế nhưng bà lại không biết phải mắng con thế nào, mở miệng đều là mấy câu trách cứ “Cái thằng ngốc này! Cha mẹ yêu con như

thế, tại sao con cứ mãi không chịu lớn vậy chứ? Con gây họa rồi đấy con có biết không? Sau này người ta không nhìn được nữa, con còn... Con xem con làm ra chuyện gì rồi!”

Triệu Vũ cúi đầu, không biết nói gì cho phải.

Tên mập kia trúng một quyền đầy phần nộ của anh ta, khiến vòng mạc mắt trái bị rách, từ nay về sau không còn khả năng nhìn thấy nữa. Mẹ hắn ta ở đồn cảnh sát vừa khóc vừa gào, cứ rần đòi thi hành theo luật pháp. May mà người trong đồn cảnh sát nhìn cậu ấm nhà họ Triệu quen mắt, nể tình chỉ giữ người một ngày một đêm liền thả. Mẹ tên mập vừa mở miệng liền đòi sáu con số, quả thực tham lam đến không để đâu cho hết. Thế nhưng cha Triệu mẹ Triệu cũng không thể làm gì ngoài chấp nhận. Mẹ Triệu không trang điểm, khóc đến hai mắt sưng húp, sắc mặt tiêu tụy khiến ai nhìn cũng phải xót xa “Tiểu Vũ, con bao nhiêu tuổi rồi? Sắp trưởng thành đến nơi rồi, sao con vẫn cứ lỗ mãng như thế? Con có biết không, nhà chúng ta...”

Triệu Vũ để ý thấy cha mình ngồi ở ghế lái, từ đầu chí cuối không nói nửa lời, lòng đột nhiên chìm xuống “Nhà chúng ta làm sao?”

Mẹ Triệu ôm anh ta, khóc nức nở. Triệu Vũ thoáng sợ hãi, thế nhưng rất nhanh đã trấn định lại. Bầu không khí trong xe nặng nề, ngoại trừ tiếng khóc của mẹ Triệu ra thì không còn bất cứ âm thanh nào.

Khi về đến nhà, Triệu Vũ thấy trong nhà vẫn được bày biện như cũ, thế nhưng chung quy anh ta vẫn có cảm giác cực kì ngột ngạt. Anh ta hỏi cha mình “Cha, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cha Triệu ngẩng đầu lên nhìn con trai, ý bảo anh ta ngồi xuống, rồi châm một điếu thuốc. Triệu Vũ nhú nhú mày. Mẹ Triệu được nuông chiều từ bé, trước giờ không thích mùi thuốc lá, cho nên cha Triệu cực kì hiếm khi hút thuốc trong nhà, chỉ thi thoảng nửa đêm thêm lăm mới hút một hai điếu mà thôi. Cha Triệu rít một mồi rồi nhả ra, khiến khói thuốc mờ mịt uốn quanh “Tiểu Vũ, từ nhỏ đến lớn cha đều để con được tự do lớn lên. Con muốn làm gì thì làm nấy, muốn cần gì thì cần nấy. Những thứ người khác có, những thứ người khác không có, cha đều tận lực cho con. Đây là vì, cha mong con có thể trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, có lí tưởng, có chí hướng.”

Triệu Vũ cúi đầu, im lặng một lúc mới lên tiếng “Con sai rồi.”

“Cha không cần con nhận sai.” Cha Triệu vỗ vai con trai “Con còn trẻ, xảy ra chuyện này chuyện kia cha có thể hiểu. Thế nhưng...” Nói đến đây, ông ngừng bật. Giống như cơn giận đã trút được hết, cả người mệt mỏi dựa vào sofa “Thôi, không có gì, con về phòng đi.”

Triệu Vũ mơ hồ về phòng. Anh ta nằm vật ra giường, không nhúc nhích.

Anh ta không hề biết, hôm qua, chốn quan trường của Ngô Thành chính là một mảnh mưa máu gió tanh.

Viện kiểm sát Ngô Thành đã chính thức lập án điều tra các quan chức thành phố, trong đó bao gồm cả cha anh ta. Những ai từng nhận hối lộ, làm việc xấu, đều vì thế mà mặt mày biến sắc. Nhà anh ta tựa như một con thuyền nhỏ giữa lòng đại dương, đối mặt với sóng to gió lớn, chỉ mong sao tồn tại một tia may mắn bé nhỏ, giúp cho bọn họ có thể từ đó mà chạy trốn ra ngoài.

Ở ngoài, cha Triệu đi đến thư phòng lục tung hết thấy đồ đạc, xếp ra nào là tài khoản ngân hàng, nào là quà hối lộ, đồ có giá trị, hòng tranh thủ cơ hội trì hoãn cho gia đình. Ở trong, Triệu Vũ toàn thân uể oải, đặt lưng liền ngủ, thậm chí đến cả việc phải gọi điện cho Lý An Sinh, anh ta cũng quên.

Ngày hôm sau, cuộc sống của Triệu Vũ lại quay lại như bình thường. Vừa hay là cuối tuần, cho nên từ sáng sớm anh ta đã chạy tới nhà Lý An Sinh, xin lỗi vì bản thân biến mất hai ngày. Anh ta cứ cho là Lý An Sinh sẽ kinh hoàng hay lo lắng gì đó. Thế nhưng, trên thực tế, Lý An Sinh lại hoàn toàn lạnh lùng, nửa phần quan tâm cũng không có. Triệu Vũ rất không vui. Anh ta vì đối phương có thể lên núi đao xuống biển lửa, vậy mà mới hai ngày không gặp, đối phương đã mặt mày xa cách giống như bọn họ chỉ là người dưng nước lã. Đương nhiên, anh ta không vui, thì cả thế giới cũng đều phải không vui “Cậu lại làm sao nữa vậy?”

Lý An Sinh lật sách, lãnh đạm trả lời “Tôi chẳng sao cả.” Nói rồi ngẩng lên nhìn người thiếu niên kiêu ngạo bất tuân trước mặt hỏi “Anh nói thật đi, hai hôm nay anh đã đi đâu?”

Triệu Vũ có chút chột dạ, anh ta không quen nói dối, cho nên ầm ừ “Thì... Thì đánh lộn một trận nhỏ...”

Lý An Sinh lạnh như băng nhìn anh ta.

Hai người không hề nghi ngờ gây một trận lớn. Lý An Sinh giận tái mặt, quăng vỡ cả cốc. Triệu Vũ thì lửa nóng bốc lên, một cước đạp tung cái bàn. Hai tên choai choai tranh cãi đến long trời nổi đất. Triệu Vũ thật sự không hiểu nổi nữa. Tại sao cái tên còn khó hiểu hơn cả con gái trước mặt anh ta lại có thể lúc thì dịu dàng sẵn sàng, lúc lại lạnh lùng xa cách, thay đổi liên hoàn xoay xoi như thế cơ chứ? Triệu Vũ anh ta trước giờ chưa từng phải nhẫn nhịn ai, luôn là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chỉ duy vì người này mà nín nhịn bỏ dờ không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc là vì cái gì? Nếu không phải tại bản thân không nở xuồng tay, anh ta hẳn đã đánh cho Lý An Sinh một trận từ lâu!

Cãi gần nửa tiếng, Triệu Vũ nhìn đối phương mặt không đổi sắc nói ra những lời độc địa như dao, thật sự là tức đến đau lòng. Nhưng anh ta cũng không dám quá đà, rất sợ với bản tính dữ dội của anh ta, càng cãi, sẽ càng gây ra hậu quả khó mà vãn hồi. Anh ta đứng một góc hít sâu nửa ngày, rồi quay người sập cửa bỏ đi.

23. Chương 23

Triệu Vũ và Lý An Sinh chiến tranh lạnh một tuần. Đây là thời gian cãi nhau lâu nhất của cả hai kể từ sau khi chính thức yêu đương.

Tính tình Triệu Vũ nóng nảy động tí là nổi khùng, Lý An Sinh thì thâm trầm cổ quái, hai người bình thường bất đồng không ít. Thế nhưng, nếu là trước đây, hầu như đều là tối nay cãi nhau, sáng mai đã lại tay trong tay cùng nhau bước đi. Không có gì mà một nụ hôn không thể giải quyết, hoặc nếu có, thì hai cái. Lần này, Triệu Vũ nhịn một tuần cũng không đến tìm Lý An Sinh, một là muốn trị cái tật không nói không rằng giận hờn vô cớ của đối phương, hai là, sau chuyện này, Triệu Vũ thấy lòng mình thật sự trống rỗng. Anh ta đã từng đứng trước mặt Lý An Sinh giờ tay lên trời thì không bao giờ gây chuyện nữa, vậy mà, vừa ngoảnh đi, anh ta đã đánh người. Đúng, chuyện này là anh ta sai trước. Đã vậy, lần đánh này, ra tay nặng nhẹ thế nào không cần nói, chỉ nói phí bồi thường cũng đã lên đến hơn mười ngàn. Cha anh ta càng ngày càng trầm tĩnh ít nói, không biết có phải vì chuyện này hay không.

Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại, một tuần không gặp Lý An Sinh, Triệu Vũ quả thực là rất nhớ người kia.

Vậy mà Lý An Sinh này, lại cao ngạo y như một đóa hoa mọc trên đỉnh núi. Trong mối quan hệ hai người, vĩnh viễn chỉ có anh ta nâng niu chiều chuộng đối phương, còn cậu ta, ngay cả đến nhìn anh ta một cái cũng không nguyện ý. Triệu Vũ tức đến nghẹn thở, trong lòng vừa chua lại vừa xót, khổ sở đến mức cả ngày trợn ra cái mặt rầu rĩ không vui. Kì thi tháng lần đó còn suýt nữa thì quay về điểm xuất phát, điểm thấp đến nhức cả mắt.

Tan học, Triệu Vũ lè mề thu dọn sách vở, trên bàn dưới học, nửa ngày cũng chưa xong. Dù sao cũng chẳng cần đi tìm Lý An Sinh, anh ta cần gì vội vã cơ chứ? Nghĩ thế, Triệu Vũ đến cả tâm trạng thu dọn sách vở cũng không còn. Mãi đến tận khi được mệnh danh rùa bò Lâm Thành chỉnh đốn xong xuôi mọi thứ chuẩn bị ra về rồi, anh ta cũng vẫn chưa xong thì đủ biết anh ta rề rà thế nào rồi đấy.

Lâm Thành nhìn Triệu Vũ buồn bực không vui mà chòng cạp sách lên vai, hỏi “Anh, cùng đi không?”

Triệu Vũ thuận miệng ờm một tiếng, cả hai sóng vai rời đi. Lâm Thành nhìn biểu tình ông đây tình duyên không thuận, tình trường thất thế, tâm trạng không vui của Triệu Vũ mà ghen cười. Bình thường nhìn đối phương vừa nam tính vừa hống hách, vậy mà lúc nào lại giống như một chú cún to xác, nghĩ thế nào cũng thấy buồn cười. Lâm Thành cẩn thận lên tiếng “Anh, anh với cái người ở Nhất Trung kia... Cãi nhau à?”

Triệu Vũ bất mãn “Cái gì mà người kia? Đó là chị dâu cậu!”

“Vâng vâng, thì chị dâu, chị dâu.” Lâm Thành nhanh chóng đổi giọng “Em thấy mấy nay anh không qua Nhất Trung tìm chị dâu nữa à? Lần trước, chị dâu đến trước cổng đợi anh đấy.”

Triệu Vũ sững sốt “Cậu nói gì cơ?”

Lâm Thành mở miệng “Cậu ấy không nói với anh sao? Chính là cái hôm anh không đi học đấy, cậu ấy đứng đợi anh lâu lắm, em còn thấy cậu ấy mà.”

Triệu Vũ tròn xoe hai mắt, ồ lên một tiếng, trái tim trong ngực thỉnh thoảng thích thú nhảy loạn như nổ hoa. Bước chân anh ta càng ngày càng nhanh, nhanh đến mức Lâm Thành phải bắt đầu chạy bước nhỏ mới miễn cưỡng theo kịp. Thế nhưng lúc này, tâm tình Triệu Vũ đã rối như tơ vò, làm sao còn rảnh đi quan tâm đến cảm nhận của người khác? Phải đến tận khi Lâm Thành kêu lên, anh ta mới giật mình thả chậm tốc độ. Cổng trường đã ở trước mặt, Triệu Vũ thầm nghĩ, chẳng thà anh ta lại hạ mình một lần, tối nay đến nhà Lý An Sinh xem sao? Một tuần không gặp, anh ta cũng đã sớm không nhận nổi nữa...

“Anh!” Lâm Thành kéo tay áo Triệu Vũ, nhỏ giọng nói “Anh, mau nhìn kia, kia không phải chị dâu sao?”

Triệu Vũ giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Lý An Sinh đang đứng ở phía xa xa ngoài cổng trường. Cậu ta chỉ mặc mỗi bộ đồng phục mỏng manh, đến cả khăn quàng cổ cũng không quàng, gầy gầy mà cô độc. Cậu ta từ xa nhìn lại đây, xong lập tức xoay người bỏ đi.

Mẹ, cậu đi cái gì mà đi?

Triệu Vũ bỏ lại Lâm Thành, khom người chui qua thanh chắn của bảo vệ kiểm tra thẻ học sinh, chạy nước rút về phía Lý An Sinh. Lý An Sinh nhìn anh ta, cái nhìn lạnh như băng khiến anh ta run rẩy, sau đó, trợn mắt nhìn cậu ta... Chạy! Trên đường lớn, một thiếu niên mặc đồng phục trắng chạy trước, một người khác đuổi theo phía sau, khiến mọi người xung quanh không khỏi ngoái nhìn. Lý An Sinh bình thường vẫn hay tập chạy bộ, cho nên khả năng duy trì được nâng cao không ít, lúc này cả hai phải người chạy người đuổi đến tận mười mấy phút đồng hồ mới vất vả dừng lại. Triệu Vũ bước một bước dài ngăn người vào trong góc, đồng thời cả người dán lên người đối phương để chặn đường lui. Anh ta phì phò phì phò thở “Cậu, cậu... Chạy làm gì!”

Lý An Sinh cũng thở dốc, lạnh lùng nói “Vậy anh đuổi theo làm gì?”

Triệu Vũ đã sớm bị việc Lý An Sinh chủ động đến tìm làm cho sượng đến ngây người, nhân lúc bốn bề vắng lặng, ôm cổ cậu ta mặt dày hôn hôn “Thích cậu cho nên phải theo đuổi cậu, không phải sao?”

Vành tai Lý An Sinh đỏ ửng. Cậu ta lật người đè mạnh Triệu Vũ lên tường, hung hăng hôn hôn liếm liếm hơn nửa phút mới buông ra. Nhưng chưa buông được mấy giây, cậu ta đã lại nghiêng đầu cắn lên vành môi dưới của Triệu Vũ, mơ hồ hỏi “Người kia là ai?”

“Bạn cùng bàn...” Triệu Vũ bị hôn đến choáng váng, vô thức trả lời “Sao thế?”

Lý An Sinh nặng nề liếc nhìn anh ta một cái, rồi nắm tay kéo người rời đi.

Hai người cứ vậy mà làm lành. Triệu Vũ mơ mơ hồ hồ đến tận lúc ăn cơm mới chợt ngộ ra, Lý An Sinh, cái tên lòng dạ hẹp hòi kia lại đang ghen! Thế nhưng nhìn Lý An Sinh sắc mặt như thường, nửa câu không buồn nhắc tới Lâm Thành, anh ta cũng không dám mở miệng. Ăn xong, Triệu Vũ bị Lý An Sinh giục đi học bài, học xong thì đưa vở cho Lý An Sinh kiểm tra, kiểm tra xong lại học thuộc Anh Văn, học thuộc Anh Văn xong thì đến học thuộc lịch sử, đã thế lại còn cứ một câu sai là học lại cả bài. Triệu Vũ thấy vất vả lắm hai người mới làm lành, liền nhăn nhăn mặt học hành tử tế tròn một buổi tối, đến gần mười giờ mới ra về. Để thỏa mãn dục vọng một tuần không gặp nhau, trước khi đi, anh ta lại cùng Lý An Sinh hôn môi một lúc lâu.

Mặc kệ thế nào, cứ làm lành được là tốt rồi!

Triệu Vũ trong lòng vui vẻ, đến taxi cũng không gọi, một mình nhảy chân sáo về nhà.

Nhưng lúc đẩy cửa bước vào, anh ta lại phát hiện bốn bề im ắng. Phòng khách không bật đèn, người giúp việc cũng không thấy.

Trong lòng đầy ngập khó hiểu, Triệu Vũ ném cặp sách sang một bên, đi tới gõ cửa phòng cha mẹ.

Trong phòng truyền đến tiếng khóc nức nở của mẹ Triệu “Tiểu Vũ sao? Vào đi con.”

Mẹ Triệu không tự dưng mà khóc. Tim Triệu Vũ nhói lên, dự báo điều chẳng lành.

Anh ta nhú nhú mày, đẩy cửa phòng. Trong phòng chỉ có mỗi mình mẹ Triệu.

Cả mặt bà toàn là nước mắt, nhìn thấy con trai, việc đầu tiên là ôm lấy khóc to một trận, vừa khóc vừa hỏi bây giờ mẹ phải làm gì đây. Triệu Vũ cái gì cũng không biết, làm sao biết bây giờ phải làm gì? Anh ta dỗ dành hơn nửa ngày, mẹ Triệu mới nguôi ngoai đổ súp trên bờ vai con mình, nức nở “Làm sao đây, Tiểu Vũ... Cha con xảy ra chuyện rồi...” Vừa nói vừa nghẹn ngào, nước mắt thấm ướt cả vai áo Triệu Vũ “Có thể... Có thể cha con sẽ phải ngồi tù... Không ra được nữa... Mẹ phải làm gì đây Tiểu Vũ? Tiểu Vũ, chúng ta nên làm gì đây?”

Nếu đổi lại là Triệu Vũ của sáu năm sau, anh ta nhất định sẽ lộ ra vẻ mặt buồn cười không nhìn được hỏi ngược lại mẹ “Cái gì mà không ra được nữa? Mẹ có hiểu luật không? Thôi đừng khóc nữa, nói chuyện cẩn thận xem nào.”

Nhưng Triệu Vũ của sáu năm trước lại như bị sét đánh, cả người mù mịt.

Mẹ Triệu hai mắt rưng rưng “Lần trước cha con nói với mẹ là công an đang lập chuyên án, nhưng lúc đó, cha con cũng nói mẹ yên tâm, ông ấy vẫn lo được... Dù thế, dạo gần đây, nhìn cha con không vui, mẹ cũng đoán có chuyện xảy ra. Ai ngờ, hôm nay, ông ấy không đi làm, ở nhà với mẹ. Ông ấy nói, mẹ cùng con hãy sống cho thật tốt... Mẹ không hiểu cha con nói gì nữa Triệu Vũ à! Sau đó, không lâu lắm, liền có người tới, đưa ông ấy đi... Tiểu Vũ, chúng ta phải làm sao đây con?” Bà nhìn rồi lại nhìn, nhưng nước mắt vẫn tách tách không ngừng rơi xuống “Mẹ muốn đi theo, nhưng bọn họ không cho. Cha con chỉ nói, những khoản tiền có thể trả, cha con đều đã trả hết, luật sư cũng sắp xếp xong xuôi, bảo mẹ gom tiền, chuẩn bị cho kết quả xấu nhất... Cái gì gọi là kết quả xấu nhất cơ chứ?”

Đầu tháng mười một năm 200X, viện kiểm sát Ngô Thành lập chuyên án điều tra. Lần này công tác tiến hành khí thế hừng hực, tiếng tăm vang dội, nửa điểm che giấu cũng không có. Tổ điều tra được trên cục phái xuống đã sớm nắm trong tay đầy đủ bằng chứng kết án, nói điều tra, chẳng qua chỉ là một hồi nguyệt trang cho có. Cứ thế, dạo quanh một vòng, cá lớn tôm nhỏ, tất cả đều sa lưới, chỉ còn cần chờ ngày tòa mở án tuyên thẩm nữa là kết thúc. Năm đó, chốn quan trường ở Ngô Thành gần như là được một phen nghiêng trời lật đất. Án tham quan đến vài năm sau vẫn được người đời nhắc đến say sưa. Sau khi kết án, có người huy hoàng thăng quan, cũng có kẻ ê chề ngã ngựa. Hưởng một đời vinh hoa phú quý, theo lẽ thường thì nên trả giá chốn ngục tù.

Triệu Vũ hoảng hốt.

Anh ta thậm chí còn không biết cái gì gọi là lập chuyên án điều tra. Dựa vào cái gì mà bọn họ được quyền tạm giữ hình sự cha anh ta? Lúc nào thì cha anh ta bị đưa ra xét xử? Cha anh ta đã phạm phải tội gì? Còn anh ta, anh ta phải làm gì?

Anh ta chỉ là một đứa trẻ mười bảy tuổi, mới vừa nãy thôi, anh ta hãy còn đang triền miên hôn mê với người yêu, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, vậy mà nháy mắt đã bị dội cho một thân đầy nước lạnh.

Đối với Triệu Vũ, cha anh ta là một người không gì mà không làm được. Ông ở ngoài thì như cá gặp nước, hô mưa gọi gió, ở nhà thì yêu vợ thương con. Triệu Vũ từ khi biết nói, muốn gì, ông đều cho nấy. Anh ta biết thừa chuyện cha mình nhận hối lộ, nếu không, chỉ với cái chức cục trưởng nho nhỏ của cha anh ta, nhà anh ta làm sao có thể sung túc đến như vậy. Những đồng tiền không sạch sẽ, lai lịch bất minh trong nhà anh ta đâu đâu cũng có, từ đồ la hét trong hộp thuốc lá, đến giắc bạc cuộn trong hộp trà, thậm chí cả thẻ mua sắm với giá trị to lớn bị khách “không may kẹp nhầm” trong sách đều mang theo một thái độ a dua nịnh hót cực độ. Thế nhưng, thế nhưng, những việc này không phải là rất quen thuộc trong chốn quan trường hay sao? Tại sao tự nhiên lại bị vạch ra, chém một đao?

Hai mẹ con Triệu Vũ lấy ra sổ ghi chép các số điện thoại, từng cái từng cái gọi đi.

Nhưng sau khi gọi đi, chỉ có số ít người nhắc máy nhưng rất nhanh đã kiểm cố cắt đứt, còn phần lớn chỉ là chuông báo bận.

Người duy nhất gọi cho bọn họ là cậu Triệu Vũ. Ông ta lo lắng hỏi “Tiểu Vũ, cha cháu sẽ không liên lụy đến anh họ cháu phải không? Nó chưa từng nhận tiền... Ít nhất thì cũng không nhận bao nhiêu!”

Tâm tình Triệu Vũ chậm rãi lạnh lẽo, nhưng mặt lại nóng bừng. Anh ta không rõ cảm giác lúc này của mình là gì, chỉ là sợ, là thẹn, là không dám tin. Nếu không phải do mẹ Triệu trước nay nhu nhược, anh ta phải đứng lên gánh vác gia đình, anh thật sự mong mình chỉ như một đứa nhóc, vừa khóc òa lên là có người

tới giải quyết thay. Chưa bao giờ, Triệu Vũ thấy mình muốn gặp Lý An Sinh đến thế, dù cho gặp xong cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Mẹ Triệu vẫn ôm hy vọng nói “Có lẽ giờ muộn rồi, nên mọi người đều đã đi ngủ...”

Nhưng không lâu sau, mẹ con hai người càng hiểu rõ hơn cái gọi là tình người như trang giấy mỏng, việc đời như ván cờ thua. Thời thế thay đổi, nhà Triệu Vũ đã không còn là nơi đất chật khách đông như trước, chỉ có hai mẹ con cô cút vắng vẻ, không ai thêm ngó ngang hay giúp đỡ. Triệu Vũ tiêu xài tiền bạc không thuộc về mình, dùng tiền bạc để giải quyết bạo lực, cùng với cái danh đại ca sống sung sướng mười bảy năm, cuối cùng cũng đã đến ngày nên trả lại. Ông trời làm sao có thể lưu tình cho anh ta đây? Dựa vào cái gì mà lưu tình chứ?

Nhà họ Triệu quang vinh một đời, còn lại chỉ là một người cha tham quan ô lại, một người mẹ vô năng yếu đuối, cùng một thằng con tán gia bại sản.

Quả là “ầm ầm như sắp đổ đình, chập chờn như ngọn đèn xanh cạn dầu!” (*)

(*) Nguyên văn: !- ầm ầm như sắp đổ đình! -> một câu thơ trong thông minh lục của Tào Tuyết Cần (tác phẩm Hồng Lâu Mộng), nói về nhân vật Vương Hy Phượng – Phượng ốt, bày mưu tính kế một đời giữ nhà giữ cửa, cuối cùng vẫn là tán gia bại sản, còn mang danh xấu. M nghĩ câu này chắc tg muốn nói đến cha Triệu cũng giống như Vương Hy Phượng, tham lam tiền tài để lo cho vợ con gia đình, cuối cùng bị trừng phạt, nhà tan cửa nát, bản thân cũng bị ngồi tù và mang danh xấu cả đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-lam-dai-ca-nhieu-nam-roi>